

# Giới thiệu Tiểu Miêu Tân Nương

Truyện Tiểu Miêu Tân Nương, người ta đã không còn yêu mình nữa thì có níu kéo cũng chẳng được gì, đành chấp nhận số phận bi thương này, nên cô đành chấp nhận cho cha mẹ sắp xếp hôn nhân của mình.

Mặc dù cô biết muốn có một hôn nhân mỹ mãn thì phải tâm đầu ý hợp từ hai phía, còn cô đối với hôn nhân này chỉ là sự tức giận nhất thời mà đành chấp nhận. Chính vì sự nóng nổi đó mà cuộc đời cô vấp vào một người đàn ông có trái tim lạnh giá này. Cô quyết tâm rằng mình dùng tình cảm chân thật có thể cảm hoá được trái tim lạnh như băng này sẽ có một ngày tan chảy.

Nhưng cũng chỉ là do cô nghĩ, anh nhẫn tâm phá nát hết tất cả mà cô hết làm vì anh ta, không một chút thương xót, có lẽ anh ta có một quá khứ rất đau buồn nhưng cũng không vì vậy mà chà đạp cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Ác ma hôn môi

Edit:~Sakuraky~

“Em còn muốn trốn bao lâu nữa?” Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Bạch Tiểu Nhược xoay người nhìn thấy người đàn ông đứng đối diện, ánh mắt bắt đầu hoảng hốt, cô hoài nghi không biết có phải mình đã nhìn lầm hay không! Làm sao có thể như vậy?! Người đàn ông kia không thể xuất hiện ở nơi đây !

Cô không dám tin lắc lắc đầu, xoay người nhanh chóng bỏ chạy.

“Em vẫn còn muốn chạy nữa sao? Em chẳng khác nào con đà điểu, không chịu nghe không chịu nhìn, cũng không chịu xem chân tướng như thế nào, lại muốn trốn tránh nữa hay sao?”

Tiếng nói tà mị vang lên sau lưng, nhàn nhạt, bay đến đến bên tai cô.

Bạch Tiểu Nhược dừng lại, đứng yên lặng, cũng không xoay người.

“Vì sao, vì sao anh lại không chịu buông tha cho tôi...”

Bạch Tiểu Nhược cúi đầu nói.

“Anh đã có được những thứ anh muốn, vẫn còn chưa đủ sao? !”

Nhìn bóng dáng từ từ bước tới gần, lý trí của cô cũng từ từ lơi lỏng.

“Em phải biết tôi muốn là cái gì chứ.”

Người đàn ông nhìn cô, sắc mặt lãnh khốc cương nghị thoáng xuất hiện thần sắc ôn nhu, chỉ là cô không nhìn thấy.

“Tôi không biết! Tôi chỉ biết là anh đã có được những gì anh muốn, vậy thì đừng nên tới quấy rầy tôi nữa! Vì sao anh lại tới phá hỏng cuộc sống bình yên mà tôi vất vả mới có được.”

“Không, em còn nợ tôi một thứ, đã quên rồi sao? Em còn nợ tôi... một đứa con...”

Nhắc tới đứa trẻ, trong mắt của hắn thoáng hiện lên một tia đau đớn.

“Con? Con... Mất, mất! Là anh! Là anh hại chết con! Đều là anh! Tất cả là tại anh!”

Cô cuối cùng nhịn không được nữa thống khổ gào thét, hướng tới hắn vừa đâm vừa đánh.

Thẩm Hạo Ngôn bất chấp cô đánh chửi, đem cô siết vào trong ngực, sợ một lần nữa lại bị mất đi bảo bối trong lòng.

Hai năm! Cô rời hắn ra đi đã hai năm! lúc này rốt cục cũng đã trở lại bên cạnh hắn, như là để xác định đây là sự thật, hắn khép chặt lại hai cánh tay, vững vàng ôm lấy cô.

Cô khóc lóc đầm đìa hắn cho đến khi chìm vào mộng đẹp. Khi Bạch Tiểu Nhược tỉnh lại, ngược nhìn gian phòng, thấy xung quanh là kiểu bố trí quen

thuộc, dựa vào trí nhớ của mình cô nhận ra đây là nhà của anh tại Paris, cô kéo chiếc chăn đang đắp trên người nhẹ nhàng bước xuống giường.

“Tỉnh rồi ư?”

Người đàn ông đứng ở trước cửa sổ đang chậm rãi hút thuốc, nghe thấy tiếng động, liền xoay người đi về phía cô.

“Ừm, Tôi... tôi phải đi!”

Nhìn anh đến gần, cô vội vàng nói. Có trời chứng giám, cô trăm ngàn lần không muốn nhìn thấy anh ta, cho nên phải nhanh chóng rời khỏi, nhất định phải trốn đi!

“Muốn chạy trốn sao? Em có thể trốn tới nơi nào?”

Đưa tay bắt lấy cánh tay cô, ghé vào bên tai cô nói. Hơi thở ấm áp làm cho má cô nóng lên.

“Buông tay! Tôi phải rời khỏi đây! Tôi không muốn nhìn thấy anh.

Cô giãy giụa, muốn thoát khỏi tay của hắn, bắt đầu dĩ khí lực của hắn quá lớn, căn bản là một chút cũng không nhúc nhích được.

“Không buông! Một lần là đủ rồi! Đối với em, tôi lại càng không buông tay! Sẽ không để cho em rời khỏi tôi thêm lần nữa!”

Cô cự tuyệt giãy giụa, hắn đem cô kéo vào trong ngực, cánh tay như sắt thép ôm chặt, vững vàng khóa cô lại. Đôi môi mỏng khẽ gọi nhẹ nhàng vờn trên gò má trắng nõn của cô, chậm rãi trượt vào sau tai, khẽ léo ngậm lấy vành tai, khiến cho cô từng trận run rẩy.

“Không! đừng đụng vào tôi!”

Cô kinh hoàng nói. Ý đồ của hắn quá rõ ràng, chỉ là bọn họ lúc này cái gì cũng không phải, hắn không có lý do cũng không tư cách gặp mặt cô. Mà cô cũng không muốn lại rơi vào trong con ác mộng trước kia lần nữa.

“Hừ – Em ồn quá !”

Không đợi cô cự tuyệt, bàn tay nhanh chóng đỡ lấy gáy cô, đặt lên môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong miệng u non, cuồng liệt dây dưa lưỡi của cô. Quá lâu, trong trí nhớ cô phần ngọt ngào kia rốt cục lại thuộc về hắn, hương vị đêm nào dường như lại quay trở về.

“Uhm...”

Bị hắn như cuồng phong mang theo nhiệt tình cuốn đi tất cả, Tiểu Nhược không còn kịp suy nghĩ gì nữa liền bị cuốn vào trong nhiệt tình của hắn. Cô cũng chỉ biết là mình rất vô dụng cứ như vậy bị hắn ảnh hưởng, trái tim đã bị phủ đầy một lớp bụi dường như lúc này lại mạnh mẽ sôi trào lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Bị ném không thương tiếc

Edit: ~Sakuraky~

Đôi tay Thẩm Hạo Ngôn không chịu an phận chưa thỏa mãn với việc trên người cô tuần tra tới lui, lặng lẽ luồn qua vạt áo của cô, thuận thế mà lên, bàn tay kia tuy ấm áp lại khiến cho cô sợ run người, thần chí cũng tỉnh táo hơn phần nửa.

Cô mở to hai mắt, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, trong lòng một hồi bi ai, cô không muốn tiếp tục sa vào vết xe đổ trước đây.

Cô giữ chặt cổ áo Thẩm Hạo Ngôn, hai tay túm chặt thắt lưng của hắn, hai chân trụ vững, xoay người khom mình hất lên trước, động tác lưu loát liền mạch, nước chảy mây trôi, “Rầm” một tiếng động dữ dội vang lên khi hắn rơi xuống đất.(Sa: cái này ta chém)

“Shit!”

Thẩm Hạo Ngôn không ngờ tới cô sẽ dùng đến chiêu này, tránh né không kịp, liền bị quăng xuống đất, khẽ nguyên rủa một tiếng, định bắt lại kẻ đầu sỏ gây nên chuyện, nhưng Bạch Tiểu Nhược đã lùi ra xa .

“Tôi sẽ không bị khống chế đâu! cũng không để anh ảnh hưởng tới tôi nữa, anh cũng đừng mong gặp lại tôi!”

Cố gắng duy trì vẻ tự tôn ít ỏi, Bạch Tiểu Nhược chỉ vào hắn, run rẩy hét lớn..

“Thật không? Em cảm thấy em có thể làm được như vậy sao?”

Vỗ vỗ tay, Thẩm Hạo Ngôn chậm chậm bước tới gần cô, chờ đợi cô có thể làm ra những chuyện kinh ngạc gì khác không?.

Ông Trời, cú ngã này quả thật không nhẹ. Từ khi nào mà cô đã lại lợi hại như vậy, nhớ rõ cô ấy trước kia ôn nhu yếu ớt, chẳng lẽ con mèo nhỏ rốt cục cũng lộ ra móng vuốt sao? A, thú vị! chuyện này đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

“Đúng vậy! Tôi nhất định là có thể, vừa rồi không phải đã làm được hay sao? !”

Tâm tư bị đoán trúng, Bạch Tiểu Nhược không khỏi ảo não, vừa rồi chẳng qua là cô vẫn đang gắng gượng chống đỡ mà thôi.

“À, không tệ, xem ra tôi đã đánh giá thấp em rồi, nhưng mà —— mèo nhỏ của tôi, tôi muốn em biết, em —— trốn không thoát đâu!”

Hắn lộ ra ánh mắt ép buộc, Tiểu Nhược kinh hãi, trời đất, người đàn ông này, vẫn bá đạo như vậy!

“Tôi cũng muốn nói cho anh biết, tôi sẽ không khuất phục nữa đâu! Tôi đã nói được là làm được!”

Nói xong, Tiểu Nhược không thèm nhìn hắn, vội vàng mở cửa, chạy ra ngoài.

“Mèo nhỏ, em đã quên rồi sao, tôi chính là một tay bắt miêu lão luyện, em nhất định trốn không thoát đâu!”

Nhìn bóng dáng đang hoảng hốt trốn chạy, nhớ tới vừa rồi cô thành thực ném hắn qua vai, khoe miệng không khỏi nhếch lên, nhất định hắn phải làm cho cô thu hồi móng vuốt kia mới được!

Bạch Tiểu Nhược luống cuống bỏ chạy, gặp lại người đàn ông lạnh lùng này, cô không kim được sẽ lại suy nghĩ lung tung, liệu hắn có thật sự quan tâm tới cô hay không, hay chỉ coi cô như là vật sở hữu, cũng giống như năm xưa, thời điểm cao hứng lại đối với cô đùa bỡn.

Cô làm cách nào cũng không thể quên được đoạn hồi ức thâm trầm, không cách nào tưởng tượng bản thân lúc ấy chật vật thoát khỏi lao tù như thế nào, người đàn ông ấy khiến cô thương tích đầy người, nhẫn tâm làm tổn thương cô, còn chối đũa con chưa kịp ra đời của họ. Mỗi khi trời mưa, lòng bàn tay của cô sẽ mơ hồ mà đau nhức, cứ như là nhắc nhở cô kí ức kia, khiến cô không cách nào ngủ say trong đêm.

Trải qua nhiều lần bị phản bội, đến giờ, cô sẽ không lại dễ dàng tin tưởng, không dám tin còn có ai sẽ trong đêm mưa lạnh giá sát sao ôm chặt cô, cho cô ấm áp, cho cô an ủi.

Đem mình ngâm trong làn nước ấm, cố gắng gạt đi những suy nghĩ mông lung nhưng trong tâm trí cô không ngừng xuất hiện hình bóng cũ, ác ma không chịu buông tha cô. Con người ấy trước sau vẫn lạnh lùng như cũ, độc tài bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Chia tay

Edit: ~Sakuraky~

Giữa suy nghĩ hỗn loạn không khỏi phiêu hướng trí nhớ đến nơi sâu kín trong tim, đoạn kí ức xưa không cách nào biến mất được. Ngày đó cô vừa kết thúc buổi lễ tốt nghiệp đại học, chưa kịp cùng thầy cô, bạn bè chụp ảnh lưu niệm, liền vội vã rời đi. Cô nghĩ muốn đem vinh dự này chia sẻ với một người, người này cùng cô mến nhau đã ba năm — Đỗ Nhĩ Kiệt.

Anh ấy là một người vô cùng ưu tú, khuôn mặt đẹp trai như ánh mặt trời, từng hấp dẫn biết bao nhiêu nữ sinh, nhưng mà, anh lại lựa chọn một người bình thường như cô, đối với cô chiếu cố không thôi, khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ. Chính cô cũng thường xuyên hoài nghi, mình tại sao lại vừa ý vương tử như anh, khi anh hướng cô bày tỏ tình cảm, còn xấu hổ đỏ mặt, tay chân luống cuống làm sách vở rơi đầy mặt đất. Nhớ lại đều thấy thật khó tin.

Nghĩ tới đây, cô liền cảm thấy mình thật sự may mắn, sao lại được thần tình ái chiếu cố như vậy. Cô bất giác nở nụ cười ngọt ngào, không muốn làm cho Nhĩ Kiệt chờ quá lâu, cũng muốn mau chóng nhìn thấy anh, chân không khỏi bước nhanh hơn.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo màu hồng phấn, váy màu trắng nhạt, bộ dạng ngọt ngào, khiến cho người khác nhìn thấy có cảm giác được ánh mặt trời cũng dần dần rạng rỡ lên.

“A ——” “Xoạt ——” một chiếc xe phóng nhanh qua khiến cho vũng nước ven đường bắn lên tung tóe. Bạch Tiểu Nhược không thể tin được, nhìn chiếc váy màu trắng của mình loang lổ vết bùn đất, lại nhìn chằm chằm chiếc xe vừa băng qua, trong lòng âm thầm lo lắng, thế này thì thảm rồi, làm sao kịp thay quần áo đây, đề Nhĩ Kiệt nhìn thấy bộ dạng như thế này thì thật là xấu hổ mà...

Lúc đó Thẩm Hạo Ngón ngồi trong xe, trong lúc vô tình nhìn ra phía ngoài cửa sổ thấy bóng dáng mỏng manh của một cô gái lướt qua, con người sắc bén thoáng hiện lên một tia kính ngạc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Hắn lại chuyển chủ vào chiếc laptop trên đùi, hai tay thao tác máy tính cực nhanh cũng không có để ý tới xe của bọn họ vừa tạo nên “Phiên phức”.

Bạch Tiểu Nhược dùng khăn giấy không ngừng chà sát vết bẩn, dù cho như vậy cũng không thể gột sạch sẽ hết, bởi vì chiếc váy màu trắng nên nhìn rất rõ, cô áo nảo nhủ mảy, thôi thì đành cứ thế này mà đến chỗ hẹn vậy. Thời điểm chạy tới nhà hàng, cô đã nhìn thấy Nhĩ Kiệt ngồi bên một chiếc bàn cạnh cửa sổ chờ cô.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, vui vẻ nói với anh.

“Nhĩ Kiệt, anh đợi em em lâu lắm phải không!”

“Không có, anh cũng vừa tới không bao lâu.”

“Tiểu Nhược, hôm nay anh có chuyện muốn nói với em.”

“Nhĩ Kiệt, hôm nay em có chuyện muốn nói với anh.”

Bọn họ dường như là đồng thời lên tiếng, Tiểu Nhược nghĩ nhất định là anh muốn chúc mừng cô thuận lợi lấy được học vị, còn nữa có lẽ sẽ nói với cô dự định tương lai của bọn họ. Nhưng nhìn đến vẻ mặt anh có vẻ rất dăm chiêu, cô quyết định nghe anh nói trước.

“Tiểu Nhược, em hãy nghe anh nói, mẹ anh bà ấy – – bà muốn anh ra nước ngoài du học.”

Đỗ Nhĩ Kiệt nhìn vẻ mặt mong đợi của người con gái trước mắt, dè dặt nói ra lời nhắn tâm tiếp theo, bởi vì vừa nghe thấy anh phải ra nước ngoài, khuôn mặt cô đã vội biến sắc, những lời kể tiếp đây phải chăng là khiến cô ấy không cách nào chấp nhận được, cô vẫn luôn là một cô gái yếu đuối như vậy!

Nghe được lời anh nói ra khỏi miệng, Khuôn mặt Bạch Tiểu Nhược quả thực là trắng bệch, cô run rẩy hỏi “Du học? ! Anh phải ra nước ngoài sao? !”

“Còn nữa... Anh muốn đính hôn!”

Phút chốc, tâm trạng Bạch Tiểu Nhược mừng rỡ như điên, nhưng nhìn tới vẻ mặt của anh, lòng cô cũng từ từ lạnh buốt.

“Là mẹ anh với nhà bên đó an bài, mẹ nói là họ rất môn đăng hộ đối với nhà anh, nhà bọn họ đối với công ty của ba anh giúp đỡ rất nhiều... Tiểu Nhược, tha thứ cho anh được không, anh bây giờ là bất đắc dĩ, chờ anh có đủ năng lực, anh sẽ trở về tìm em, anh sẽ dẫn em đi!”

Nói xong những lời đau lòng kia, không dám nhìn thẳng vào Tiểu Nhược, anh sợ chính mình sẽ không dám từ bỏ! Nhưng anh nhất định phải buông tay, anh vẫn chưa có đủ thực lực để chống đối lại với cha mẹ.

“Người đó là ...?”

“Thật không? Thì ra là như vậy ư, cô gái kia không phải là mình...” giọng cô thì thảo, cô đã nghe anh nói muốn đính hôn với cô gái khác, cô dâu tương lai cũng không phải là cô! Anh, bỏ rơi cô! Vì cái gọi là hôn nhân môn đăng hộ đối.....!

Không còn nhớ anh nói những gì tiếp theo, chỉ biết là, anh, muốn chia tay với cô!

Thì ra là thế, tình yêu bọn họ cũng chỉ là nhất thời mà thôi, thời gian đẹp để trôi đi, không lưu lại dấu vết gì, còn lại đây chẳng qua là những lời nói đau thương. Vì sao, anh có thể quyết định nhanh như vậy, vì sao lại không đấu tranh! Chẳng lẽ, đối với anh tình cảm giữa bọn họ thật sự không đáng để lưu luyến hay sao? Không đáng để anh cố gắng hay sao?! Vì sao!

Bạch Tiểu Nhược, dờ dãi bước ra khỏi nhà hàng, cô quên mất phải nói với anh chuyện cô đã tốt nghiệp, lấy được học vị, hơn nữa, nếu như anh nguyện ý cô sẽ cùng anh đến bất cứ nơi đâu! Bây giờ, thì không cần nữa rồi! tất cả đều không còn quan trọng nữa!

Cô cũng không rõ từ lúc nào trên mặt khuôn mặt mình đã roi đầy lệ, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập bi thương, thấm đến tận xương tủy. Lạnh quá! Rõ ràng vẫn còn là ban ngày cơ mà tại sao cô lại thấy buốt giá đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Mẫu thân “Bức bách”

Edit:~Sakuraky~

Bạch Tiểu Nhược hồn bay phách lạc bước vào nhà, lao đảo bước lên phòng, lại bắt gặp Bạch mẹ đang ở phòng khách, Bạch mẹ giật mình kêu lên “Tiểu

Nhược, con làm sao vậy! Tiểu Nhược!”

Dường như không nghe thấy tiếng mẹ gọi, Bạch Tiểu Nhược cứ thế bỏ lên lầu. Trên tóc những giọt nước mưa không ngừng rơi xuống, trong tay còn ôm một chú chó nhỏ bộ dạng cũng chật vật như cô, chiếc váy trắng giờ đã vấy bẩn ướt đẫm, hình như đang nhắc nhở cô rằng hôm nay cô có bao nhiêu chật vật!

Từ nhà hàng đi ra, một mình cô bước trên đường lang thang không mục đích, không biết là mình sẽ đi đâu, dường như là ông trời cũng vì cô mà đau lòng, chỉ trong chốc lát khóc đến rã rích ồn ào, sau đó toàn thân cô cũng ướt sũng nước ! Cô muốn chạy trở lại nhà hàng nhưng lại bị vấp ngã, sau đó cứ như vậy mà đứng ở góc tường trú mưa, nhìn thấy trong làn mưa nhạt nhòa một chú chó nhỏ đang co ro tránh rét, cảm thấy nó cũng đáng thương như mình, bèn hạ tay vì thế làm bạn, cô đem nó ôm vào trong ngực .

Cộc cộc – – “Tiểu Nhược, là mẹ đây, mau mở cửa.”

Bạch mẹ, vừa rồi thấy cô bộ dáng của cô như vậy liền vội vàng chạy lên, hơn nữa bà còn có chuyện muốn nói với cô!

“Mẹ, con muốn đi ngủ !”

Giọng mũi nong đậm của cô từ đằng sau cánh cửa vang lên . Bây giờ cô không muốn gặp bất cứ ai, cô chỉ muốn yên tĩnh một mình mà thôi!

“Tiểu Nhược, đã xảy ra chuyện gì vậy? Mẹ còn có việc muốn nói với con, mau mở cửa đi.”

Không để cho cô cơ hội cự tuyệt, nhất định hôm nay bà phải nói cho cô biết.

“Mẹ, không có việc gì đâu nhưng con muốn đi ngủ có được không?”

Lại là có chuyện muốn nói với cô, có phải lại mang đến một bất ngờ chấn động cho cô nữa hay không đây, hôm nay cô đã có quá nhiều “ngạc nhiên mừng rỡ” rồi!

“Tiểu Nhược, đừng ngủ vội, con nghe chuyện này xong nhất định sẽ rất vui.”

Bạch mẹ đứng bên cửa lo lắng nói, bà cảm thấy kéo dài một ngày là lại thêm một ngày âu lo.

“Mẹ, ngày mai nói sau được không, con bây giờ thật sự rất mệt!”

Sợ rằng sẽ phải nghe quá nhiều chuyện “Ngạc nhiên mừng rỡ “, cô thật sự không có cách nào tiếp nhận nổi!

“Không nên kéo dài thêm nữa, hôm nay chúng ta nói luôn đi, không thì, trong lòng mẹ thật không yên tâm.”

Nếu như bỏ lỡ con rể tốt như vậy, sau này tìm đâu ra người ưu tú như thế nữa đây!

Biết là có trốn cũng không xong, cho nên cô bắt đầu đi mở cửa.

“Tiểu Nhược, con rốt cuộc bị làm sao vậy? Vì sao lại trở về một mình. Vừa rồi chẳng phải cùng cái anh chàng Đỗ Nhĩ Kiệt gặp nhau sao?”

Vừa vào cửa, Bạch mẹ liền truy vấn .

“Là, là đi gặp anh ấy...”

Nhắc tới chuyện đó, trong mắt cô thoáng hiện lên một tia đau khổ. Không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Tiểu Nhược, thực ra hôm nay mẹ muốn nói với con một chuyện , con cũng đã tốt nghiệp rồi, năm nay tuổi cũng không còn nhỏ, đã có dự định gì chưa?”

Nhìn bộ dáng hiện tại của con gái như thế này, bà cũng không muốn quấy rầy cô, thế nhưng nhất định phải thật cứng rắn.

“Con có kế hoạch gì hay không? Còn chưa suy nghĩ ư .”

Có , cô sớm đã có tính toán, chính là muốn ở bên cạnh Nhĩ Kiệt, cùng anh đến bất cứ nơi đâu! Nhưng mà, trong kế hoạch của cuộc đời anh lại không có cô, cô còn có thể có tính toán gì nữa đây?

“Như vậy con và nó là như thế nào?”

Bà muốn thăm dò thử, nhưng dù cho Tiểu Nhược còn chưa chia tay với cậu ta thì bà cũng sẽ tìm cách tách hai đứa chúng nó ra , bà vốn là không thích anh chàng kia lắm, chỉ ngại con gái mình có chấp, huống chi hiện tại lại xuất hiện người tốt như vậy!

“Chia tay, chia tay rồi ạ ...”

“Vậy ư, không sao, chia tay thì chia tay, tìm một người tốt hơn là được, không việc gì phải đau khổ!”

Bà gần như mừng rỡ muốn nhảy lên, xem ra bà tới thật đúng lúc.

“Tiểu Nhược à, là như thế này, một người bạn của mẹ nhà bọn họ muốn tìm con dâu cho con trai, con trai nhà ấy điều kiện thật sự rất tốt, lại rất tuấn tú nữa, cậu ấu với con rất xứng đôi! Ngày mai con chuẩn bị một chút cùng mẹ đi gặp mặt nhà người ta nhé!”

Nói đến điều kiện của đối phương, Bạch mẹ thật sự là cười đến không ngậm miệng được.

“Mẹ, con không muốn đi!”

Vừa nghe nói đến xem mặt, cô liền cảm thấy đau đầu, trời đất, cô vừa mới tốt nghiệp đã phải đi xem mặt sao? !

“Con nhất định phải đi! Mẹ đã hẹn gặp với người ta rồi! Tối mai 7 giờ trang điểm thật đẹp rồi cùng mẹ tới đó! Con gái ngoan của ta, lần này nhất định phải nghe lời mẹ!”

Không để cho con gái có cơ hội phản bác, bà trực tiếp bỏ ra ngoài, dù sao đến lúc đó không đi cũng sẽ ép nó đi, việc hôn sự lần này nhất định phải tác thành!

“Con không đi! Không đi...” Cô gần như phát khóc lên, vì sao hôm nay mọi chuyện đều chống lại cô ! Cô, rốt cuộc đã làm gì sai ! Vì sao lại thành ra như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Mẫu thân bức bách

Edit:~Sakuraky~

Cả ngày hôm sau, Tiểu Nhược chỉ trốn ở trong phòng, ngơ ngác nhìn vào máy tính, trên blog từng câu từng chữ đều là minh chứng tình yêu mà cô đã từng có, trong quyển album nhỏ xinh cô dựa vào bên cạnh Nhi Kiệt cười rạng rỡ như ánh mặt trời, cứ như vậy rõ mồn một trước mắt. Những thứ này giờ cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, không thể nào quay lại được nữa, vì sao một mình cô ở nơi đây đau khổ ghen ngào, còn anh thì lại coi mọi chuyện như nước chảy mây trôi, không chút nào lưu luyến, dễ dàng buông xuôi như vậy? !

“Em rốt cuộc đã làm gì sai nào? Vì sao lại đối xử với em như vậy! Vì sao? Ai tới nói cho tôi biết được không?”

Những câu chữ hạnh phúc kia như dao nhọn làm nhói đau con mắt, lại giống như câu chú ngữ găm nhăm đầu óc cô.

Cô không nhận được nữa gục xuống bàn khóc nức nở, kim đồng hồ tí tắc chậm rãi gần đến 6 giờ, tiếng đập cửa bên ngoài lại vang lên.

“Tiểu Nhược, Tiểu Nhược, là mẹ, đã sắp muộn rồi, chuẩn bị nhanh lên một chút. Không nên để người ta chờ quá lâu!”

Bà đã ăn mặc chỉnh tề, chỉ còn chờ con gái, cũng không muốn thời điểm quan trọng lại xảy ra sơ suất.

“Mẹ, con không được khỏe, con không đi đâu!”

Nghĩ tới cuộc hẹn là cô chỉ muốn trốn tránh!

“Làm sao vậy, trước đó đâu có vấn đề gì, ngoan, chịu khó một chút, sẽ nhanh thôi mà!”

Vừa mới đó mà đã bày trò rồi, con bé là do bà sinh ra làm sao bà lại không biết con gái mình đang nghĩ gì cơ chứ nhưng bỏ lỡ dịp tốt này sẽ không có lần sau !

“Mẹ, nhưng mà con... - -”

“Không nói nhiều nữa, mau đi chuẩn bị, không là ta vào đem con lôi đi đấy! Phụ nữ mưu cầu cái gì chứ, còn không phải là có thể tìm người chồng tốt hay sao! Nghe mẹ đi!”

Bà cũng không muốn bức con gái như vậy, chỉ là, nhà bọn họ -- aizz --

Nghĩ đến chuyện đó là bà lại không có cách nào dè nén xuống được!

Khi hai người tới được nhà hàng thì đối phương cũng vừa đến, Bạch mẹ cùng đối phương thân thiện hàn huyên, cùng nhau vào gian phòng đặt trước. Từ sau khi cô bước vào đây chỉ yên tĩnh ngồi ở vị trí của mình, khiến cho Trần phu nhân càng nhìn lại càng hài lòng. Thế nhưng con trai của bà lại đến muộn!

“Thật ngại quá con trai tôi bình thường bề bộn nhiều việc, khó khăn lắm mới có thể bớt ra chút thời gian, bây giờ cháu đang họp khi nào xong nó sẽ tới ngay!”

Trần phu nhân vì con trai tới muộn liền giải thích, trong lòng đang len lén cầu nguyện con trai tốt nhất là mau tới! Rõ ràng tối hôm qua đã cẩn thận dặn dò! Vậy mà vẫn tới muộn!

“Không sao đâu, người trẻ tuổi coi trọng sự nghiệp là chuyện tốt!” Chỉ cần chuyện có thể thành là được rồi!”

Tiểu Nhược trước sau vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, cũng không có chú ý tới từ khi nào trong miệng kia bị trẻ con trai đã đến.

“Thực xin lỗi, con vừa mới họp xong, đã khiến cho mọi người phải đợi lâu!”

Khẽ cúi đầu xin lỗi, hần đến ngồi bên cạnh mẫu thân.

“Không sao, chúng ta cũng vừa mới tới, đợi cũng chưa lâu.”

Bạch mẹ nhìn Thẩm Hạo Ngôn một thân tuần tú, toàn thân còn tỏa ra khí phách vương giả, khiến cho bà càng hạ quyết tâm nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này, có lẽ không thể giúp Tiểu Nhược tìm được người yêu, nhưng ít ra là có thể khiến cho cô không lo chuyện cơm áo sau này.

Mọi người đã đến đông đủ, liền gọi phục vụ đem món ăn. Hai nhà đại nhân liền bắt đầu nói chuyện với nhau, thế nhưng, bữa tiệc này hai nhân vật chính dường như cũng không cảm thấy hứng thú lắm, cả hai đều trầm mặc, nhất là Tiểu Nhược, từ đầu đến cuối chỉ biết cúi đầu.

“Tiểu Nhược nhà chúng tôi, tính tình từ nhỏ đã khá trầm tĩnh, thích nhất là đọc sách, so với người khác cháu có vẻ hướng nội hơn một chút...”

Nhận thấy con gái mình thái độ không chịu hợp tác, liên tục im lặng không lên tiếng, bà liền nhanh chóng chữa cháy.

“Ha ha, con gái nhà chị trầm tĩnh vẫn tốt hơn nhà tôi, thằng con tôi khiến tôi phát bực đây này, cả ngày cũng chỉ biết đến công việc, tôi đây chỉ có nguyện vọng được ẵm cháu mà tới giờ đã thành hiện thực đâu đấy!”

Bà nhìn Tiểu Nhược cảm thấy thực hài lòng, con bé trầm tĩnh, lại có khí chất thiện lương, hiền thực, quả thật rất thích hợp làm con dâu nhà bọn họ. Chỉ sợ con trai bà không đồng ý thôi. Bà sao có thể cho phép nó từ chối cơ chứ!

“Thanh niên bây giờ, đều mải phấn đấu sự nghiệp, sự nghiệp thành công trước khi lập gia đình, cũng thật là đáng quý.”

Con rể ưu tú như vậy, cho dù có khó hiểu, vẫn còn tốt chán!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Tức Giận Đáp Ứng Hôn Ước

Edit:~Sakuraky~

Từ khi bước vào Thẩm Hạo Ngôn thấy cô gái trước mặt khá tĩnh lặng, từ đầu đến cuối chỉ cúi gằm xuống, chính là cô gái vẻ mặt tươi cười hạnh phúc gặp ở bên đường hôm trước, không nghĩ rằng đối tượng kết hôn lại là cô ấy, trước kia hần vốn tưởng rằng sẽ phải lấy loại thiên kim tiểu thư nũng nịu chảy nước, xem ra bữa cơm này quả thực cũng không quá nhàm chán đi!

Về chuyện sắp đặt hôn sự của mẹ hần Trần phu nhân, hần vui vẻ chấp nhận vậy, ít nhất có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Bạch mẹ lấy tay bấm mạnh vào cô một cái, Bạch Tiểu Nhược thiếu chút nữa thì hét chói tai vì đau, bà coi cô là nắm cơm sao, nhéo như vậy! Đau quá mà!

Rốt cục cô cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông vừa tới đang ngồi đối diện mình, vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt sâu xa khó hiểu nhìn cô chăm chú, hần cô cảm thấy không được tự nhiên.

Thật là lạnh, điều hòa nhiệt độ bị hư hay sao, trên người tên đàn ông này toát ra vẻ chói có đến gần, nếu không tránh xa hần, thật khiến cho người ta phải thấy rùng mình! Cô không muốn cùng một người như hần có liên quan!

“Mẹ, thời gian của con không nhiều lắm hãy nói ngắn gọn đi!”

Gần như theo bản năng liền quyết định là cô, nếu như nói nhất định phải kết hôn ngay, vậy thì là cô đi, dù sao là ai cũng không khác biệt lắm, chỉ cần có thể giúp hần làm tốt bốn phận người vợ, sinh hạ một người thừa kế là được rồi.

“Con... Đây...”

Kinh ngạc khi con trai thuận theo, Thẩm phu nhân nhất thời cũng không biết nói như thế nào cho phải.

“Mẹ đã muốn có cháu bông bế, nhà chúng ta cũng cần có người thừa kế, mà Bạch tiểu thư cũng nguyện ý, vậy thì là cô ấy đi! Cô dâu của con chính là cô ấy!”

Nhanh chóng hạ một chuỗi mệnh lệnh, giống như trên thương trường đưa ra quyết sách.

“Thật tốt quá, con trai, con rốt cục đã nghĩ thông suốt rồi!”

Bà quả thực cao hứng muốn nhảy dựng lên, nhưng vẫn còn trở ngại trong lòng.

“Đúng rồi, Bạch tiểu thư, cháu bằng lòng? Làm con dâu nhà chúng ta chứ?”

Bà đang mong đợi Tiểu Nhượng trả lời, chỉ sợ cô nói câu không đồng ý.

“Bác gái – - chuyện này – -”

Trời ạ, người đàn ông này là người như thế nào, đối với hôn nhân đại sự cả đời lại như nói chuyện làm ăn sao?

Cô không có cách gì cùng người như vậy chung một chỗ, trong nhận thức của cô, hôn nhân là phải có tình yêu mới có thể duy trì, muốn lường tình tương duyệt thì mới có thể cùng nhau bước vào lễ đường. Tại sao có thể tùy tiện như vậy? Hơn nữa, cô bây giờ, chỉ đang thất tình, chỉ như vậy mà thôi, không phải không có người muốn, không cần phải có cơ hội là ngay lập tức đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài như vậy!

Xem bộ dạng do dự của con gái, chỉ sợ sẽ phá hỏng đại sự, Bạch mẹ cố ý làm bộ như không cẩn thận đổ nước cà chua trên bàn khiến chiếc váy của Tiểu Nhượng bị bẩn nhân cơ hội đó kéo cô đi toilet.

“Tiểu Nhượng, không phải mẹ ép con nhưng chuyện này con nhất định phải đồng ý, coi như mẹ van con được không?”

Vừa vào toilet, Bạch mẹ vội vàng nói.

“Mẹ, mẹ có phải là có chuyện gì giấu con hay không, nếu không sao lại vội vã muốn đem con gả ra ngoài như vậy, con chỉ vừa mới tốt nghiệp, còn chưa tìm được công việc mà?”

Nghĩ đến thái độ vội vàng của mẹ, cô cảm thấy trong chuyện này nhất định có điều gì giấu giếm!

“Không có, chỉ là mẹ nóng lòng muốn tìm cho con nơi chốn tốt thôi”

Bây giờ không phải là lúc để nói ra sự thực, làm như vậy có thể sẽ khiến cho con gái vì thế mà hận bà, bà biết được, tương lai sẽ có ngày con bé sẽ hiểu được cho bà!

“Mẹ, con còn nhỏ mà, chờ con tìm được công việc rồi tính sau nha, con còn muốn ở cùng với mẹ thêm mấy năm nữa.”

Nghĩ đến mẫu thân là lo lắng cô ở bên ngoài công tác sẽ vất vả, mới mong sớm một chút đem cô gả đi ra ngoài, cô an ủi mẫu thân.

“Con bây giờ còn nhỏ sao, năm nay 23 tuổi, mẹ năm xưa ở tuổi này đã sinh con rồi đấy, bây giờ cơ hội tới thì phải biết nắm lấy, chờ đợi thêm nữa sẽ không có đâu, cái anh chàng Nhĩ Kiệt không phải là không cần con sao? Con còn muốn chờ cái gì? Hoa tàn ít bướm sao?”

Hi vọng con gái có thể hiểu được, bà không phải cố ý muốn thêm nhát dao trong lòng cô! Chỉ có kiên quyết nói lời lẽ tuyệt tình mới có thể kích cô đáp ứng!

Quả nhiên, nghe xong câu nói ấy của Bạch mẹ, trên mặt của cô liền tái nhợt, trong đôi mắt thoáng hiện lên một tia đau thương, không thể tin được mẹ lại nói với cô những lời như vậy! Chẳng nhẽ mẹ mong muốn gả cô đi làm sao? Bây giờ là muốn đuổi cô sao?

Nếu như bà muốn thế, như vậy cô, gả đi!

Lại cũng không xem mẫu thân một cái, Cô đi đi ra ngoài trước, cô bị thương tuyệt vọng, mọi thứ cũng đều đã không để ý! Huống chi là lấy chồng đây, vậy thì gả đi, mọi người bây giờ nếu đã không thích cô! Cô, cũng không có gì đáng lưu luyến!

“Tôi đồng ý, Tôi đồng ý làm cô dâu của anh!”

Lời nói trong lúc tức giận bật thốt ra! Nói cô sẽ không ai thêm lấy, không ai muốn, thì cô bây giờ gả đi, là được rồi chứ gì!

Nếu đây đã là hi vọng mọi người, tại sao lại không chứ? ! Cô đã thông suốt rồi!

“Rất tốt, chúng ta có thể nhanh chóng đạt được mục đích vậy hi vọng trong tương lai chúng ta có thể chung sống vui vẻ! Thật ngại quá, tôi còn có một hội nghị phải tiến hành, hôm nay xin lỗi không tiếp chuyện được !”

Sau khi biết được đáp án, hắn liền xoay người cùng thư ký bên cạnh rời đi.

Lời lẽ chắc chắn này làm cho Tiểu Nhược càng lạnh hơn, người đàn ông này, hoàn toàn không đem hôn nhân đại sự coi ra gì! Cô, mơ hồ có thể cảm thấy sự giận dữ nhất thời của bản thân sắp sửa phải trả một cái giá đắt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Bất Thường Trong Hôn Lễ 1

Edit:~Sakuraky~

“°o.O O.o°”

Ông trời ơi, nàng có thể thu hồi lời nói ngày đó được hay không vậy! Nàng buồn phiền nghĩ ngợi, chỉ muốn làm sao có thể quay ngược lại thời gian, ước gì câu nói kia không phải do nàng nói ra, bây giờ thì hay rồi, nàng làm như thế nào để thay đổi đây! Thật chỉ muốn mất trí nhớ!

Chính là hiện tại ngày ngày liên tục có một đồng người tìm đến nàng, nói là để làm cho nàng phối hợp công việc kết hôn, nàng rốt cuộc là không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, không phải đã nói phải có yêu thương thì mới cùng nhau bước vào lễ đường? Bây giờ nàng mới chỉ gặp hắn có một lần, liền đem mình “Bán” đi hay sao?

Kể từ sau ngày gặp mặt đó, Bạch Tiểu Nhược không gặp lại người đàn ông lạnh như băng kia, như vậy cũng tốt, nàng cũng không hi vọng gặp lại hắn.

Có vẻ như muốn thích ứng với phong cách làm việc của người đàn ông này cũng thật khó, xác định liền lập tức tiến hành! Hôn lễ được tổ chức vào ngày mai!

Hôn lễ cùng ngày, khách khứa tụ tập rất đông, dường như nhân vật nổi tiếng chính trị thương giới đều tập trung ở đây, dù sao tổng giám đốc Thẩm gia kết hôn, cũng không phải chuyện vừa, bọn họ có thể nhân cơ hội này cùng Thẩm gia kết thêm mối quan hệ.

Tiểu Nhược, trên người mặc bộ váy cưới tinh xảo được Thẩm gia đặc biệt đặt riêng từ Paris đem về, ngồi ở trong căn phòng trang điểm rộng lớn, nhìn vào trong gương cái khuôn mặt trang điểm tinh tế, người con gái mặc lụa trắng, mà trên nét mặt lại không có gì gọi là niềm vui của cô dâu khi về nhà chồng, người con gái này là nàng sao? ! Nàng có phải đang nằm mơ hay không? !

“Tiểu Nhược, xong chưa, hôn lễ sắp bắt đầu rồi!”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Bạch mẹ.” Con đến đây...” Hít vào một hơi, nàng mở cửa bước ra ngoài.

Thời điểm nàng xuất hiện tại hội trường, Thẩm Hạo Ngôn đang cùng khách hàng nói chuyện với nhau, hắn có lẽ là không bỏ qua bất kỳ thời khắc cơ hội nào để nói chuyện làm ăn. Thế nhưng cô dâu hôm nay lại khiến hắn phải kinh ngạc, cho dù trên khuôn mặt nàng nhìn không ra hạnh phúc của cô dâu khi xuất giá, bộ kia nước gọn vãn, tuyết lời ti, áo cưới thấp ngực lại đem nàng như tuyết thấu hồng da thịt biểu hiện được vô cùng tinh tế.(@@ ta xin khất chỗ này) Không nghĩ tới dưới lớp áo váy kia lại là một thân hình quyến rũ đến vậy.

Bạch Đương Hùng khoác tay con gái bước trên thảm đỏ, mừng vui khi con gái gả đi, thật may, nếu không lại để con gái phát hiện chuyện của bọn họ, không biết sẽ phải làm sao! Ông thừa nhận là mình rất nhu nhược, chỉ hi vọng con gái được hạnh phúc, không nên vì bọn họ mà ảnh hưởng đến tương lai, chỉ có như vậy, mới có thể đem thương tổn xuống để xuống thấp nhất.

Nghĩ tới đây, hốc mắt ông nóng lên, suýt chút nữa rơi lệ.”Tiểu Nhược, không có chuyện gì mà, cố lên!” trong lòng không ngừng ở cảnh cáo bản thân phải cố gắng nín cười chống đỡ.

Trong lúc người chủ tọa chuẩn bị tuyên bố hôn lễ bắt đầu, phía trước cửa truyền đến một hồi rối loạn.

Chỉ thấy một người con gái chạy vụt tới, vừa giáp mặt liền cho Tiểu Nhược một cái tát. Lực đạo kia khiến cho mọi người nhìn không được hít một hơi thật sâu, trên mặt Tiểu Nhược lập tức in hình năm ngón tay.

Hội trường một hồi xôn xao, mọi người đều tập trung về phía trước, chờ xem kịch vui. Các phóng viên cũng nắm chắc máy ảnh trong tay, sự kiện quan trọng như vậy, sao có thể thể bỏ qua được.

“Cô đang làm cái gì vậy? ! Ai cho phép cô vào đây? ! Ai cho phép cô đánh nàng!”

Thấy nàng mặt sưng đỏ Thẩm Hạo Ngôn không chịu nổi, lửa giận bốc ngùn ngụt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Bất Thường Trong Hôn Lễ (2)

Edit:~Sakuraky~

“o.O O.o”

“Thực xin lỗi, Tổng giám đốc, là vị tiểu thư này đột nhiên xông tới, nói là bạn của phu nhân...”

Cảnh vệ cuống quýt chạy vào nói. Xem tình hình này thăm kê không ổn, đến gần muốn đem nàng mời đi ra ngoài.

“Tôi tới là để nói cho cô ta biết, về sau an phận làm một cô vợ biết điều, không nên cùng người đàn ông khác mập mờ không rõ...”

Người con gái ra sức giãy giụa, còn không quên tiếp tục “Giáo huấn” “Đạo lý.”

“Lê Thi Thi, em đang làm cái gì vậy? !” Đỗ Nhĩ Kiệt chạy vào, bắt lấy người giờ phút này đang mất đi lý trí, đây chính là vị hôn thê mà mẹ anh tìm giúp. Cô, rốt cuộc muốn làm gì? !

“Anh thả em ra, em muốn cô ta nhìn cho rõ ràng, không cần phải vọng tưởng cùng em đoạt đàn ông. Anh đối với cô ta lưu luyến không quên như vậy, cô ta rốt cuộc có cái gì tốt? !”

Vừa nghĩ tới, anh dù cho ngủ thiếp đi cũng gọi tên của của người con gái này, cô liền nổi giận, dựa vào cái gì chia tay còn muốn cùng cô tranh đoạt? Cô thích anh trước đây rất lâu rồi, bây giờ rốt cục có thể khiến cho cha mẹ dùng quan hệ đoạt được anh, cô sẽ không để cho người con gái này này phá hỏng!

“Em đang ở đây phát thần kinh cái gì? Đừng ở chỗ này làm mất thể diện nữa, người ta đang kết hôn, em còn muốn như thế nào?”

Bị nói trúng tâm sự, Đỗ Nhĩ Kiệt hỗn hển, liều mạng kéo nàng

“Đợi một chút, Lê Thi Thi, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lê thị phải không?”

Đem Tiểu Nhược kéo đến bên cạnh che chở, lên tiếng ngăn cản hai người muốn rời đi gấp. Hắn sao có thể cho phép kẻ dám động người của hắn lại có thể dòi đi tiêu sái như vậy!

“Tôi mặc kệ bà xã tôi làm gì, đó là chuyện trước kia, hiện tại, cô đang ở đây trên địa bàn của tôi động tới người của tôi, cô cảm thấy như vậy thích hợp sao?”

Trong mắt lạnh lẽo, khẩu khí mạnh mẽ, không khỏi làm người ở chỗ này toát mồ hôi!

“Tôi... Tôi chỉ là phát biểu sự thật mà thôi.”

Liếc nhìn người trước mắt, nàng lắp bắp nói, nam nhân này thật là đáng sợ, chỉ nói như vậy có thể khiến người ta không lạnh mà run.

“Rất tốt, vậy ta cũng phát biểu một chút điều sắp nói rất tốt cho cô, trợ lý Lý cậu đem dự án hợp tác cùng với tập đoàn Lê thị năm nay hủy bỏ đi!”

Xoay người hướng trợ lý bên cạnh ra lệnh.

“Vâng, thưa tổng giám đốc!”

Nghe được lời phân phó, trợ lý Lý lấy ra PDA (một dạng của máy tính cá nhân) lập tức bắt đầu thi hành mệnh lệnh.

“Cái... Cái gì?”

Nghe thấy lời của hắn, sợ tới mức trợn to hai mắt.

“Tổng giám đốc Thẩm, không nên như vậy, không nên như vậy mà! Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi!”

Nói đùa, nếu để cho ba mẹ nàng biết rõ nàng hủy hoại dự án hợp tác lớn nhất năm nay, nàng thảm rồi!

“Muộn rồi, tôi chỉ là muốn cho cô biết, động người của tôi thì sẽ phải có trừng phạt! Đây chỉ là bài học nho nhỏ thôi! Bảo vệ, tiễn khách!”

Dứt lời, không để ý tới nàng kia trên mặt khóc lóc, lạnh lùng cự tuyệt lời cầu xin của cô ta!

“Các vị, thật ngại, chuyện vừa rồi chỉ là do hiểu lầm, hôn lễ tiếp tục!”

Vừa nói chuyện vừa đồng thời phân phó người đến giúp Tiểu Nhược trang điểm lại, che giấu vết sưng đỏ trên mặt.

“Cảm ơn!”

Tiểu Nhược buông xuống vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ giọng nói với hắn. Hôm nay hắn thật sự là giúp đỡ nàng rất nhiều, bằng không nàng không biết như thế nào đối mặt với chuyện bất ngờ như vậy, tính huống thật là xấu hổ.

“Cám ơn cái gì, em là người của tôi, động tới người của tôi, chẳng khác nào là coi thường tôi, em nghĩ rằng tôi sẽ để loại chuyện như vậy phát sinh hay sao? !”

Có vẻ như lời nói cảm tạ của nàng dư thừa thì phải, hắn, hắn chỉ làm chuyện nên làm mà thôi!

Xem bộ dạng hắn, dường như không vui về gì, Tiểu Nhược không dám nói thêm nữa!

Sự kiện bạt tai trong hôn lễ bị Thẩm Hạo Ngôn dùng quyền lợi đè xuống, dù cho có người muốn nhân cơ hội rêu rao bàn tán, cũng phải e dè hắn không dám làm bừa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Thỏa Thuận Đêm Tân Hôn

Edit:~Sakuraky~”

°o.O O.o°”

Hôn lễ qua đi, trút xuống bộ váy cưới rườm rà phiền phức, Tiểu Nhược ngồi bên bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt mình trong gương, đưa tay vuốt nhẹ bên má tê rát, bất giác cười khổ: vì sao trong mắt người ta mình chẳng khác nào hồ ly tinh đi quyến rũ đàn ông, rồi lại còn bị giáo huấn dạy dỗ như thế này chứ? Nàng đã làm gì đâu, hơn nữa hai người cũng đã chia tay, vì sao vẫn còn bị người ta như vậy đối xử như vậy, nhất là trong hôn lễ, bao nhiêu người đến tham dự, cố tình khiến cho nàng phải khó xử hay sao? !

Nếu đúng là như vậy, thì bọn họ đã thành công rồi! Có cô dâu nào lại như nàng không ngay khi cử hành hôn lễ lại bị bạt tai như vậy?

Vì sao, sao lại đối xử với nàng như vậy, nàng đã làm gì sai nào?

Nàng vẫn luôn rất an phận lo việc của mình, chưa từng trêu chọc ai, ông trời sao lại thiếu công bằng đối với nàng như vậy. Nàng không phải đã gả đi rồi ư, vẫn còn chưa đủ à? Nàng rút cục phải làm như thế nào mới phải đây? !

Còn đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, Tiểu Nhược hoàn toàn không hay biết nhân vật chính của ngày hôm nay cũng đã bước vào phòng.

Thẩm Hạo Ngôn từ lúc bước vào nhìn thấy cô dâu của hắn đang ngồi bên cạnh bàn trang điểm, bờ vai hơi run run, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở dài. Lại nhớ tới sự việc bất ngờ trong hôn lễ, con người sắc bén thoáng quẹt qua một tia tinh quang, mang theo hơi lạnh khiến người ta hoảng sợ.

Bước đến phía sau nàng, không đợi nàng phát hiện liền chụp lấy bả vai của nàng, “Này – -”

Tình huống bất ngờ khiến Tiểu Nhược phải giật mình.

“Sao anh lại vào đây!”

Nói xong câu đó, nàng chỉ muốn cầm roi đầu lười của mình, nàng đang nói linh tinh cái gì vậy, bọn họ vừa mới kết hôn, mà đêm nay là đêm tân hôn của hai người họ, hắn đương nhiên là có lý do để bước vào.

“Còn đau không?”

Không trả lời nàng, hắn khẽ chạm lên chiếc má sưng đỏ, nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói chột có đôi chút quan tâm, ngay cả chính hắn cũng phải giật mình, dường như chỉ là phút giây kích động hắn vội rút tay về.

“Không – không đau – -”

Kinh ngạc trước cử chỉ của hắn, nàng ngơ ngác nhìn lời nói cũng trở nên lấp lỏp.

“Vậy thì tốt rồi, dùng một ít đá chườm qua là sẽ đỡ, tôi không hi vọng ngày mai vẫn còn trông thấy em như thế này nữa!”

Lời nói lạnh nhạt vừa dứt, hấn xoay người muốn dời đi, dường như nhớ ra điều gì, lại bước tới gần nàng.

“Phải rồi, chuyện ngày hôm nay, không có nghĩa là tôi dễ dàng cho qua như vậy, tôi sẽ làm cho rõ ràng. Mà em, nếu đã bước vào Thâm gia, em hẳn biết rõ nên làm như thế nào cho tốt vai trò nữ chủ nhân, tôi không hi vọng nghe được điều gì làm tổn hại đến danh dự gia đình!”

“Còn nữa, tôi cố lẽ đã quên chưa nói cho em biết một việc, em gả vào đây là để giúp tôi sinh hạ người thừa kế chỉ cần xác định em mang thai, tôi cũng sẽ không gặp lại em nữa (Sa: nói trước bước không qua đầu anh ạ). Hãy đảm đương cho tốt vai trò thiếu phu nhân của em, những chuyện khác tôi hi vọng chúng ta không can thiệp lẫn nhau, nếu như em đồng ý thì ký tên vào tờ thoả thuận này.”

Hấn lấy ra tờ hợp đồng thoả thuận đưa tới trước mặt nàng.

“Đương nhiên, em cũng có thể cự tuyệt, tuy nhiên -- cho dù như vậy cũng không thay đổi được điều gì cả!”

Nhìn bộ dáng bối rối phân vân của nàng, hấn chỉ nhún vai, có lẽ hấn có thể thông cảm phần nào tâm trạng của nàng, thế nhưng hấn muốn nàng biết rõ, hấn chuyện hấn đã quyết định ai cũng không thể can thiệp được!

Cầm lấy trên tay tờ thoả thuận, bên tai là lời nói tàn khốc của hấn, nàng không phải sớm biết rồi sao, cuộc hôn nhân ràng buộc này vốn là không phải là thứ mà nàng có thể kì vọng, vậy thì nàng còn trông mong vào hấn sẽ có thể nói ra lời hay ý đẹp gì đây, ngay từ đầu hấn không phải đã tỏ rõ thái độ rồi sao, hay là nàng quá ngu ngốc, lại cho rằng hành động có vẻ như quan tâm của hấn trong hôn lễ cùng với vừa rồi mà có phần hi vọng!

“Được, tôi đáp ứng!”

Run rẩy ký tên mình, không buồn nhìn đến nội dung thế nên nàng không hề hay biết đến khoản đền bù tổn thất rất lớn mà nàng thân là vợ của hấn có quyền được hưởng. Biết rõ hành động của hấn có thể khiến cho nàng chịu nhiều thương tổn, nàng cũng chỉ biết ký!

Cầm lấy bản hợp đồng đã được kí xong, không cả liếc nhìn nàng, hấn xoay người rời đi bỏ lại đằng sau Tiểu Nhược với khuôn mặt tái nhợt.

Hấn dường như đã quên hôm nay là ngày gì, hành động của hấn giờ phút này khiến cho Tiểu Nhược trong lòng không khỏi bi ai, thế mà hấn ngay trong đêm tân hôn ngủ lại thư phòng! Khiến cho nàng lại phải đối mặt với tình huống khó xử trước nay chưa từng có!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Tổng Vào Lãnh Cung ?

Trong căn biệt thự xa hoa rộng lớn, kim đồng hồ đã chỉ 10 giờ, Tiểu Nhược mở cửa, bước xuống cầu thang. Nàng lấy làm tò mò, vì sao lại không có lấy một bóng người, không phải trong nhà Thâm gia có rất nhiều người làm sao?

Tại một góc rẽ khác ở trên lầu, mấy người hầu gái đang thì thầm với nhau, nghe được câu chuyện của họ khiến nàng phải dừng bước.

“Ô này- tôi nói cho cô biết một chuyện nha, sáng sớm hôm nay lúc tôi vào quét dọn thư phòng bắt gặp thiếu gia ngủ lại ở trong đó đấy, thiếu gia có vẻ không thích thiếu phu nhân thì phải, nếu không vì sao lại không ở chung phòng với nàng!”

Một người trẻ tuổi nhất nhỏ giọng nói với một người khác.

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy là lạ, thiếu gia đột nhiên kết hôn, lại lấy người con gái quen biết cũng chưa lâu, đêm tân hôn làm như vậy, chắc chắn là ghét bỏ nàng rồi! Hơn nữa thiếu gia sáng sớm hôm nay lại vội vã tới công ty, ngay cả tuần trăng mật cũng không có, thật không biết là cô gái này ở đâu ra, khó trách bị tổng vào lãnh cung!”

Phụ họa lời của người kia, cô này cũng phát biểu nhận xét của mình.

“Ừm, đúng vậy, nhà nàng ta chắc cũng không khá giả gì, gả vào đây chắc sẽ không có địa vị, thật không hiểu thiếu gia làm sao lại cưới nàng, nàng ấy căn bản không xứng với thiếu gia nhà chúng ta!”

Đằng sau cách đó không xa, Tiểu Nhược đem lời của các cô nghe vào một chữ cũng không sót.

“Nói nhỏ một chút, kẻo bị Lưu quản gia nghe thấy được sẽ không hay đâu, ông ấy lại mắng tôi là kẻ nhiều chuyện, mau đi làm việc thôi, a – tôi còn một gian phòng chưa dọn dẹp đây này – -”

Bối rối nhìn quanh bốn phía, xác định không có người đằng sau, các cô liền vội vàng kéo nhau đi làm việc .

Đợi mấy người đó đi khuất Tiểu Nhượng mới xuất hiện, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, rút cục bản thân đã thành đề tài cho người ta chê cười! Không phải chỉ vừa mới kết hôn sao, nhanh như vậy liền đem nàng trở về nguyên hình. Không, phải nói là từ đêm hôm qua cũng đã bắt đầu khiến cho nàng nhận rõ được sự thật. Từ lúc hấn thốt ra những lời lạnh khốc lạnh lùng kia, từ lúc nàng ký kia tờ giấy mua thời gian cả đời còn lại của nàng làm mẹ đẻ thừa kế của hấn. Nàng đã phải biết cái gọi là cuộc sống hôn nhân chẳng qua chỉ là người si nói mộng.

Cũng không phải sao, hôm qua không phải hấn đã dùng hành động nói cho nàng biết sao. Người giúp việc có ý nghĩ như vậy cũng chẳng trách được họ, hết thảy đều là nàng tự chuốc lấy!

Lắc lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ lung tung, nàng đi đến phòng bếp, xem ra nàng là đừng mong có bữa sáng sẵn sàng chờ đợi mình, tốt nhất là nàng nên tự mình tìm xem có thứ gì có thể lấp đầy cái bụng.

Tìm thịt xông khói, bánh mì nướng, cà chua, rau xà lách, nhanh chóng tự mình làm một phần sandwich, rót một cốc sữa, thế là giải quyết xong.

Ăn xong bữa sáng, nàng bước ra ngoài đúng lúc gặp được Lưu quản gia, hấn lễ phép đối với nàng chào hỏi.

“Xin chào thiếu phu nhân, tôi là Lưu quản gia, có điều gì cần xin cứ việc phân phó.”

Giọng nói nhàn nhạt, nguội lạnh khiến cho Tiểu Nhượng không biết phải làm sao, ngay cả Lưu quản gia này cũng lãnh đạm giống hấn, nàng rất hoài nghi khuôn mặt lúc nào cũng đồng băng như vậy, liệu có lúc nào rơi xuống hay không.

“Ừm, Xin chào, Lưu quản gia, à – không cần – không cần đâu!”

Vội vàng lắc lắc đầu. Nói đùa, nàng là người rảnh rỗi nhất nơi này, nhìn thấy nhiều người đang bận như vậy, nàng chẳng lẽ không biết xấu hổ lại gây thêm phiền phức cho họ ư.

“Không vãn đề gì, có chuyện cần xin cứ việc sai bảo, thiếu gia giao cho tôi nhiệm vụ phải chiếu cố thiếu phu nhân thật tốt.”

Cung kính nhìn nàng, âm thầm làm cho thiếu phu nhân mới nhậm chức phải khó xử, một chút đáng điệu cũng không có! Dường như ông ta chẳng có biểu hiện gì, vẻ mặt nghiêm túc làm cho Tiểu Nhượng không được tự nhiên.

“Thật sự là không có! Ừm, có việc gì cần tôi sẽ nói, thật đó –” sợ ông ấy không tin nàng còn ra sức gật đầu phụ họa.”

Vậy tôi xin cáo lui trước!

Hướng nàng cúi mình một cái, Lưu quản gia yên lặng lui xuống.

Hồ... Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao lại giống cái người kia lãnh đạm đến thế, thật là!” Nàng khẽ thở dài

Thấy những người trong nhà đều bận rộn như vậy, nàng tới chỗ hỏi xem có thể hỗ trợ gì hay không, nhưng hết thảy bọn họ thấy nàng đều như nhìn thấy quỷ, chỉ muốn nàng đứng sang một bên, nói có bọn họ làm là được rồi, nàng là thiếu phu nhân không cần làm những chuyện của kẻ dưới. Ai, hại nàng ngay cả tìm người nói chuyện cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11: Biết Người Biết Ta

Trên tầng cao nhất của trung tâm điều hành của tập đoàn họ Thẩm, Thẩm Hạo Ngôn ngồi phía sau bàn làm việc, chăm chú nhìn tài liệu trước mặt, lông mày nhíu chặt, đôi mắt thâm sâu, sắc mặt lạnh lẽo khiến cho người ta phải tự hỏi rút cục là tài liệu gì lại khiến cho hấn có biểu hiện như vậy.

Trong tài liệu đang mở, là một phần tư liệu cá nhân chi tiết, từ hồi nhỏ cho đến đến lớn, còn kèm theo ảnh chụp. Tài liệu này chính là về Bạch Tiểu Nhượng, hấn thừa nhận, làm như vậy có lẽ không được minh bạch lắm, nhưng là từ trước đến nay hấn luôn muốn làm chủ mọi chuyện, cho dù thủ đoạn gì, cũng phải biết rõ. Hấn luôn ghi nhớ đạo lý “Biết người biết ta, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Tài liệu không nhiều lắm, nàng là một người trầm tĩnh, đơn giản, dường như không có gì đặc biệt, cũng chỉ là trong ba năm đại học có kết giao với một chàng trai, ánh mắt lướt qua những bức hình, trong ảnh đều là nàng đang cười nói tự nhiên, hoặc là vui vẻ chạy trốn, làm động tác nghịch ngợm đáng yêu, hoặc là nép vào người thanh niên anh tuấn bên cạnh... Cho đến những hình ảnh của cuộc sống gần đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy đã mất đi nụ cười chỉ còn nét u buồn trong mắt nhìn qua như vực sâu không thấy đáy.

Trong tài liệu nói, người thanh niên đó bởi vì bị cha mẹ thúc ép, sắp cùng tiểu thư của Lê thị đính hôn, bởi vậy nên bỏ qua nàng. Là bởi vì như vậy, nàng mới buồn phiền không vui, là bởi vì như vậy, nàng mới thương tâm, tuyệt vọng cho nên mới cùng hấn kết hôn à? Là thế này phải không?

Bất kể là đáp án như thế nào, hần đường như cũng khó có thể chấp nhận!

Nặng nề khép lại tài liệu, vuốt vuốt mi tâm nhíu chặt, nhấc điện thoại lên gọi đi.

“Thiếu gia.” Đầu bên kia tiếp điện thoại.

“Luu quản gia, thiếu phu nhân hôm nay đã làm những gì.”

Ngữ điệu bức mình, giọng nói tố cáo bản thân đang không vui.

“Báo cáo thiếu gia, hôm nay thiếu phu nhân rời giường ăn sáng xong sau đó ra vườn hoa, không có làm gì khác.”

“Được rồi!”

Vừa mới cúp điện thoại, điện thoại nội bộ vang lên.

“Chuyện gì vậy?”

“Giám đốc, là lão phu nhân gọi đến, bà nhất định muốn ngài nghe điện thoại.” Nghe ra lão đại giọng nói không vui vẻ gì, nhưng người gọi đến là lão phu nhân, sao có thể không báo cáo. Làm cấp dưới thật đúng là khó xử!”

“Nói máy đi.” Vừa nghe là điện thoại của mẹ, hần liền nhúc nhủ, biết ngay là bà muốn nói những gì rồi.

“Con trai à, là mẹ đây, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con.”

Thẩm phu nhân cũng mặc kệ con trai bây giờ như thế nào, tóm ngày đầu tiên kết hôn đã bỏ chạy đến công ty, lạnh nhạt với vợ, bà sao có thể dễ như vậy chứ!

“Mẹ, Con biết rồi.” Miễn cưỡng đáp lời, hần đương nhiên biết rõ mẹ mình muốn nói cái gì.”

“Con biết? Con biết thế thì tại sao mới ngày đầu tiên kết hôn con đã vội chạy đi làm, bỏ mặc vợ con ở nhà, chuyện này con giải thích ra sao? !”

Xem con trai có ý tứ qua loa đại khái, bà nhin không được lớn tiếng nói.

“Công việc của con đang rất gấp.”

Đem ống nghe cách xa một chút rồi mới nghe tiếp, thêm chút nữa hần sẽ phát điên mất, tính bà là như vậy, một khi đã bị kích động sẽ làm nhảm không ngớt.

“Công việc gấp gấp, con là ông chủ cơ mà, trong công ty nuôi nhiều người như vậy để làm cái gì, con không đi làm một ngày, công ty sẽ sụp đổ hay sao, không phải là con đã đồng ý với mẹ rồi chứ, nói là sẽ để mẹ mau chóng ôm cháu nội, hóa ra là con gạt mẹ, số tôi thật là khổ mà, nuôi đứa con bất hiếu làm tôi tức chết... Ô...ô ...”

Nói xong lời cuối, còn xụt xịt mũi, khiến cho con trai thấy được bà đang khổ sở đến cỡ nào!

“Mẹ mẹ đừng khóc, con biết rồi, con đồng ý là được chứ gì, tối hôm nay con sẽ về nhà.”

Thực không chịu nổi chiêu này của bà biết rõ là giả, mà lại không thể làm gì được.

“Ừm, con nói rồi nha, không cho phép con dối ý, mẹ chờ đấy, Bye-bye.”

Nghe được lời hứa của con trai, bà lập tức liền khôi phục lại giọng điệu như trước, còn không quên dặn dò.

“Con biết rồi. Bye.”

Cúp điện thoại, cảm giác mệt mỏi kéo đến, nghĩ đến nàng dâu mới cưới đang ở nhà, hần cảm thấy không biết phải đối đãi với nàng như thế nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 12: Mẹ Chồng Mách Nước

Cúp điện thoại xuống, hiếm khi thấy Thẩm phu nhân vứt bỏ vẻ tao nhã thường ngày, vỗ tay vui mừng như một đứa trẻ, thiếu chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Bà quả thực rất thích nha đầu Tiểu Nhược kia, e lệ, an tĩnh, hiền lương thực đức, còn có loại khí chất không nói ra được, con bé là đứa rất hợp ý bà. Không phải là bà nói lung tung, hai đứa quả thực rất xứng đôi, ha ha, con cái của hai đứa sau này nhất định có thể khiến người khác hâm mộ, hai ông bà có thể thỏa sức mà khoe khoang cháu nội, đúng là một sự kết hợp hoàn hảo.

Nghĩ tới đây bà liền lệnh cho lái xe chuẩn bị xe tới biệt thự mới của Thẩm gia. Sau khi con trai kết hôn, hai ông bà rất tích cực tạo cho hai đứa một không gian riêng, bọn họ thật không muốn quấy rầy đôi lứa.

“Xin chào lão phu nhân.” Vừa nhìn thấy bà tới, người hầu trong nhà đều cung kính chào hỏi.

“Ừm, thiếu phu nhân đâu, ta tìm con bé có việc.” Bước vào nhà không thấy nàng, bà liền đánh tiếng hỏi thăm.

“Dạ, thiếu phu nhân ở trong phòng, để tôi đi mời nàng xuống.” Không dám chậm trễ, quản gia vội vàng lên lầu.

Cốc cốc...”Thiếu phu nhân, tôi là Lưu quản gia.” Lưu quản gia đưa tay gõ nhẹ của phòng đang đóng kín.

“Ừm, tôi tới đây.” Đúng lúc nàng vừa ngủ trưa thức dậy. Nàng chỉ có một mình, cũng chẳng có việc gì làm, đơn giản chỉ biết chợp mắt một chút.

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân tới đây, xin người đi xuống lầu. Bà đang ở dưới nhà chờ.” Cửa mở, ông thấy nàng hình như vừa mới tỉnh ngủ, dãn dò xong liền bước xuống lầu, để cho nàng có thời gian rửa mặt.

“A? ! A, được, tôi lập tức xuống ngay.” Nghe thấy mẹ chồng tới, nàng vội vàng muốn xuống lầu, đột nhiên bước chân dừng lại, lúc này mới phát hiện trên người mình còn đang mặc đồ ngủ.

“Chờ... Chờ tôi một chút, tôi sẽ xuống ngay.” Trời, nàng thiếu chút nữa thì xấu hổ chết mất, quần áo lòi thối thế này mà dám đi gặp mẹ chồng? ! Nàng đóng cửa, vội vàng hướng phòng tắm chạy đi rửa mặt.

Khi nàng xuống lầu, không biết vì lý do gì, rõ ràng cũng đã gấp mặt rồi, không hiểu sao vẫn thấy căng thẳng như vậy, sửa sang váy áo hết lần này đến lần khác xác định không có vấn đề gì mới dám đi đến trước mặt mẹ chồng.

“Tiểu Nhược, đến đây, ngồi xuống nào.” Vừa nhìn thấy nàng đến gần bà liền thân mật kéo nàng ngồi bên cạnh.

“Dạ, vâng ạ.” Nàng kéo ghế ra, thận trọng ngồi xuống, thành thật mà nói nàng thật sự rất hồi hộp, nghe đồn đa số nhà giàu có mọi người thường rất nghiêm túc. Nhìn qua không phải rất khó gần gũi sao, ít nhất ông chồng của nàng đúng là như vậy. Thế nhưng mẹ chồng nàng có vẻ như rất nhiệt tình, phải nói là vô cùng nhiệt tình mới đúng.

“Tiểu Nhược à, thật sự là rất xin lỗi con...” Ngừng một lát... Bà cầm lấy tay của nàng, vỗ nhẹ lên tay.

“A? Gì ạ...” Nàng sợ tới mức mở to hai mắt, không biết vì sao bà lại nói xin lỗi với nàng.

“Quả thực là rất thiệt thòi cho con, ta thay mặt Hạo Ngôn xin lỗi con, thật là, không hưởng tuần trăng mật đã đành, thế nhưng 2 ngày nay nó đều chạy tới công ty làm việc, đem con bỏ ở nhà, thật chẳng ra làm sao cả.” Nói xong còn bày ra bộ dáng tức giận bất bình, như muốn đem cái người đang được nhắc tới chình đốn nghiêm khắc.

“Dạ, không đâu, không sao đâu ạ. Như vậy cũng rất tốt.” Nàng cảm thấy chuyện này không quan trọng, căn bản nàng chẳng hi vọng cùng cái người bá đạo kia ở chung một chỗ.

“Rất tốt? có cái gì tốt, con nói như vậy là thế nào, con mau nói đi, có phải là nó ức hiếp con hay không? Đừng sợ, cứ nói với mẹ, mẹ sẽ thay con dạy dỗ nó.” Xem biểu hiện không có chuyện gì của nàng, bà liền bực bội, giọng nói cũng không nhịn được lại vang lên.

“Mẹ... Không có gì, không có gì, anh ấy không có uy hiếp con, thật mà. công việc của anh ấy bận rộn, tuần trăng mật có hay không cũng không quan trọng.”

Nàng chẳng còn để ý có hay không tuần trăng mật, cho dù nàng cũng đã từng mong đợi, nhưng kể từ lúc nhận rõ sự thật nàng cũng không dám hy vọng xa vời.

“Ngoan, gọi mẹ là đúng rồi, dù sao con cứ nghe ta.” Nàng chỉ gọi một tiếng “mẹ” thôi, nhưng làm bà ngọt đến trong lòng đi, bà có thể không thể quên mục đích của chuyện này. Lão Lưu ông đi ra xe đem mấy thứ tôi đã mua lấy vào đây.

Vâng lời Lưu quản gia đi ra ngoài, khi trở lại tay mang đầy túi lớn túi nhỏ.

Từ trên tay Lưu quản gia lấy ra một chiếc túi to, hóa ra là một đồng lớn thuốc bổ, thế nhưng, những kia mới nghe tên có vẻ rất dọa người.

“Ừm, cái này, con mỗi ngày đều phải ăn, rất bổ đấy, con gầy quá, phải ăn nhiều một chút mới có thể sinh cho ta thằng cháu nội trắng trẻo bụ bẫm chứ.” Rút cục bà cũng nói ra mục đích của mình.

“Mẹ...” Vừa nghe thấy bà nói sinh đứa nhỏ trắng trẻo, mặt nàng liền thoáng đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 13: Để nàng đi quyền rũ anh ấy?

“Ngoan, nghe mẹ chỉ đúng mà thôi. Còn có cái này... Cái này để con Hạo Ngôn cùng thưởng thức... Đi theo ta nào...”

Bà hưng phấn giới thiệu, lại còn nhảy mất mấy cái. Sau đó thần bí lôi kéo nàng lên lầu, trên tay còn cầm một cái túi phấn hồng to.

Về mặt khó hiểu bị bà lôi kéo lên lầu, cửa còn nhanh chóng bị khóa lại.

....

“Cái gì đây ạ, này là... Mẹ, không cần phải như vậy... Không cần đâu, thuận... Thuận theo tự nhiên là được rồi...”

Tiểu Nhược lấp bắp nói, trời, mẹ chồng nàng thật đúng là không giống người thường mà, thật sự là tương đối... Tương đối nhiệt tình... trong túi kia là mấy bộ nội y sexy! Trời ạ!

“Thẹn thùng cái gì cơ chứ, mẹ cũng không có ý gì, chỉ là muốn các con mau chóng sinh cháu nội cho mẹ, để cho mẹ sớm trải nghiệm niềm vui tuổi già...” thật sự bà đã chờ lâu quá rồi mà.

“Quyến rũ? ! quyến rũ anh ấy, con sao? !”

“Đúng vậy, chẳng lẽ còn là ta , cô bé ngốc, ha ha.”

“Nhưng... Nhưng mà... Quyến rũ anh ấy thế nào ? !”

Nàng cũng không có cách nào tiếp thu được, để nàng mặc những thứ như thế này đi hấp dẫn Thẩm Hạo Ngôn? ! Nàng dám mặc mới là lạ! Bị bắt buộc cầm mấy bộ nội y tơ tằm trong tay, hơn nữa còn là màu đỏ rực rỡ, da đầu nàng một hồi tê dại.

“Mẹ chỉ là muốn con hiểu rõ hơn Hạo Ngôn thôi, chỉ là áp dụng một chút sách lược nho nhỏ . Đàn ông mà, thi thoảng cũng thích phụ nữ chủ động, giống như ta năm đó cũng là như thế này mê đảo ba Hạo Ngôn đó nha, hiện tại mẹ muốn con trở nên phong tình vạn chủng, mê đảo nó...”

Hoàn toàn không nhìn thấy vẻ thẹn thùng trong mắt nàng , chỉ ra sức thuyết phục nàng, mau chóng hoàn thành tâm nguyện được ôm cháu nội. Bà còn cố tình bày các loại động tác như thế nào là phong tình vạn chủng làm cho Tiểu Nhược xem. Chuyện này ngược lại càng khiến cho mặt của nàng đỏ bừng thành từng mảng.

“Thật là...”

Nàng thật không có dũng khí đó, hơn nữa có cần thiết phải nhanh như vậy không, bọn họ chỉ vừa mới kết hôn được có hai ngày, cũng không phải chiến tranh lạnh lâu năm! Dù sao cũng nên cho nàng một thời gian thích ứng!

“Ô ô... Số mẹ thật là khổ mà, mẹ chỉ muốn ôm cháu nội mà thôi, nguyện vọng nho nhỏ như vậy, thế mà các con cũng không chịu đáp ứng, chỉ biết lừa gạt mẹ, mẹ phải làm sao đây?”

Trong nháy mắt, khuôn mặt đầm đìa đáng yêu liền biến đổi, bàn tay còn phối hợp dụi dụi khóe mắt, dường như còn có giọt nước mắt sắp chảy ra.

“Mẹ... Người, người đừng như vậy mà, đừng...”

Chưa thấy qua này tình cảnh này Tiểu Nhược luống cuống đến độ cũng suýt khóc theo, đây là chuyện gì vậy? !

“Mẹ đã già rồi, Càng ngày càng vô dụng , nói cũng không ai chịu nghe, con nói xem mẹ còn sống làm gì nữa ! Ô ô...”

Giọng nói kia nghe khiến cho người bên cạnh không đành lòng, làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt bà, hơn nữa bà không phải người nào khác mà là mẹ chồng nàng.

“Mẹ, người đừng khóc , con... Con đồng ý là được mà, nhưng, thành công hay không con cũng không dám chắc!”

Nàng căn bản không nỡ từ chối bà, hơn nữa là nàng là người rất dễ mềm lòng, cho nên liền xúc động đáp ứng, chuyện tiếp theo cứ để sau hẵng tính vậy.

“A, thật sao, tốt, như vậy thì tốt rồi, thật tốt quá.”

Thấy nàng đồng ý, bà lập tức liền tươi cười hớn hở, dường như ai đó vừa rời khỏi khóe sở não nùng, khiến cho người ta không đành lòng từ chối không phải là cùng một người.

“Vâng...”

Xem bà lúc thì khóc lúc thì cười, nàng còn thật không biết như thế nào để thích ứng... Nàng rất nghi ngờ có phải người vừa khóc lúc này đang ở trước mặt nàng không. Vì sao lại có cảm giác bị gài bẫy thế nhỉ!

“Được, vậy con nói là làm nha, đêm nay tiến hành luôn đi, còn nữa, đây là bí mật giữa hai mẹ con ta, nhớ phải giữ kín nhé! Được rồi, mẹ không quấy rầy con nữa, ta đi trước nha, bye bye!”

Trước khi đi bà còn nháy náy mắt với nàng, rồi mới vui vẻ rời khỏi.

“Dạ con biết rồi, con sẽ giữ bí mật, bye bye!”

Trời mới biết, nàng muốn điều này này vĩnh viễn là bí mật, tốt nhất là, a! Nàng làm như thế nào rút lại đây, tại sao lúc này lại đồng ý nhanh chóng đến vậy, thật là!

Nàng chờ cho đến khi mẹ chồng đi khỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp xuống. Nàng nhìn tới đồng nội y còn cầm trong tay cứ như đựng phải quái vật liền đem mấy thứ đó ném ra thật xa. Nằm ở trên giường, dùng chân đem mình quấn tròn lại, trên chiếc giường rộng lớn bức bối lấn qua lấn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Đấu Tranh

A -- làm sao bây giờ? ! Rút cục thì phải làm như thế đây, làm hay là không làm? !” Vô thức cắn cắn một góc chăn bông, nàng lẩm bẩm tự nói một mình.

“Em gả vào đây là để giúp tôi sinh hạ người thừa kế chỉ cần xác định em mang thai, tôi cũng sẽ không gặp lại em nữa.”

Đầu óc bất ngờ nhớ lại những lời này, khiến cho nàng có trong nháy mắt liên hoảng hốt, lập tức đầu óc suy nghĩ linh hoạt, có lẽ đây cũng là một cơ hội!

Nếu anh đã nói như thế, đặc biệt lại dùng phương thức xa cách lạnh lùng như vậy để khiến nàng hiểu, thì đối với cuộc hôn nhân này anh ta vốn cũng chẳng quan tâm, dù cho đối tượng là ai cũng không quan hệ. Như vậy nàng chỉ cần giúp anh sinh hạ người thừa kế là được, cũng không cần phải lo lắng anh ta đụng chạm đến, sau đó nàng sẽ được tự do, không phải sao? Chẳng qua là hi sinh một hình thức xưng hô mà thôi, lấy được tự do sau này của nàng, tại sao lại không làm đây?

“Vì tự do về sau, mình phải cố gắng lên, kiên trì nhẫn nại một chút!”

Nghĩ như vậy, cứ thế tự an ủi bản thân, nàng mới kéo chiếc chăn đang quấn trên người xuống.

Bước xuống giường, nhìn thấy đồng nội y bị quăng vào một góc. Nàng bước tới gần đem mấy thứ đó cầm trên tay, tường tận xem xét tỉ mỉ, nàng thực tại rất hoài nghi, ít như vậy bố mặc lên người mới có thể thể hiện phong tình vạn chủng sao? Thật sự có thể chứ? ! về mặt nàng đây nghi vấn.

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống, nhớ lại lời mẹ chồng dặn dò nàng muốn nàng tiến hành ngay đêm nay, lúc này nàng mới mới nhớ tới anh ta sẽ trở lại. Nàng quả thực là hồ đồ, đây là nhà người ta đương nhiên phải về rồi. Ý là bất luận như thế nào cũng sẽ gặp lại cái con người lạnh lùng kia.

Vừa chợt nghĩ như vậy, Lưu quản gia đã đi lên mời nàng đi xuống dùng bữa tối. Nàng vừa bước xuống cầu thang, đã nghe thấy tiếng xe chạy ngày càng gần, rồi có tiếng phanh xe.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại.”

Nghe thấy tiếng động, Lưu quản gia vội vã ra mở cửa xe.

“Ừm.”

Thẩm Hạo Ngôn, đưa chiếc cặp tài liệu, bước vào nhà.

“Bữa tối đã chuẩn bị xong, thưa thiếu gia.”

“Ừm.”

Giọng nói trầm thấp không có quá nhiều câu chữ dư thừa, ngồi vào trước bàn ăn, lông mày nhíu một cái quay đầu hỏi thăm:

“Đã mời thiếu phu nhân xuống dùng cơm chưa.”

Lưu quân gia đứng bên cạnh vội vàng trả lời.

Nếu như vừa rồi nàng còn đang do dự có muốn đi xuống hay không, lúc này thì nàng là không có lựa chọn nào khác đành phải đi xuống, cam chịu đến trước bàn ăn.

Kéo chiếc ghế ngồi đối diện với hắn, nhìn thấy trên bàn bữa tối phong phú tinh xảo, nàng âm thầm cảm thán, người có tiền đúng thật là xa xỉ, chỉ một bữa ăn bình thường cũng thịnh soạn như vậy, thật là lãng phí.

Tuyên bố có thể bắt đầu bữa ăn, Thẩm Hạo Ngôn liền lặng yên ăn dùng bữa, hoàn toàn đem bạch Tiểu Nhược coi như không khí.

Trong lúc đó Tiểu Nhược len lén liếc hắn một cái, nhìn hắn ưu nhã, tự nhiên dùng cơm, dường như không có ý định cùng nàng nói chuyện. Nàng cũng hăng hái vui đầu trước mắt người ta không kiêng dè gì dùng mười ngón tay bắt đầu chiến đấu với bữa tiệc lớn.

Thẩm Hạo Ngôn liếc mắt nhìn cái người vừa rồi còn một bộ ngờ ngạc lên lút nhìn hắn giờ phút này đang cố gắng tác chiến với đồng thức ăn thì không khỏi kinh ngạc. Nàng không giống với những người con gái khác, nếu như là mấy cô nàng kia, nhất định trong lúc ăn cơm nhất định sẽ quăn quít lấy hắn huyền thuyên đủ điều, hắn cũng không cho rằng như thế là phiền. Nhưng, hắn thích nhất vẫn là yên tĩnh hưởng thụ bữa tối.

Nàng, về vấn đề này khiến cho hắn rất hài lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Mẹ Chồng Lắm Chiêu

Kết thúc bữa tối nghệt thở, bạch Tiểu Nhược do dự có nên cùng anh ta nói chuyện một lát hay không.

“À này...”

Tiểu Nhược gọi Thẩm Hạo Ngôn đang muốn rời đi lại.

“Có việc gì vậy?”

Bước chân dừng lại, hắn xoay người nhìn về phía nàng.

Bắt gặp ánh nhìn chăm chú, nàng lấy hết dũng khí mở miệng.

“Chuyện này, chuyện này em... em... Có thể hỏi anh vấn đề này được không?”

“Hỏi đi.”

Hắn cũng muốn biết nàng còn có nghi vấn gì.

“Tôi hôm qua những gì anh nói là thật sao?”

Nàng nhất định phải xác định chuyện này không phải chỉ đơn giản là anh ta thuận miệng nói ra.

“Em nói là thỏa thuận giữa chúng ta sao? Nếu đúng vậy thì tôi cũng nói luôn cho em biết, em không có nghe lầm đâu, tôi đã nói được thì sẽ làm được, về điểm này em có thể yên tâm.”

Hắn hứa hẹn chuyện gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.

“Cái kia... Kia trong thỏa thuận nói chỉ cần em mang thai, anh sẽ... Sẽ không gặp em nữa thật à?”

Khó khăn nói ra mấy từ, nàng cảm giác hai gò má mình càng lúc càng nóng dần lên.

“Đúng vậy, chỉ cần một khi xác định em mang thai, tôi sẽ không đụng tới em nữa.”

Hắn muốn chỉ là một người thừa kế mà thôi về phần nhu cầu sinh lý thì trợ lý của hắn cũng sẽ giúp hắn an bài người thích hợp, nhưng nếu như nàng yêu cầu, hắn nghĩ hắn là không ngại thực hiện nghĩa vụ của trượng phu.

“Còn nữa, sau khi sinh xong đứa trẻ cũng không can thiệp chuyện của nhau đúng không?”

Hiện tại không hỏi rõ ràng, chỉ sợ đến lúc xảy ra chuyện, thì nàng tìm ai trách cứ đây.

“Phải đúng vậy, tôi không thích người khác can thiệp cuộc sống của tôi cho dù là vợ đi chăng nữa, tất nhiên tôi cũng sẽ không hỏi đến chuyện của em, chỉ cần em làm tốt bổn phận của mình là được.”

Con người sâu thẳm từ từ lộ ra lãnh ý, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng quan sát ý tứ hàm xúc.

“Còn có vấn đề gì sao?”

Thấy nàng cúi đầu, không thấy lên tiếng, hần mở miệng nói, tốt nhất là đem những chuyện không rõ ràng làm sáng tỏ ngay từ đầu, đỡ sau này phiền toái.

“Không có.”

Mới có chuyện này thôi đã khiến cho nàng phải nhức đầu rồi.

“Tốt lắm, tôi vào thư phòng đây, tôi cần yên tĩnh.”

Là ý nói, không có việc gì thì không nên đi vào trong đó quấy rầy hần.

Nhìn theo bóng dáng hần bước lên lầu rồi biến mất, ngay sau đó là tiếng cửa thư phòng bị đóng lại. Nàng hít một hơi thật sâu, vừa rồi hỏi anh ta trạng thái vô cùng khẩn trương nghiêm trọng, hiện tại rốt cục có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Chờ bình ổn hô hấp, nàng cũng lên lầu trở về phòng, đối phó với phiền não của mình.

Trốn ở trong phòng đem mấy món đồ nghe nói có thể làm cho nàng phong tình vạn chủng tường tận xem xét nhiều lần, thật sự là nhìn không ra chúng rốt cuộc có thứ ma lực gì.

Đồng hồ chạy tí tách, nàng cũng nhanh chóng gà gât, mơ hồ nghe được tiếng đập cửa bên tai, tiếp theo hình như còn ngửi thấy có mùi thuốc sắc. Mùi thuốc?

Nàng mở to hai mắt, nhìn thấy Thím Vương đang đứng ở trước mắt, quan trọng là trong tay bà có một bát nước màu đen như mực.

“Thiếu phu nhân, đây là lão phu nhân dặn dò để cho người uống.”

Thím Vương mục thấy vẻ mặt khó hiểu của Tiểu Nhược bèn nói.

“A, thật không, uống ngay bây giờ á?”

Nhìn thấy chén thuốc màu đen như độc dược, nàng nuốt nước miếng.

“Dạ, lão phu nhân đã dặn dò như vậy, người còn gọi điện thoại đến căn dặn nhất định phải để thiếu phu nhân uống hết. Mời thiếu phu nhân, người không nên làm khó chúng tôi.”

“Cứ đặt ở đó đi, lát nữa tôi sẽ uống.” Thím Vương đặt chén thuốc trong tay xuống để ở một bên trên bàn trà.

Mời phu nhân uống lúc còn nóng đi ạ, đứng rồi lão phu nhân còn nói có món đồ quên chưa đưa cho người, để cho tôi xuống mang lên.” Lúc sau thím Vương bước vào đặt thứ gì đó lên bàn rồi đi ra ngoài.

Chờ sau khi thím Vương ra ngoài đóng cửa lại, Tiểu Nhược tò mò đi tới xem đó là cái gì? Vừa nhìn thấy, cảm của nàng thiếu chút nữa thì rớt xuống! Đây là gì vậy? ! Là một quyển sách khiến người ta tim đập chân run! Trên tấm bìa mặt bất mắt còn viết dòng chữ “Dạy bạn làm cách nào để hấp dẫn đàn ông”.

Nàng thật sự là dở khóc dở cười, bội phục mẹ chồng nàng quá là chu đáo nào là nội y, nào là thuốc bổ, thậm chí còn có sách? ! Tại sao cùng là người một nhà mà biểu hiện lại hoàn toàn khác nhau đến thế, Thâm Hạo Ngôn lạnh lùng như vậy rốt cuộc là di truyền từ ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16: Chén Thuốc Màu Đen

Nhìn bát thuốc màu đen bốc hơi nóng nghi ngút, nàng cắn răng nhắm mắt một hơi uống cạn sạch. Nếu trước sau gì cũng phải uống, vậy thì uống luôn bây giờ đi.

“Oa... Khụ... Thật là đáng, đây là thứ gì vậy, thật sự là đáng mà.” Cả chén thuốc vị đắng tấn công toàn bộ vị giác, sắc đến mức nàng nước mắt nước mũi tuôn rơi, còn dùng tay quạt quạt, cố gắng xua đi vị đắng kia.

Có vẻ cũng chẳng ăn thua gì, khuôn mặt nàng nhăn nhó khó coi. Nàng quơ vội trên bàn trà tìm xem có thứ gì át đi vị đắng này không, thật may tìm được một thanh chocolate, nàng được cứu rồi!

Trong lúc tìm kiếm không cẩn thận đụng phải cuốn sách trên bàn trà, nàng tò mò nhìn xuống rồi cầm lên, mới phát hiện là quyển sách mẹ chồng đưa tới.

Tấm bìa khiến người ta đỏ mặt đập vào mắt, thuận tay nàng liền tay mở ra xem, vừa mới lật chưa được mấy tờ, lông mày liền căng hết cả lên, càng xem càng nhíu lại, nàng cảm thấy nhiệt độ trong người càng ngày càng lên cao, thoáng một cái cơ thể nàng đã nóng bừng lên.

Rốt cục nàng không chịu nổi ném quyển sách đang mở trên tay xuống, chạy như bay đến phòng tắm, nàng bây giờ cần phải nhanh chóng tắm nước ấm để cho tỉnh táo lại.

Ngâm mình một lúc, nàng bước ra ngoài, ngồi vào bên giường tự sấy khô đầu tóc... Lại nhìn thấy đồng nội y rực rỡ chói mắt khiến cho nàng phải đau đầu.

Vẫn là tránh không khỏi đi, sự tồn tại của mấy thứ ấy liên tục nhắc nhở nàng, nàng thờ dãi bất đắc dĩ mặc vào.

Thế nhưng vừa mặc vào, nàng cảm thấy chỗ nào cũng không được tự nhiên, nàng lại tới tìm trong tủ quần áo tìm thêm chiếc áo ngủ dài khoác thêm vào.

Mặc kệ, xem biểu hiện của anh ta, đêm nay có lẽ sẽ không về phòng ngủ.

Sau khi tự an ủi mình như vậy nàng nằm trên chiếc giường mềm mại, cùng Chu công ước hẹn vẫn là hay nhất.

Lúc đó trong thư phòng Thẩm Hạo Ngôn đang nhìn chăm chú vào màn hình trên đó anh đang có cuộc thảo luận trực tuyến với cấp dưới.

“Báo cáo tổng giám đốc, hạng mục chúng ta nghiên cứu phát triển rất thành công...”

Quản lý hạng mục ở công ty con bên Châu Âu đang báo cáo tình hình mới nhất của dự án cho anh.

“Ừm, tôi biết, anh vất vả rồi”

Con người tinh mịch thoáng hiện lên một tia tinh quang, phát triển kế hoạch nghiên cứu lần này, hẳn là đã tính toán trước, hơn nữa đã chuẩn bị khá lâu, kết quả hiện tại này đều trong dự liệu của hắn.

“Thế nhưng...”

Trên màn hình quản lý hạng mục ngừng một lát, về mặt bộ dạng khó xử.

“Sao vậy?”

Nhìn quản lý ấp úng, lông mày nhíu lại, chẳng lẽ sự việc có biến cố?

“Là như vậy... Tổng giám đốc?”

Trên màn hình quản lý đang định nói chuyện, lại thấy tổng giám đốc đẩy chiếc ghế ra, bức bối đứng lên đi tới cửa, hình như là có người đang gọi

“Ai vậy? ! Không phải tôi đã nói, không được quấy rầy tôi sao?”

Kéo cửa ra, về mặt khó chịu găm nhẹ với người đối diện.

Cuộc họp bàn này đặc biệt là quan trọng, hắn rõ ràng có dặn dò thời điểm hắn ở trong thư phòng không cho phép bất cứ người nào tới quấy rầy, đây là thói quen của hắn, mọi người đều biết.

“Thực xin lỗi, thiếu gia, là lão phu nhân dặn dò chúng tôi nhất định phải hãm canh cho người uống, còn nói người công tác quá mệt mỏi!”

Nhìn thấy thiếu gia tức giận, bọn họ cũng đều biết lúc thiếu gia ở thư phòng thì tuyệt đối không thể tới quấy rầy, chỉ là lời căn dặn của lão phu nhân bọn họ thật sự là không dám làm trái, bọn họ cũng thật khó xử, chỉ có thể kiên trì đến đưa canh.

“Bà lại đang làm cái gì vậy? !” Lại là lời dặn dò của bà, bà không thể để cho hắn yên tĩnh một chút sao, chẳng phải đã nói sẽ làm bà hài lòng!

“Lão phu nhân chỉ là sợ người công tác quá mệt mỏi, mới bảo chúng tôi hầm chút canh cho người bồi bổ.”

Lưu quản gia về mặt chột dạ, lão phu nhân nói thiếu gia hỏi liền trả lời như vậy, ông không khỏi toát mồ hôi, ông có dự cảm, thứ này không phải tốt đẹp gì!

“Cứ đặt ở đó đi, tôi lúc này đang vội,lát nữa sẽ uống, ông có thể yên tâm mà ra ngoài.”

Quản gia để xuống, dặn dò mấy câu, sau đó vội vàng lên đi? ! Từ trước đến nay quản gia nghiêm túc hiện giờ cũng là rất khôi hài , chỉ là hần không phát hiện hành vi quái dị của ông .

“Xin lỗi, quản lý Kha, cậu nói tiếp đi, làm sao vậy?”

Hường tới người trên màn hình nói câu xin lỗi,khuôn mặt lạnh lùng nghe đối phương vừa rồi bị ngắt lời giải thích.

“Một vài nhà cung cấp đột nhiên thay đổi chú ý, không muốn cùng chúng ta hợp tác, bên này tôi đã phái người đi xử lý, chỉ là tình huống không lý tưởng, Tổng giám đốc anh xem có nên phái người sang hỗ trợ hay không ?”

“Được, cậu ở bên đó chú ý một chút, có tình huống gì phát sinh hãy báo cáo lại cho tôi, ngày mai tôi sẽ phái chuyên gia sang bên đó.” Nheo mắt, hần trầm giọng nói , chuyện này không thể có nửa điểm sơ suất...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17: Cơn Giận Của Anh

Sau khi tắt đi webcam , Hạo Ngôn cảm thấy rất mệt mỏi,cả ngày nay hần đã làm việc điên cuồng rồi trở về nhà lại tiếp tục cuộc họp trực tuyến khẩn cấp, toàn bộ cơ thể đều lên tiếng đòi nghỉ ngơi.

Thuận tay cầm lấy nước ở bên cạnh , ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Chết tiệt!”

Buông lời mắng chửi, nhìn lại thứ đang cầm trong tay hần không thể tin được , đây không phải là nước canh mà là thứ thuốc màu đen xỉ khiến cho người ta nhìn phát sợ, khi nào thì thứ này được đặt ở đây? !

Rất nhanh chóng, hần đã đã quên là ai vừa mới đưa tới!

Hương vị kia làm cho hần thấy rất không thoải mái, không bao lâu, hần cảm giác được toàn thân khó chịu, nhiệt độ trong phòng đang lên cao, nhiệt độ cơ thể hần cũng nóng lên dị thường.

Xoay người nhìn lại chiếc chén không. Hần mơ hồ biết rõ là vì sao ! Chết tiệt, hần bị đánh thuốc!

Về mặt âm trầm, hần mở cửa, dự định đi ra ngoài dạy dỗ người nào đó , chỉ là vì quá kích động, khiến cho được liệu trong cơ thể dường như càng phát huy nhanh hơn, khiến cho thân thể hần choáng váng, tầm mắt cũng từ từ trở nên mơ hồ.

Đáng chết! Hần biết rõ bọn họ rốt cuộc muốn làm gì , bọn họ có cần phải thiết kế hần như vậy không, hần là người mà khi nói thì không tính toán gì với ai, hần chán ghét nhất chính là bị người khác ép buộc!

Được rồi, bọn họ đã thành công chọc giận hần, hần sẽ không để cho kế hoạch của bọn họ thực hiện được!

Thậm Hạo Ngôn cắn răng cố gắng không chế lửa nóng trong cơ thể . Chỉ là hần không thể kiên trì quá lâu, lão đảo bước đi, chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng, giải quyết tình trạng quần bách này.

Không ngờ rằng, khi lướt qua gian phòng cửa khép hờ hần bước vào, cố gắng nhìn rõ mọi thứ trong phòng , nhưng ánh sáng màu vàng của đèn điện hắt ra khiến hần càng mơ hồ .

Đi đến bên giường, lại bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ hết hồn!

Hần đi nhầm phòng sao? Chuyện này là thế nào? !

Chỉ thấy trước mắt một người con gái nằm trên chiếc giường lớn mặc đồ ngủ màu trắng dây lưng bởi vì vắn vẹo gãy giữa nói lỏng ra, bên trong chiếc áo ngực đỏ rực là da thịt trắng nõn như ẩn như hiện ,tàng chân mong manh đắp ở ngang hông, cặp chân trắng nõn lộ một khoảng quý dị mị hoặc người ta.

Tay của hần như bị mê hoặc bất giác vươn tới chạm trước mắt khả nhân nhi lúc vươn đi ra, chỉ là \_\_\_\_ dường như cảm giác được bản thân bị người khác nhìn với ánh mắt chăm chú nóng bỏng, người trên giường vô thức cuộn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nghiêng về phía bàn tay hần, làm cho suy nghĩ hỗn độn trong hần nháy mắt bùng tình chút ít!

Chết tiệt, là cô! Vợ của hần !

Cho dù là dưới tình huống này, của anh vẫn nhanh chóng suy nghĩ, hấn nghĩ tới mới vừa rồi bản thân bị hạ thuốc, còn có cô vợ gọi cảm hiện tại nằm ở trên giường, hấn rất khó để không thể không nghĩ ngờ là bọn họ liên thủ thiết kế hấn!

Hấn tình nguyện bị dục hóa hành hạ, cũng sẽ không tác thành cho kế hoạch của bọn họ. Chọc giận hấn, sẽ phải có gan gánh chịu phần nợ của hấn!

”Tình dây đi – tình dây, cô đồ đàn bà đáng chết!”

Hấn nổi giận kéo người đang ngủ ngon giấc trên giường dựng dậy, lực đạo khiến cho người trên giường phải khẽ kêu lên.

Bạch Tiểu Nhược mở hai mắt vẫn đang còn mờ mịt như tầng sương mù, khó hiểu nhìn Thẩm Hạo Ngôn trước mặt, ánh mắt như muốn bốc hỏa.

“Chết tiệt cô nói cho tôi biết đây là có chuyện gì? ! Cô và mẹ tôi bày trò sắp đặt với tôi sao?”

Hấn không thể tin được, bộ dạng của nàng thanh thuần tinh khiết mà lại có tâm cơ như vậy.

”Cái gì, anh đang nói cái gì, em không hiểu!”

Bị hấn lay gọi đến mức sắp sửa hôn mê, lại nghe những lời khó hiểu như vậy khiến cho nàng càng trở nên hồ đồ.

”Chẳng nhẽ cô lại bị ỉn đến vậy sao? ! Nhanh như vậy không thể chờ đợi được muốn bỏ lên trên giường của tôi sao? ! Muốn ra sức cùng cố địa vị thiếu phu nhân à? !”

Lừa gạt đã khiến cho lời nói của hấn không còn kiêng nể gì nữa. Chỉ mới hơn một ngày, cô ta đã nóng lòng như vậy sao. Đôi mắt hấn âm lãnh nheo lại lộ rõ vẻ nguy hiểm.

”Không phải đâu, anh hiểu lầm rồi, em không có, không có mà!”

Mặc dù vẫn không rõ sự việc rốt cuộc là như thế nào, nhưng là nàng tuyệt đối không có ý tứ kia. Đúng là mẹ chồng có chỉ dạy cho nàng, nhưng mà nàng cũng còn chưa kịp áp dụng cơ mà.

”Cô còn muốn nguy hiểm sao? Hiện tại cô ăn mặc như vậy nằm ở trên giường, ý tứ không phải là quá rõ ràng sao? Lại còn cố tình trời cãi!”

Đã rõ ràng còn không chịu thừa nhận, hấn sẽ không dễ dàng tha thứ!

”Này – đây là – em thật sự không như thế!”

Theo tầm mắt của hấn nhìn về phía quần áo mình, nàng bỗng im bất, vội vàng buộc lại dây áo, nàng thật sự không biết phải giải thích tình huống trước mắt như thế nào.

”Không cần phải nhiều lời! Tôi cho cô biết, tốt nhất là cô nên từ bỏ ý định đi, tôi sẽ không để cho cô đắc ý đâu!”

Trùng mắt nhìn Tiểu Nhược đang muốn giải thích, hấn cực lực đè nén dục vọng, càng bởi vậy khắc tức giận mà nhấn nhá, vẻ mặt hung hãn như quỷ Satan!

”Em...” Nàng cố gắng mở miệng một lần nữa, nhưng lại bị hấn nhanh chóng cắt ngang.

”Thẩm Hạo Ngôn tôi muốn kết hôn chỉ là một cô vợ hiền lành biết an phận, không phải là một người đàn bà đầy tâm cơ phóng túng!”

Hấn không phải đã nói rất rõ ràng là chỉ muốn một đứa trẻ để có người thừa kế, cô ta nhanh như vậy đã không thể chờ đợi được? Hấn hiện đang thay đổi chú ý, hấn sẽ không để cho người khác sắp xếp hấn một cách thái quá như vậy được! Thò lỗ đẩy nàng ngã xuống, xoay người sai bước, loạng choạng bước ra cửa, hung hăng đóng sầm một cái!

Hấn lao nhanh đến phòng tắm dành cho khách ở bên cạnh, đem mình ngâm trong làn nước lạnh lẽo, cho đến khi được liệu kia mất hết tác dụng.

Bị hấn ngang ngược đẩy ngã xuống giường, sắc mặt nàng một hồi trắng một hồi xanh, nhớ lại hành động của anh ta, cùng với những lời nói gay gắt, khiến cho nàng trong lòng đau nhói, biểu hiện tàn nhẫn lạnh lùng của anh ta như vậy khiến cho nàng lo lắng, nàng không biết tại sao lại như vậy?!

Hai tay vừa rồi bị anh ta tóm chặt bây giờ sưng phồng cả lên, nhưng nàng đã cũng chẳng buồn bận tâm, rút cục không nhìn được nữa nàng gục bên gối vui đầu khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 18: Chạy Trốn

“Tổng giám đốc, anh có muốn nghỉ ngơi một lát hay không, tôi nơi tôi sẽ gọi anh?” Trợ lý Lý nhìn về phía Tổng giám đốc nhà mình rõ ràng vẻ mặt rất mệt mỏi, nhưng vẫn đang chăm chú vào chiếc Laptop trước mắt.

“Nghỉ ngơi tốt, thì mới có tinh thần minh mẫn để làm việc được?”

Nhìn hần ngay cả dừng cũng không chịu dừng một lát, Tiểu Lý nhìn không được lại lên tiếng thúc giục. Tiểu Lý than thầm: Tổng giám đốc của mình dù sao cũng không thể ngã xuống, mình còn có mẹ già phải nuôi ! Mình cũng là cần nghỉ ngơi, nhưng mình mới có 3 giờ sáng đã bị đánh thức !

“Được rồi.”

Có vẻ như không chịu nổi lời thúc giục của trợ lý, hay là do thật sự cũng rất mệt mỏi, hần dừng đôi tay đang bận rộn lại.

Thấy thế Tiểu Lý vội vàng giúp hần đem ghế ngồi ngã xuống thoải mái.

Chờ đến khi Tổng giám đốc nhắm mắt, đắp cho hần thêm một chiếc chăn mỏng, sau đó nhẹ nhàng bước ra khoanh dành cho hành khách.

Dường như là chỉ vừa nhắm mắt, Thẩm Hạo Ngôn liền khê lên tiếng nguyên rủa.

Bởi vì, bây giờ trong đầu toàn là chuyện của buổi tối ngày hôm qua, chuyện kia hần vốn nghĩ là người con gái kia sẽ có biện pháp gì đó, thế nhưng lại dùng phương pháp hèn hạ như vậy xếp đặt hần! Hần cũng không biết tối hôm qua bản thân tắm không biết bao nhiêu lần nước lạnh, mới dập tắt hết dục vọng thiêu đốt trong người. Đương nhiên hần có thể đi tìm những người đang bà khác, chỉ cần một cú điện thoại, nhưng hần vẫn nhận được, hần nhất định sẽ đòi lại gấp đôi!

Trong đời hần ghét nhất là bị ép buộc, cho dù là chuyện hần nhất định phải làm.

Hần sớm đã có kế hoạch, thế nhưng cô gái kia lại ý đồ phá hỏng, hần sẽ không cho phép điều đó!

Cho nên rạng sáng mới là 3 giờ hần đã gọi điện thoại cho trợ lý, ra lệnh sắp xếp để sáng sớm hôm nay hần bay ra nước ngoài khẩn cấp, tự mình tới Châu Âu giải quyết công việc.

Thoạt nhìn có điểm giống sợ hãi mà chạy trốn, mặc dù hần không chịu thừa nhận!

Hần bây giờ không muốn nhìn thấy nàng, hần sợ sẽ đối với nàng làm ra những chuyện đáng sợ.

Hần chỉ muốn sang bên đó trực tiếp giải quyết rắc rối của kế hoạch đang triển khai, phải, lí do chỉ có vậy mà thôi, hần ở trong lòng thầm giải thích vì sao mình không kịp suy nghĩ mà lại hành động như vậy, còn có vẻ giống như đang chạy trốn.

Bất chợt , trong đầu hần bỗng hiện lên hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, khiến cho tâm tình của hần thoáng xuất hiện một loại cảm giác khác lạ, điều này làm cho hần rất không thoải mái. Lắc lắc đầu, cố gắng gạt đi những suy nghĩ phiền chán kia.

Chờ hần xử lý tốt chuyện ở Châu Âu, hần sẽ khiến cho nàng nhận thức rõ ràng, hần không phải là kẻ dễ dàng ngoan ngoãn để cho người ta thao túng .

Bất kể là ai, đều phải trả giá đắt cho việc chọc giận hần! Mệt mỏi đến cực điểm, bất giác chìm vào trong giấc ngủ.

“Cái gì? ! Nó bây giờ đang ở Châu Âu? !” sáng sớm trong phòng khách lớn của Thẩm gia vọng lên tiếng quát tháo om sòm. Người lên tiếng không là ai khác, chính là Thẩm phu nhân.

Bà sáng sớm nhận được tin tức của quản gia, báo cáo là thiếu gia sáng sớm đã ra sân bay, sang Châu Âu công tác. Bà lập tức cúp điện thoại, hoá tốc chạy tới đây hỏi cho rõ ràng.

“Dạ vâng, thiếu gia hôm nay 6 giờ đã lên máy bay, tôi đã gọi điện tới hãng hàng không xác nhận .”

Quản gia kinh hoàng sợ hãi, rất sợ bên kia không chú ý, lão phu nhân lại mất hứng.

“Tiểu tử ngu ngốc này, hôm qua đã đồng ý với ta như thế nào, bây giờ thì lại chạy mất.”

Thì ra bà thật sự đã già rồi chẳng còn uy tín gì nữa sao?

“Đừng rồi, đem hôm qua... Đêm hôm qua các người có nghe được cái gì, ừm— - tiếng động kỳ lạ gì hay không?” (Sa: @@ phu nhân ! Tường nhà người cách âm tốt lắm)

Bà chẳng qua là muốn biết tối hôm qua rốt cuộc có phát sinh hay không chuyện cần phát sinh.

“Tiếng động lạ? ! Không có, nhưng mà — - “

Quản gia lông mày nghiêm túc nhíu lại, ông đang suy nghĩ đó có được coi là tiếng động kì lạ hay không?

“Nhưng mà cái gì, nói nhanh một chút, không cần phải ấp a ấp úng.”

Muốn bà sốt ruột đến chết hay sao?

“Tôi hôm qua thiếu gia quát tháo rất lớn tiếng, quả thực giống như sư tử đang gầm thét, về sau còn có tiếng sập cửa rất to.”

Tối qua ông đang say mộng đẹp thì bị giật mình, hại ông cứ tưởng rằng mình lạc vào rừng rậm, chọc phải sư tử, bị dọa một trận khiến cho người đầy mồ hôi lạnh.

“Sau đó thì sao, không có gì nữa à?”

Về sau có không có cái gì gọi là âm thanh mập mờ sao.

“Không có.”

Ông còn có đứng lên xem xét, phát hiện không có điều gì khả nghi, bốn phía an tĩnh đến đáng sợ, ông lại nằm xuống ngủ tiếp, sau đó cũng không biết gì cả.

“Không có? Làm sao có thể không có đây, ông nhớ lại cho kĩ, có phải đã bỏ sót cái gì hay không?”

Bà rõ ràng đã bỏ thuốc liều cực mạnh, hơn nữa, Tiểu Nhược nghe lời như vậy, chắc chắn sẽ làm theo lời bà, con trai bà liệu có thể chịu được lực hấp dẫn này không?

“Thật sự là không có.”

Quả thực sau đó cũng không có tiếng động gì.

“Quản gia, bây giờ ông lập tức gọi thiếu gia trở về đây cho ta!”

Thật là..., kế hoạch hoàn mỹ như vậy lại vẫn xảy ra sai sót!

Lão phu nhân, thiếu gia đã lên máy bay, bốn giờ chiều mới tới nơi, hơn nữa thiếu gia còn phải đi làm việc.

“Người cần tìm đang ở trên máy bay, ông làm thế nào phi lên can thiếu gia lại được đây? Với lại quấy rầy công việc của thiếu gia, hậu quả sẽ rất thê thảm!”

Khi nó tới nơi trước tiên điện thoại cho nó, bảo nó quay trở về, cứ nói là ta sắp chết” thật sự bà sẽ bị tức mà chết mất, 555, cháu của bà, khi nào thì mới có đây...”

555: phiên âm gần giống với huhuhu

Lão phu nhân, hay là chờ thiếu gia làm xong việc trở về đi.”

Quản gia nhìn lão phu nhân nhà bọn họ, ông có thể thấy thấu hiểu được tâm tình sốt ruột muốn bế cháu nội của bà, suy nghĩ của thiếu gia, ông cũng không thể lý giải, làm cho hấn mất hứng, ông cũng không có quả ngon để ăn.

“Ta muốn cháu của ta.”

Chỉ muốn ôm cháu nội mà thôi, vì sao lại khó như vậy.

“Lão phu nhân, sẽ có mà, tôi tin thiếu gia sẽ không để cho người thất vọng.”

Thiếu gia là hấn từ nhỏ nhìn đến lớn, hấn không phải là loại người thất tín, ông tin tưởng thiếu gia.

“Tốt nhất là như vậy!”

Nếu không để cho bà được ôm cháu nội, bà sẽ làm căng với nó cho mà xem.

“Thiếu phu nhân ở trên lầu sao?”

Bây giờ bà cũng chỉ biết tìm Tiểu Nhược cô con dâu đáng thương để an ủi.

“Có ạ.”

“Tốt lắm, không có việc gì đừng tới quấy rầy chúng tôi.”

Bà muốn suy nghĩ lại, bà sẽ không thể dễ dàng khinh “địch” như trước nữa rồi !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Bị Thương Ngoài Ý Muốn

Bước lên lầu, trong phòng ngủ chính không thấy người đâu, dọc theo hành lang, phát hiện Tiểu Nhược ở phía ngoài sân thượng.

“Tiểu Nhược.”

Bà bước tới gần lên tiếng gọi nàng.

“Dạ.” Đang còn chìm đắm trong suy nghĩ riêng nàng đột nhiên bị gọi tên nên co chút giật mình.

“Mẹ, là người sao?” Xoay người nhìn thấy người vừa tới, lông mày vốn đang giãn ra, lập tức lại nhú lại, như nhớ ra chuyện khó xử kia.

“Sao vậy, Không vui khi nhìn thấy ta sao.” Nhìn thấy nàng nhú chặt mi, bà trêu đùa nói.

“Dạ, không có, không có, con chỉ là...” Do dự không biết phải giải thích như thế nào về nhiệm vụ được giao đã không hoàn thành.

“Chỉ là cái gì?”

“Con tối hôm qua, tối hôm qua...” Quanh co không biết nên giải thích tình huống như thế nào, nàng chẳng những không làm được gì, lại còn bị anh hiểu lầm.

“Được rồi, mẹ cũng đã biết, không có việc gì, không vội, chờ nó quay trở lại sẽ tìm nó để tính sổ sau.”

Cho dù trong lòng nóng lòng muốn ôm cháu, thế nhưng bà cũng không nên bức quá.

“Dạ, vâng.” May mắn là mẹ chồng không truy vấn điều gì, may ngài bấy giờ mới chịu giãn ra.

Tuy nhiên cũng vì một chuyện khác mà nàng rầu rĩ không vui vẻ lên được. Sáng sớm nay đã nghe được tiếng xe lái đi, sau đó nàng biết được tin tức anh đã đi Châu Âu.

Vốn là không cần hẳn phải giải quyết, hẳn lại kiên trì tự mình rời đi.” Có lẽ anh ấy không muốn thấy mình rồi!” Tiểu Nhược tự giễu nghĩ.

Tiểu Nhược không tự chủ đem lời nhủ thầm nói lên thành tiếng, Thảm phu nhân vội vàng an ủi.”Sao lại vậy, không nghĩ những chuyện này nữa, chúng ta tới vườn hoa tản tản bộ, không nên ở lâu trong phòng, sẽ buồn bức chết mất.”

“A, được!” Khẽ lắc đầu, nàng nở một nụ cười ngọt ngào, cùng mẹ chồng hăm hở đi xuống lầu.

Năm ngày qua đi, trong mấy ngày này, Tiểu Nhược mỗi ngày đều vui vẻ giống như chú chim nhỏ vừa mới xổ lồng, trong hoa viên Thảm gia có rất nhiều loại hoa, ban ngày, lúc nhân hạ nàng sẽ lại tới hoa viên chăm sóc những khóm hoa kia; hoặc là ở trong thư phòng đọc sách, có khi Thảm phu nhân chạy qua cùng nàng uống trà chiều, nói chuyện phiếm.

Nàng cảm thấy rất phong phú, vui vẻ, chỉ là ngẫu nhiên chợt nhớ đến, trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt lãnh khốc, cùng với hiểu lầm của anh ngày đó, lại cảm thấy nhục nhã.

tiếng bước chân vội vàng từ xa rồi tới gần, nàng nghe được tiếng cửa phòng bị gõ mạnh.

“Thiếu phu nhân, không xong rồi.”

Quản gia ngoài cửa lo lắng kêu lên.

“Làm sao vậy? !” mở cửa, nhìn về mặt bối rối của quản gia, trong lòng không khỏi thoáng hiện lên một tia bất an.

“Thiếu gia đã xảy ra chuyện.”

Thở phì phò nói với nàng.”Làm sao lại như vậy?” Không phải chỉ là đi công tác hay sao? Đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa chẳng phải là còn có hộ vệ sao?

“Là như thế này, công ty con bên kia, đối thủ cạnh tranh ghen tức, thế nên cho người ám hại, vung dao muốn đá thương người đại diện của chúng ta, thời khắc quan trọng thiếu gia đẩy anh ta ra, thay người đó đỡ một dao.”

“Cái gì? Rất nghiêm trọng sao, anh ấy có bị thương không?”

Nghe được hần gặp chuyện không may, tim như nhảy lên.

“Đã đưa đến bệnh viện, bị thương ở phần bụng bên phải. Bây giờ còn đang cấp cứu.”

Bên kia vừa xảy ra chuyện, liền vội vàng gọi điện thoại báo về .

“Vậy bây giờ tôi nên làm cái gì?”

Vừa nghe đến hần vẫn còn đang cấp cứu, Tiểu Nhược liền kinh hoàng không ngớt, hoàn toàn không biết phải làm như thế nào.

“Tốt nhất là đuổi tới Châu Âu đi, thiếu gia cần ngài chiếu cố, tôi đã để cho lái xe đi đặt vé máy bay .”

Tình huống khẩn cấp, hơn nữa, lão phu nhân cho rằng đây là một cơ hội, để cho thiếu phu nhân đi chiếu cố thiếu gia, có thể gia tăng thời gian bọn họ ở cùng nhau, bồi dưỡng tình cảm.

“Được, vậy tôi lập tức thu dọn đồ đạc!” Đường như không có chút do dự, nàng lập tức đáp lời.

Sau đó, nàng bắt đầu thu thập hành lý .

Khi máy bay thuận lợi đáp xuống sân bay Paris, Tiểu Nhược bỗng cảm thấy hoảng hốt, sẽ phải gặp lại hần.

Ngồi ở trong xe Limousine, nghĩ tới lát nữa sẽ phải gặp người kia, bản thân mình nên làm như thế nào, quả thật nàng có chút hoài nghi anh ta có muốn gặp nàng hay không.

“Nhưng là bây giờ anh ấy bị thương, mình là vợ , chiếu cố anh là chuyện đương nhiên!” Trong lòng có một giọng nói reo hò khích lệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Bệnh viện trung tâm thành phố Paris

Đứng trước cửa phòng bệnh, Tiểu Nhược còn đang do dự có nên gõ cửa hay không. Bên cạnh, quản gia đã nóng lòng thay nàng gõ cửa, kéo nàng ra khỏi trạng thái ngây ngốc đi vào trong. Trong phòng bệnh, Thẩm Hạo Ngôn mới được chữa trị nằm trên chiếc giường màu trắng, hai mắt nhắm nghiền , mày rậm nhíu lại, dường như đang phải chịu đựng những cơn đau đớn thống khổ, ngủ cũng không được yên, cánh tay vẫn còn đang truyền nước biển lộ ra bên ngoài chăn. Tiểu Nhược đi tới, nhẹ nhàng nâng tay anh lên, đặt lên giường, đem chăn đắp lên. Quản gia chứng kiến cảnh này, cảm động đến thiếu chút nữa kêu to, dù cho ai nhìn thấy thiếu phu nhân dịu dàng, động tác cẩn thận cùng với đôi mắt tràn đầy nhu tình chắc hẳn đều sẽ cho rằng bọn họ là một cặp vợ chồng ân ái.

Nhưng mà, sự thật lại không phải như vậy.

Thiếu gia bọn họ có phần không thích thiếu phu nhân thì phải, nếu không thì cũng chẳng đối xử với nàng lạnh nhạt như vậy.

Hi vọng sự cố ngoài ý muốn lần này sẽ cho bọn họ một cơ hội. Hần xúc động nghĩ, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, đem không gian riêng tư lưu lại cho hai người.

Ngồi trước giường bệnh, Tiểu Nhược nhìn Thẩm Hạo Ngôn đang ngủ mà nhẹ giọng thở dài. Đôi mắt bình thường lạnh lùng như băng khép chặt giống như đứa trẻ mới sinh ngủ say, ngũ quan tuần lãng như chạm khắc, tỏa ra khí thế, khiến cho hần mặc dù đang ngủ cũng khiến cho người ta cảm nhận được một loại khí phách vương giả không gì sánh được. Một khắc kia cũng giống như hình ảnh sư tử tạm thời ngủ say chờ tỉnh giấc. “Ít nhất khi ngủ thì tốt hơn nhiều”. So với khi hần tỉnh, nàng tình nguyện lựa chọn hần như bây giờ, ít nhất hần sẽ không tỏa ra khí thế bức người, khiến người ta không rét mà run. Không kiềm chế được tình cảm của mình vươn cánh tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt như họa kia , muốn vuốt lên đôi mày rậm nhíu chặt. “Ừm...” Người trên giường khẽ rên thành tiếng, không rõ là do cơn đau khi hết thuốc tê hay là do bị quấy rầy mà khó chịu. Tiếng rên khiến cho Tiểu Nhược tỉnh táo lại, nàng chợt dạ định rút bàn tay ở trên mặt hần về.

Thế nhưng, bàn tay nàng lại bị người ta nắm lấy, rút không ra.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, không dám tin nhìn qua người trên giường đang mở mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở ra thật to, hoàn toàn không biết phải phản ứng ra sao.

“Tôi còn chưa có chết, không cần đem miệng mở ra đến mức lớn như vậy”

Chỉ là một vết thương nhỏ, nàng cho là hấn sẽ cứ như vậy mà ngủ, vĩnh viễn bất tỉnh đúng không? Hấn, cũng không yếu ớt như vậy!

“Ừm...Đừng!” Cầm tay nàng kéo khiến miệng vết thương bị rách, đau đớn làm cho hấn thấp giọng nguyên rủa.

“Anh buông em ra” Nhìn hấn nhăn mày lại, biết hấn bị đau nên nàng vội vàng nhấc nhờ hấn

“Không buông! Ai bảo cô đến?”

Trông nàng giống như ghét bỏ bộ dạng bây giờ của hấn, trong lòng hấn liền tức giận.

“Em...em...”

Dường như hấn đang tức giận, là không muốn cho nàng đến sao? Nhưng mà—

“Không chết được, không phiền cô hao tâm tổn trí, đi về đi!”

Lạnh lùng cắt ngang lời của nàng, hấn không thích để cho người ta nhìn hấn giống như côn trùng, nhất là nàng!

Quá tổn thương lòng tự tôn của hấn!

“Nhưng mà...”

Nàng còn muốn nói, nàng vẫn chưa thể đi, nàng đến chính là muốn chăm sóc hấn.

“Tôi bảo cô đi về, cô nghe không hiểu sao? Cút!”

Hấn hất tay nàng ra, hung dữ nói, nhưng vẫn không cẩn thận làm rách miệng vết thương.

“Tên lang băm chết tiệt này!”

Đau nhức liên tiếp làm hấn mất đi tính nhẫn nại, tiện tay cầm lấy chén nước trên chiếc bàn bên cạnh, ném về phía bức tường.

“Anh đừng nóng giận, em đi ra ngoài, em đi ra ngoài ngay bây giờ đây!”

Nàng lớn tiếng nói, sợ hấn lại tức giận, sẽ lại làm rách miệng vết thương, vậy thì nguy rồi.

“Cút ra ngoài!”

Bên trong lại truyền đến âm thanh của một bình hoa bị ném vỡ, chạy ra ngoài cửa, Tiểu Nhược khổ sở dựa vào vách tường.

Hấn thực sự rất không muốn gặp lại nàng sao!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21: Lăng Băm Tuấn Mỹ

Thẩm Hạo Ngôn đem người đuổi ra ngoài, bởi vì cảm giác đau đớn nơi miệng vết thương, lại phải trông thấy người không muốn gặp nên trong lòng rất khó chịu, muốn tìm người trút giận.

Nhưng mà bây giờ cũng chỉ có thể nằm trên giường bệnh, hấn tức giận đấm xuống giường.

”Thật là hiếm thấy nha, tổng giám đốc Thẩm, hiếm khi có thể nhìn thấy được hình ảnh này của cậu” Đi kèm với giọng nói trên tức là một vị nam tử cao lớn, tuấn mĩ dị thường bước vào phòng bệnh.

“Cậu, tên lang băm chết tiệt này!” Không thấy thì không sao, vừa xuất hiện liền bày ra vẻ mặt đáng ăn đòn, hấn tiện tay ném qua một cái gối.

“Ồ, tức giận không nhỏ, xem ra sức khỏe không tồi, nếu biết sớm tôi đã đem vết thương của cậu mở ra lần nữa rồi khâu lại, rèn luyện tay nghề kĩ thuật của tôi, để lâu cũng vô dụng!”

Nếu biết sớm như thế này thì đã không cho cậu ta sống dễ chịu, lãng phí thuốc quý của mình, thật là không đáng yêu!

Nam tử tuấn mĩ tiếp nhận “Ám khí” của hấn, vẫn còn bày ra bộ dáng mỉm cười, không mấy may đem “con sư tử” bệnh tật này để vào mắt.

“Không thành vấn đề, nhân tiện tôi cũng luyện nắm đấm một chút, cậu cũng biết, để lâu cũng vô dụng, tay lại đang ngứa ngáy, bây giờ lấy xương sườn của cậu để luyện tập cũng được lắm ! ” Giọng nói bình tĩnh, không thấy dấu hiệu của sự tức giận, thế nhưng giọng nói kia lại quá mức trầm thấp khiến cho nam tử tuần mi lạnh cả sống lưng. “Ha ha, nói đùa thôi, tôi thích nhất chính là khua môi múa mép.” Cười khan vài tiếng, anh rất rõ ý nghĩa sâu xa đằng sau vẻ mặt này, tốt nhất là không nên chọc tức cậu ta, bằng không chết lúc nào cũng không biết !

“Có điều , hắc, bộ dáng của cậu bây giờ thật sự là đủ “đặc sắc” nha”. Mạo hiểm với tính mạng, anh cố gắng nặn ra từng từ. Nói đùa, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất, không cười nhạo cậu ta một tý đúng là rất có lỗi với bản thân mình.

“Cậu muốn chết đúng không?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói, tốt nhất cậu ta không nên kích thích hắn lúc này, bằng không hắn cũng mặc kệ hắn có phải bác sĩ thiên tài hay là bạn bè gì thì cũng đều phải tính số .

“Bản thân tôi trước đó không lâu vừa mới đi xem bói, sư phụ của ông thầy tướng số kia nói mệnh tôi rất tốt, sẽ sống rất lâu nha !” Ai bảo anh người gặp người thích chứ.

“Ừm hừ! Tôi rất muốn uy hiếp ông ta một chút xem ông ta nói thật đến mức nào .

Tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi , cậu nhìn cậu xem, cậu như bây giờ thì còn oai phong cái gì, thuộc hạ của cậu mà nhìn thấy không rút mắt kính mới là lạ”. Râu ria mới mọc, con mắt hần lên những tia máu, cùng với tính tình nóng nảy, đừng nói y tá, con kiến nhỏ đi qua còn muốn ngoan ngoãn về nhà. Thế mà cậu ta còn chết vì sĩ diện không để cho người ta giúp tân trang lại bề ngoài.

” Bệnh viện này sắp đóng cửa đúng không, cậu ăn no quá rùng mỡ sao? ” Hỏi nhiều như vậy, sẽ không phải là bị rối loạn tiêu hóa chứ.

“Yên tâm, tôi là thiên tài mà, làm sao có thể đóng cửa chứ, hơn nữa bây giờ chăm sóc cậu là thuộc trách nhiệm của tôi. ”Hắc, bắt được cơ hội này thì phải liều mạng dùng mà tận dụng, ai bảo trước kia đều bị cậu ta bắt nạt đến chết chứ, thật là hiếm khi ông trời mới cho cơ hội đùa giỡn với cậu ta.

“Cậu tin không, sắp đến tôi sẽ khiến cho cậu nhận ra sai lầm ngớ ngẩn của mình? “. Bây giờ thấy hắn cái gì cũng không làm được nên không thèm kiêu ngạo gì cả ! Đúng là đáng giận!

“Một giây nữa thôi, tôi sẽ làm cho cậu ngủ say đó, con mèo nhỏ ạ ” Hắc hắc, đành phải nói mấy câu độc ác vậy, huống chi, bây giờ anh đang quyết định sinh tử của cậu ta, hắc. Trên gương mặt ưu nhã từ đầu đến cuối luôn mang theo ý cười, khiến cho người ta cảm thấy vô hại mà không biết rằng giấu đằng sau đó là bao nhiêu tà ác

Đáng lẽ ra anh đã đi công tác tại thành phố B, tham dự một buổi tọa đàm,nhưng lại bị trợ lý của người này khẩn cấp triệu hồi, anh đúng là mệnh khổ. Anh tuy thế nhưng lại là đại soái ca người gặp người thích, người ta coi anh như bảo bối, cũng chỉ có cậu ta coi anh là cỏ, nhấn tâm bóc lột anh.

Ai bảo anh thiếu cậu ta một đoạn nhân tình cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Thương Hương Tiếc Ngọc

Lúc trước nếu như không nhờ Thẩm Hạo Ngôn, anh có thể đã được đăng trên trang nhất của mọi bản tin xã hội:”Thiếu niên nhà giàu cùng chó yêu tuần tình”.

Tuần tình : là từ thường chỉ người phụ nữ tình nguyện chết theo chồng để giữ trọn tâm lòng trung trinh của nghĩa tào khang.

Đúng là so với Đậu Nga còn oan hơn, sự thật là, con chó của anh đuổi theo một con chó màu hồng phấn của khách quý, không cẩn thận rơi vào trong hồ,mà anh, lại bị nó kéo xuống. Đáng thương là anh lại không biết bơi ! Ở trong hồ, anh cố gắng mà vùng vẫy, đúng lúc Thẩm Hạo Ngôn đi ngang qua bất gặp, bảo trợ lý xuống cứu anh, anh mới có thể bảo toàn cái mạng nhỏ này, thoát khỏi hồ nước lạnh như băng.

“Không thể nhanh hơn chút sao, bản lĩnh y thuật của cậu chỉ như thế này thôi à?”

Nhiều hơn một ngày đối với hắn đều là sự hành hạ.

“Lão đại, cậu kiên nhẫn một chút có được không, tôi đã cho cậu ra viện sớm hơn hai ngày nha, cậu cho mình là người sát sao, vết thương lớn như vậy, chỉ cần dùng tay điểm một cái, niệm vài câu thần chú là sẽ khỏi đúng không?

Lại còn dám nghi ngờ y thuật của anh, đúng là không thể chịu được ! Khuôn mặt tuần mỹ có điểm vụn vặt, anh tuyệt đối không thể chịu đựng được việc người khác nghi ngờ y thuật của anh.

“Tôi làm sao có thể tin tưởng được người đã cùng một con chó gốc làm chuyện tuần tình ngu ngốc. “

Lúc ấy vì cứu cậu ta mà phải trì hoãn hành trình, thật là mất nhiều hơn được

“Không phải là làm chuyện tuần tình OK ?”

Đã nói qua rất nhiều lần, cậu ta nghe không hiểu sao ? Anh nóng nảy đến mức giậm chân

“Mất thấy mới là thật”

Mất lạnh lùng liếc cậu ta một cái, không cùng tên ngu ngốc này nói nhảm nữa.

“Sự thật có chút sai lệch, tôi lại đành phải nói lại một lần nữa, là như vậy...”

Danh dự của anh làm sao có thể để cậu ta bôi nhọ !

“Đủ rồi ! Không có việc gì, cậu có thể rút ra ngoài được rồi. “

Đột nhiên ngắt lời của anh, phát tay ý bảo anh có thể ngừng lại, đúng là người dài dòng

“Chờ một chút, để tôi nói hết...” Lời còn chưa nói hết, một cái gỏi liền bay tới, đập vào giữa sống mũi của anh.

Lời muốn nói ra cũng chỉ có thể úy khuất nuốt vào trong lòng.

“Đau quá nha, làm cái gì vậy, cậu không biết thương hương tiếc ngọc đúng không ?”

Vuốt cái mũi bị đánh, anh kêu lên.

“Thế là tôi còn nương tay rồi đó !” Thương hương tiếc ngọc ? Chưa cho cậu ta vài quyền đúng là một sai lầm ! Tên đáng ghét.

” Đúng là lòng tốt không được báo đáp, sớm biết thế này tôi đã cho cậu ngủ luôn không tỉnh rồi”

Đỡ phải lãng phí tài nguyên, còn hại anh mất cơ hội xuất ngoại hiếm có.

“Còn không rút ra ngoài, đừng trách tôi không khách khí !”

Tên này, nói một hồi dài dòng liền không dứt

“Hừ, xu gia hóa! Thật nên tìm một cô gái đến trị cậu !” Anh không phục lắm lắm.

Kỳ thật anh không biết rằng người kia đã xuất hiện rồi.

“Cậu rút ngay !” Trị hấn ư ? Tốt nhất là nàng có bản lĩnh đó, cho tới bây giờ hấn còn chưa từng gặp qua. Anh khinh thường đùa cợt ” Sớm muộn gì cũng có ngày đó, cậu cứ chờ mà xem !”

Anh có dự cảm mãnh liệt rằng người đó nhất định sẽ xuất hiện, nếu không lưu lại con sư tử này đúng là đại họa .

Anh ai oán nhìn hấn một cái, chán nản đi ra ngoài.

Cạnh thang máy, nhìn cái mũi đỏ lên qua mặt kính, nghĩ đến hình tượng cả một đời anh minh của mình bị hủy, chẳng trách vừa rồi đám y tá kia có bộ dáng muốn cười mà không dám cười ! Mà tất cả cũng chỉ tại con sư tử không biết thương hương tiếc ngọc kia !

Thật không biết là kiếp trước anh có thiếu nợ cậu ta không !

Tốt nhất là cố gắng đừng để cậu ta rơi vào tay anh lần nữa, nếu không cậu ta nhất định sẽ rất thảm ! Anh vẫn nở nụ cười, vẻ mặt u ám khiến cho người ta nhìn anh như trẻ con .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 23: Giai nhân thanh tú

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, anh vừa định đi vào, trước mặt bỗng nhào tới một người, đụng vào anh khiến anh lao đảo lui về phía sau vài bước. Vừa định nhìn xem ai lại hấp tấp như vậy, người trước mặt đã vội mở miệng trước.

Thời điểm thang máy mở cửa, gót giày của Tiểu Nhược bỗng treo một cái, cả người không khống chế được ngã về phía trước, cảm thấy hình như đã đụng phải người khác.

“Thật xin lỗi” Nàng vội vàng ngẩng đầu lên hướng người bị nàng đụng phải áy náy xin lỗi.

Thế nhưng lại bị người đàn ông tuấn mã trước mắt làm cho ngây người, hoàn toàn đã quên mất giày của mình còn giẫm lên chân người ta.

“Không sao”. Uu nhã đỡ nàng, anh thi triển nụ cười chết người kia.

Đối mặt với nàng, trong lòng anh xẹt qua một tia kính kính ngạc, mừng rỡ, khá lắm mỹ nhân xinh đẹp, nhìn hàng lông mày mảnh mai như lá liễu, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cái miệng xinh xắn, đôi mắt nhìn trong suốt giống như làn nước không chút bụi bẩn, điều này không khỏi làm anh vui sướng.

Con sư tử kia rốt cục cũng có một người có thể thuần phục cậu ta ! Anh cười gian ở trong lòng.

Đằng sau khuôn mặt tươi cười làm người ta như tắm gió xuân tiềm ẩn những tính toán âm hiểm, bên trong giường bệnh Thẩm Hạo Ngôn hắt hơi một cái thật to, lại làm miệng vết thương đau nhức, khẽ nguyên rửa.

“A, thật sự rất xin lỗi!” Phát hiện ra giày của mình dẫm lên cái gì ở phía sau, lại dọa nàng nói thêm một hồi xin lỗi. Tiểu Nhược ảo não nhìn lại đôi lông mày nhỏ nhắn.

“Tiểu thư, thật sự không sao”. Thật là đáng yêu, cô gái như thế lại để ý con sư tử kia, rõ ràng là tự đưa mình vào miệng sư tử. Trong lòng anh có chút băn khoăn nho nhỏ, ai.

“Ừm, thật ngại quá”

May là , đối phương không gây khó dễ , bằng không tính nàng hướng nội thật không biết xử lí ra sao.

“Không có việc gì, không có việc gì, cô tới thăm bệnh à ? “

Lòng hiếu kì nổi lên, dĩ nhiên là muốn biết rõ ràng, hơn nữa nơi này lại là Paris. Người Châu Á đúng là rất ít gặp.

“Ừm, đúng vậy, tôi..bạn của tôi bị bệnh, tôi tới thăm anh ấy”.

Không biết có nên nói đó là chồng nàng hay không, thôi, tốt nhất là đừng nói. Tiểu Nhược trầm nghĩ trong lòng.

“A, tôi hiểu rồi. Vậy người đó ở phòng nào, có cần tôi dẫn đường không ?”

Anh phát huy hết mức vai diễn người đi sẵn, thận trọng theo sát con mồi.

“Không...không cần, tôi biết rồi, chỉ là vừa đi ra ngoài mua ít đồ “

Thực ra, ban nãy nàng đang ở trong hoa viên dưới lầu, một mình đau lòng.

“Nếu không ngại, cô có thể cho tôi biết tên của cô không? Tôi tên là Đặng Nguyên Phong.” Biết tên là tốt rồi.

“Tôi tên là Bạch Tiểu Nhược”. Mặc dù người đàn ông trước mặt này có chút nhiệt tình quá trớn, vẻ mặt lại vui vẻ, thân mật, chắc không phải người xấu.

“Bạch tiểu thư phải không, sau này còn gặp lại, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau thôi”

Chắc chắn sẽ gặp lại, dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ tìm cơ hội đó.

“A?” Gặp lại? Không thể nào, người đàn ông đẹp trai trước mặt có phải...có chút vấn đề hay không?

Nàng còn muốn nói tiếp, người đã không thấy, chỉ thấy thoáng một cái bóng áo trắng biến mất nơi góc tường.

“Thật là một người kì lạ !”. Nàng nhủ thầm, rồi lập tức đi tới phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Nhất Định Không Từ Bỏ

Cửa phòng vừa mở ra, một cái gối ôm bắt ngờ từ trong không trung bay tới, Tiểu Nhược nhanh mắt vội né sang một bên, may mắn không bị đập vào người.

“Ai cho cô vào đây, đi ra ngoài, cô nghe không hiểu đúng không !”

Đoán trước được tiếng gào thét.”Mặc kệ anh có muốn hay không, em vẫn sẽ ở lại đây.”

Bày ra bộ dáng dọa người này giống như trong trận chiến, hấn cho rằng nàng sẽ cứ như vậy mà lùi bước, bỏ về nước đúng không?

Nếu vậy lại khiến hấn thất vọng rồi ! Nàng càng muốn ở lại nơi này, nhìn hấn muốn đem nàng giết đi mà lại không làm được.

Hạ quyết tâm không rời đi, nàng liền giống như một tảng đá nằm chặt tay, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi về phía hấn.

“Không đi đúng không, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí !” Nàng vậy mà lại không sợ chết còn dám tới gần, thật là khiến cho hấn không biết nên tức giận hay khâm phục nàng đây.

Mặc dù trong lòng nàng đã phát run, nhưng dưới chân bước đi cũng không dừng lại.

Nàng đã chuẩn bị tâm lí kĩ càng rồi, bất kể là hấn ném cái cốc hay cái gối.

Nhìn nàng ngày càng đến gần, Thẩm Hạo Ngôn càng thêm bức bối, cầm lên chiếc cốc trên chiếc bàn bên cạnh giờ lên.

Theo phản xạ nàng nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận cú ném này, nhìn lông mi run rẩy có thể thấy được nàng khẩn trương đến mức nào, sợ hãi, thực ra nàng không phải là không sợ.

Đội đã lâu mà lại không có cảm giác gì, nàng chậm rãi mở mắt ra, đứng tại chỗ chống lại cặp mắt bùng cháy lửa giận kia, bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Hạo Ngôn nhìn đi nơi khác, vung tay một cái, chiếc cốc vang lên tiếng vỡ ở nơi góc tường.

Hành động kia của nàng muốn nói cái gì ? Cho là hấn sẽ đánh phụ nữ sao? Xem Thẩm Hạo Ngôn hấn trở thành cái gì ? Sẽ vô lại mà đánh phụ nữ ? Quả thực là vũ nhục hấn!

Hấn bây giờ còn chưa bị tàn phế,nhưng cũng không thể làm gì được,là muốn luôn luôn nhắc nhở hấn bị đang bị thương sao, không có hiệu quả đâu?

Khó tránh lửa giận của hấn bốc lên cao.” Anh vẫn nên nằm xuống nghỉ ngơi đi, miệng vết thương sẽ lành nhanh một chút, đừng tức giận nữa “. Giọng nói giống như đồ trẻ con lại làm cho người nào đó không thoải mái.

“Nghỉ ngơi thật tốt? Nếu cô không tới phòng tôi, tôi sẽ nghỉ ngơi tốt hơn! ” Chi cần nàng không xuất hiện, khiến hấn không đau đầu là tốt rồi.

Cái tên Đằng Phong kia cùng người phụ nữ khó chịu trước mắt đúng là như nhau.

“Em sẽ không gây ảnh hưởng đến anh, em sẽ rất im lặng, anh cần cái gì thì bảo em.” Nàng rất nghiêm túc gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế trong góc tường.

Hoàn toàn bất chấp Thẩm Hạo Ngôn ngồi trên giường mất tái đi, nàng tự nhiên ngồi xem tạp chí, thảnh thơi coi thường cơn giận của hấn.

“Người phụ nữ này !” Bất kể hấn uy hiếp, đe dọa ra sao, nàng cũng làm ra vẻ không liên quan đến mình.

Kiên quyết không bỏ qua, dù ra sao cũng không đi, thật là làm cho người ta nổi điên ! Mặt Thẩm Hạo Ngôn đã vằn vện không còn hình dáng như cũ.

“Vội tư cách là một người bệnh, anh vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt đi, em sẽ không rời khỏi, anh nên tiết kiệm chút sức lực, bớt nói đi.” Từ trong chiếc miệng nhỏ nhắn thốt ra lời nói nhàn nhạt, lỗ tai của người phát điên nào đó nghe vào lại trở thành cười nhạo.

Hấn, có thể mặc kệ loại chuyện như vậy phát sinh sao ?

Nhưng, bây giờ, hấn, chết tiệt cái gì cũng không làm được ! Thật buồn nôn !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 25: Sự Thất Thường Của Sư Tử

Trùng mắt nhìn người con gái ngồi trong góc phòng, chết tiệt cô còn có thể ngồi yên tĩnh như thế, chết tiệt không thèm xem hấn dể vào mắt .

Bị thương đã khiến hấn rất bức bối, mà cô lại hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt hấn, làm cho hấn thêm bức bối, làm cho tâm tình hấn xuống dốc thậm tệ “ Cô đi ra ngoài cho tôi.”

Có lẽ thuốc mê vẫn còn tác dụng, hấn cảm thấy thân thể mình không còn chút sức lực, hiện tại đã bắt đầu mê man nhưng hấn vẫn đang cố gắng nghĩ cách đuổi cô đi.

Thật ra, Tiểu Nhược vẫn không chú tâm vào quyền tạp chí, cô chỉ dùng nó để nguy trang thôi, nguy trang để chống lại những lời nói vô tình của anh, nguy trang để anh biết cô không thêm để ý đến lời hấn nói, để cô còn có thể chịu đựng mà không bỏ đi ra ngoài.

Bên tai đã truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh, anh ngủ rồi cô mới có dũng khí bước đến bên giường, nhìn anh rồi thủ thỉ với anh “Em không đi, em ở lại với anh”. Cô không biết mình bị làm sao nữa, dù cho anh không bao giờ đối xử tốt với cô, dù cho anh không muốn gặp cô, thế mà khi nghe tin anh bị thương, cô vẫn vội vàng vàng chạy đến đây.

\*

Sáng sớm, Khi ánh nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào gian phòng, hấn chậm rãi tỉnh lại, ánh nắng chói mắt chiếu vào, hấn nheo mắt, lấy tay che bớt ánh sáng, mãi một lúc sau hấn mới từ từ thích ứng.

Từ tối qua tới giờ, hấn chưa được uống miếng nước nào, khát khô cả cổ hấn định bụng ngồi dậy lấy nước, vừa vén chăn lên, lại cảm thấy nặng trĩu. Hấn nhíu mày “Cái gì vậy?”

Nhìn sang, có một thân ảnh nhỏ nhắn ghé đầu vào giường để ngủ. Hấn không cần nhìn cũng biết đó là ai. “Đây, dậy đi”. Ngón tay của hấn không khách khí chọc chọc vào đầu cô. Có lẽ không vậy, chăm sóc bệnh nhân gì mà...

“uhm.” Tiểu Nhược khó chịu ngâm ra vài tiếng như mèo kêu, cọ cọ vào chăn chuẩn bị ngủ tiếp.

“Dậy, thức dậy nhanh lên, tôi muốn uống nước” Tay hấn càng dùng sức, giọng cũng cao lên

“A?” Lần này Tiểu Nhược đã tỉnh dậy, chính xác mà nói là bị người ta lay mà tỉnh dậy. Ai mà nói lớn tiếng như vậy, còn đầu của cô, đau chết đi được, chẳng lẽ lúc cô ngủ có người đánh lên cô.

“Đi rót cho tôi cốc nước”. Cô nói là ở lại chăm sóc hấn, đã thế hấn phải tìm việc cho cô làm.

“Được, được” bất chấp nghi hoặc, cô lập tức đi rót nước cho anh, cô chỉ sợ nếu chậm trễ thì anh sẽ mất hứng, sẽ đuổi cô về.

“Nước của anh đây” Tiểu Nhược đem ly nước đưa cho hấn, hấn không làm khó cô nữa, ngửa đầu uống hết ly nước.

“Cô đi lấy laptop lại đây cho tôi” Nước uống xong, hấn không muốn cô nhàn rỗi nên lại sai vặt cô như nha hoàn.

“Ah, vâng”, Tiểu Nhược lĩnh chỉ liền như con quay, quay tới quay lui tìm laptop cho anh.

Đến khi tay hấn đã bắt đầu gõ bàn phím, Tiểu Nhược được hấn “ăn chuẩn” cho ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua ghé vào giường anh ngủ nên cô có chút đau nhức, cô đang chuẩn bị hoạt động một tý cho giãn gân cốt thì nghe thấy tiếng anh quát nạt, lý do là thức ăn của bệnh viện nấu quá khó ăn. Sur từ muốn ăn thịt chứ không muốn ăn chay, làm cho một đám người cứ loạn hết cả lên. Hấn lại quát một tiếng khiến cho mắt cô y tá chạy dạt hết ra khỏi phòng bệnh.... Hấn bức mình đem đồ ăn trên bàn hất hết xuống

Thật là lãng phí! Cô nhìn chằm chằm thức ăn bị đổ trên mặt đất.

“Còn đứng đó làm gì, mau chuẩn bị thức ăn cho tôi”. Cô gái ngu ngốc này, làm sao hấn có thể lấy cô làm vợ cơ chứ.

“Bác sĩ nói hấn không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ mà chỉ được ăn thức ăn nhẹ thôi”. Cô kiên trì nói chuyện với hấn, lời bác sĩ nói thì phải nghe.

“Tôi muốn ăn, này, cô có nghe tôi nói không...” Giọng hấn càng lúc càng lớn, vừa mới bị thương lại nói to như vậy hấn có chút khó thở. (Minhmap: sao e cứ cảm thấy như a đang làm nũng chị ấy nhè)

Cô thế nhưng lại không đem những lời nói của anh để vào tai.

Một lúc sau, Tiểu Nhược mang thức ăn đến, nhẹ nhàng để lên bàn ăn. Vừa nhìn thấy mấy đĩa thức ăn đó, hấn đã có ý định muốn bóp chết cô gái này, toàn là thức ăn chay, cô gái này không xem lời hấn ra gì

“Không phải bảo cô đem thứ khác đến sao?” Hấn lại vươn tay muốn hất đi, Tiểu Nhược nhanh tay nhấn mắt bắt lấy cánh tay của hấn, nhẹ giọng nói:

“Đừng như thế, bác sĩ nói ăn như thế này tốt cho sức khỏe, đợi thân thể anh khỏe lên, em làm thức ăn khác cho anh, được không?”. Cô ra sức khuyên nhủ anh, ra sức bảo vệ mấy đĩa thức ăn.

“Tránh ra!” Bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy bàn tay to lớn của hấn, thân mình hấn run lên, hình như có một dòng điện chạy qua người, hấn giật mình muốn đẩy cô ra.

“Không, trừ phi anh đồng ý ăn” Muốn anh ăn, cô liền tỏ ra hung dữ, nhất quyết: anh không ăn, cô không buông.

“Ok, được rồi, tôi ăn” Cầm lấy chén bắt đầu ăn.

Thật sự là đáng ghét, thân thể cô nhỏ như thế mà sao khí lực nhiều thế không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 26: Thế Giới Thật Nhỏ

Tiểu Nhược bị hấn sai khiến như tiểu nha hoàn, cả ngày quay quay phục vụ hấn, thế mà đại thiếu gia hấn lại bày cái vẻ mặt thối ra, làm như có người thiếu nợ hấn 800 vạn, nàng thật muốn bỏ của chạy lấy người nha!

Haizzz, anh là bệnh nhân mà chẳng giống gì cả, Tiểu Nhược tự nhiên lại muốn gọi bác sĩ tiêm cho anh một mũi thuốc mê, cho hấn ngủ tới chiều luôn.

Cốc..cốc..cốc, có tiếng gõ cửa, nàng vội vàng đi ra.

“Là anh!”

“Là em!”. Hai người đồng thanh nói.

“Xin chào mỹ nữ, thật là vui khi gặp lại em!” Đằng Phong vươn tay. Là nàng ấy, hôm đó gặp được mỹ nhân, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại.

“Uhm, xin chào” Là mỹ nam lần trước, không ngờ sẽ gặp lại anh ta, Tiểu Nhược bắt tay anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng nhưng trong mắt nàng lại lộ ra vài tia lo lắng (minhmap: mỹ nam à \*mắt chớp chớp, miệng đớp đớp\*).

“Anh tên là Đằng Phong, lần trước chưa có dịp làm quen” Ở chỗ này gặp lại nàng, anh có chút bất ngờ, chẳng lẽ là người tới chăm sóc Thẩm Hạo Ngôn. Anh hoàn toàn không xem đây là phòng bệnh, thẳng thắn giới thiệu tên mình.

Ôi, thật tội nghiệp mỹ nữ, chăm sóc người bệnh không phải là việc dễ dàng gì, đặc biệt là phải chăm sóc một con sư tử nắng mưa thất thường hơi tí là nổi giận như tên Thẩm Hạo Ngôn kia.

“uhm, tôi...tôi không phải là...” Làm sao để nói với anh ta đây, thật khó xử nha! Nàng len lén nhìn người đang nằm trên giường bệnh, người nọ vẻ mặt khó chịu, chắc chắn là mất hứng chuyện nàng muốn nói rõ thân phận của mình rồi

Mà Thẩm Hạo Ngôn đang nằm trên giường, chứng kiến tên bác sĩ vô lại kia ngang nhiên câu dẫn “vợ” mình, sắc mặt hấn tái mét, hai mắt nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm kia, chỉ muốn chạy đến chặt đứt móng vuốt của tên kia. (minhmap: ghen à???).

“Khụ – - đủ rồi, có việc gì thì mau nói đi!” Không thể nhịn được nữa, hấn lên tiếng, cắt ngang màn chào hỏi của hai người

“A, đừng sợ, con người cậu ta lúc nào cũng thất thường như thế, cứ coi như không nhìn thấy gì là được rồi” Đằng Phong mỉm cười trấn an, còn thuận tay vỗ lên vai nàng, nhún mày khiêu khích người nào đó.

“A, này...” Tiểu Nhược rối rắm, anh ta và Hạo Ngôn quen biết sao, hai người dường như rất thân thiết.

“Đúng vậy, giống như anh đang nghĩ, tôi đến xem người bệnh” Nhìn ra nghi ngờ của Thẩm Hạo Ngôn, mỉm cười nói. Cái người này, miệng lưỡi lại bá đạo như vậy, mặc dù nghe khẩu khí có hơi yếu nhưng nhìn là biết hấn hành hạ người ta như thế nào rồi.

“Ai nói tôi bệnh. Cậu có tin tôi đánh chết cậu không?” Chán sống rồi sao- Thẩm Hạo Ngôn nhìn tên kia với ánh mắt mang hình viên đạn.

“Hi, tin, tôi tin”. Lời nói cực kì không đứng đắn.

“Này, Cậu kiếm đâu ra mỹ nhân chăm sóc cho anh vậy, sao tôi lại không biết” Ánh mắt không tẻ lắm, lại chọn được tiểu mỹ nhân cơ đấy.

“Chăm sóc, ai chăm sóc tôi”. Hấn có tìm người đến chăm sóc sao, sao hấn lại không biết vậy.

“Chính là cô ấy, Bạch tiểu thư không phải sao” Cùng câu ta chơi trò chơi này một cách say mê. Đại thiếu gia như anh có phải quá nhàm chán rồi không.

“Ai nói với cậu cô ấy là người chăm sóc tôi” Thật sự là không có mắt, xem đi xem đi, cô ấy giống người có thể chăm sóc người khác sao? Thẩm Hạo Ngôn nói nhỏ, giọng không vui.

“Tôi đến liền thấy cô ấy rất bận rộn nha, hết rót nước đến gọt trái cây, cô ấy giống như một cô vợ nhỏ úy khuất trốn ở góc phòng, chẳng lẽ không phải sao?” Đàng Phong khoa tay múa chân.

“Cô ấy là vợ tôi” Tên ngu xuẩn này, hấn quyết định nói cho Phong biết.

“Cái gì?What?” Vợ- anh hét to, có làm không vậy, cô ấy là tiêu đề tử trong truyền thuyết của con sư tử này sao?

Người bị dọa không chỉ có tên bác sĩ kia mà còn có Tiểu Nhược, anh ấy có thể thừa nhận thân phận của mình trước mặt bạn thân? Vậy có phải anh ấy đã...

“Làm gì mà ngạc nhiên vậy! Tôi không thể lấy vợ à?” Hừ, thật là, muốn ăn đòn sao?

“Có thể, anh đương nhiên có thể!”

Haizzz, thế giới này thật nhỏ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27: Hậu Đãi Ân Nhân

5 ngày sau

Hôm nay là ngày Thẩm Hạo Ngôn xuất viện, quản gia cùng lái xe vội vàng mang đồ đạc vào trong xe, chuẩn bị trở về nơi ở của Thẩm Hạo Ngôn tại Paris.

Mọi người, nhất là Tiểu Nhược, trên mặt không giấu được niềm vui sướng, anh cuối cùng cũng có thể xuất viện!

Trường hợp ngoại lệ duy nhất chính là, Thẩm Hạo Ngôn trên mặt lạnh băng, viết rõ ràng :”Người lạ chớ tới gần”

Tiểu Nhược dè dặt đi bên cạnh anh, chỉ sợ không cẩn thận lại chọc anh mất hứng, nàng cũng đang rất buồn bực, xuất viện không tốt sao, không phải là anh không thích ở lại bệnh viện sao ? Tại sao bây giờ lại không vui ? Thay đổi cũng nhanh quá đi !

“Còn thất thần gì chứ, lên xe !” Giọng nói bực mình vang lên, lại dọa Tiểu Nhược khẽ run rẩy,

“Vâng”. Nàng cố giữ bình tĩnh ngồi vào trong xe.

Thấy nàng rõ ràng bị mình dọa, trong lòng Thẩm Hạo Ngôn dâng lên một tia tức giận. Hấn đáng sợ như vậy sao ? Có nhất thiết phải sợ như vậy không?

“Tổng giám đốc Thẩm, bây giờ nên vui vẻ chứ, cuối cùng cũng được ‘xuất viện’, không cần xị mặt như vậy, cười một cái xem”

Còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘xuất viện’, Đàng Nguyên Phong tà ác ngồi cạnh cửa kính giấu cột Thẩm Hạo Ngôn, trên khuôn mặt tuấn mĩ kia vẫn là nụ cười thờ ơ.

“Hừ, may mà có người ‘chăm sóc’ ”.

Đúng là nhờ sự chăm sóc của cậu ta, hại hấn phải nằm thêm hai ngày, tên lang băm ghê tởm này, cái tên hèn hạ, làm thịt cậu ta cũng không quá đáng.

“Phần ân tình này của cậu, tôi thật không biết nên báo đáp thế nào,cậu muốn gì thì nói, không cần khách khí với tôi.”

Giọng nói trầm thấp không thay đổi, chẳng qua là ánh mắt hấn hip lại, khiến người ta cảm thấy giọng nói kia đầy nguy hiểm.

“Cái gọi là đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ha ha...” Khụ- nhin xuống con cười sắp bật ra, Đàng Nguyên Phong một tay chống thành cửa sổ, một tay bầm bụng của mình, anh thật sự không cố ý, chẳng qua là anh không cẩn thận – vừa khéo đem cái gì mà làm cho người ta ngủ ngon cho vào trong thuốc mà thôi, chỉ là nhất thời không xem kĩ.

“Cậu cười nữa đi, cười đủ rồi, tôi sẽ làm cho cậu không cười nổi nữa!”Tiểu tử thôi, vậy mà lại dám giờ trò với hấn!

“Tôi làm người rất rộng lượng,việc nhỏ ấy không cần ghi nhớ trong lòng. “

Không phải là ai cũng mắc lỗi sao, hấn cần phải cảm ơn anh mới đúng ! Sao lại bày ra cái vẻ mặt này cho anh xem chứ, thật là !

“Điều này sao có thể đây, cậu cho tôi một ân tình lớn như vậy, không báo đáp thì có vẻ keo kiệt, đây không phải là việc mà Thẩm Hạo Ngôn tôi sẽ làm,

cậu nói có đúng không? “

Quay mặt sang nặn ra một nụ cười với anh, lại khiến cho Đặng Nguyên Phong trong lòng sợ hãi “Ông trời, sư tử muốn nổi bão sao, anh thật đúng là không sợ chết mà ! “

“Thật sự không cần khách khí, người nhà với nhau, tôi không tính toán lắm, làm bác sĩ chính là dựa trên nguyên tắc bệnh nhân là Thượng Đế, và lại tôi đây còn là bác sĩ thiên tài.” Dĩ nhiên là phải chăm sóc bệnh nhân tốt hơn rồi.

“Cậu yên tâm, con người của tôi luôn luôn có ân báo ân, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ân nhân của mình.”

Vài chữ đó, dường như là từ trong tận kẽ răng mà bật ra. Bên tai, mơ hồ nghe được tiếng bẻ đốt ngón tay “Khách khách ” vang lên.

Đặng Nguyên Phong còn chưa kịp ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của hắn, trước mặt đã phủ lên một bóng đen. Thẩm Hạo Ngôn đã hung ác ra tay.

“A...” Không rõ là tiếng hét chói tai hay là kêu gào đau đớn nữa.

“Tên chết tiệt nhà cậu!” Che lấy mắt phải bị đánh, Đặng Nguyên Phong bật ra tiếng mắng chửi, ông trời, ra tay cũng quá nhanh đi,”X” anh là con mèo đủ mạnh mẽ sao, thật là đau chết đi được !

Từ trên kính chiếu hậu của xe, nhìn thấy hốc mắt anh một mảng xanh tím, anh lại càng kêu oa oa, khuôn mặt tuần mỹ của anh bị hắn hủy dung!

“Tôi nói rồi, đối với ân nhân tôi rất hậu đãi ”

Đẩy cơ thể của Đặng Nguyên Phong ra, hừ lạnh một tiếng, bảo lái xe khởi động, xe liền quay một góc hoàn mỹ, vội vã đi.

“Thẩm Hạo Ngôn, tên đáng chết nhà cậu, đừng để rơi vào trong tay tôi lần nữa.” Nhắm vào bóng chiếc xe đã đi xa mà kêu gào, 555, anh thật là xấu số mà! Cứu người còn bị đánh, anh có lúc lại thành bác sĩ uất ức thế sao ?

Hắn lại hậu đãi ân nhân của hắn thế này đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 28: Tương Lai Mờ Mịt

Xe bon bon đi trên đường lớn , trong xe, một không khí trầm mặc bao trùm tất cả.

Tiểu Nhược ngồi ở phía sau với Thẩm Hạo Ngôn, bởi vì vừa chứng kiến cảnh bạo lực nên tiểu Nhược vẫn đang trong trạng thái kinh hãi, hai con mắt mở to, đôi bàn tay vịn vịn chứng tỏ chủ nhân của chúng rất sợ hãi, nàng sợ hãi đến nỗi thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ kinh động đến người ngồi bên cạnh.

Nàng nghĩ: Đặng Nguyên Phong là bạn thân của anh mà anh ta còn xuống tay được, mà còn ra tay rất mạnh nữa chứ, vậy nếu nàng làm cho anh ta mất hứng, không phải cái mạng nhỏ của nàng cũng khó giữ được sao?

Len lén nhìn người bên cạnh đang chuyên tâm vào chiếc máy tính , ở trong lòng nàng cảm thấy ủy khuất, tính tình anh ta chẳng tốt chút nào

“Không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi sẽ nghĩ là tôi bắt nạt cô” Khó trách anh cảm thấy lạnh lạnh, thì ra có người dùng ánh mắt oán trách nhìn mình.

“A—nha” Nàng hoảng loạn quay đầu, ánh mắt nhanh chóng chuyển ra ngoài cửa sổ. Thật là, nàng lúc nào cũng bị hắn hù dọa cho bán sống bán chết, aiz, thật mất mặt.

“Thế nào? Bị dọa rồi sao?” Hắn bật cười gian xảo, tắt máy tính trên tay, hắn cố ý nhoài qua chỗ nàng ngồi, thờ nhẹ vào đôi tai miễn cảm, vui vẻ thương thức vẻ mặt cuống quýt, then thùng của nàng. (minhmap: sở thích BT, a BT wá =.=).

“Không có – không có” Dù cho bị dọa nàng cũng không thể cho anh ta biết được, nói ra rất mất mặt nha. Chết cũng không nói! Tiểu Nhược nói thầm trong lòng.

“Lúc này cô thấy cậu ta có đáng đánh không?” Hắn vươn tay ôm eo nàng, bàn tay xấu xa ở lưng nàng xoa nhẹ, tiếng nói trầm thấp lượn lờ bên tai.

“Em, em không biết..” ông trời ơi, trong tư thế mập mờ này mà còn bắt nàng suy nghĩ, oa oa, tha cho tôi đi mà.

“Không biết? Vậy có phải là tôi nên quay lại đánh cậu ta một lần nữa cho em suy nghĩ tiếp không?”. Nhìn hắn cười, nàng rung mình một cái, sao nàng lại cảm thấy người hắn ta nhắm tới là cô chứ không phải Đặng Nguyên Phong.

“Không cần đâu, anh ta đáng đánh” Oa, hấn đứng là bạo lực, không biết anh chàng bác sĩ “xinh đẹp” kia chọc gì hấn mà hấn lại phản ứng dữ dội như vậy. Nếu bây giờ nàng nói “không biết” hấn là chàng bác sĩ kia phải nằm viện mất. Nàng, vì làm người tốt mà nói dối một lần, chắc sẽ không bị sao chứ?

“Tôi chỉ nhắc nhở cậu ta, đắc tội với tôi thì kết cục cậu ta nhận được sẽ “đặc sắc” như thế nào. Vừa nãy tôi đánh cậu ta một cái, coi như là nể mặt cậu ta lắm rồi, nếu có lần sau chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy. Còn nữa, tôi làm vậy là để cho cô biết, đừng vô duyên vô cớ chọc giận tôi, hậu quả... cô gánh không nổi đâu” Hấn siết chặt eo nàng, rồi đột nhiên rời đi, quay lại vị trí ban nãy, chuyên tâm làm việc.

Nàng cảm thấy trong lời nói của hấn phảng phất ý cảnh cáo.

“Đúng rồi, bộ dạng cô lúc ngủ rất xấu, còn chảy nước miếng nữa” (minhmap: a hok nhìn sao pik).

Chẳng lẽ ngày đó mình ngủ có chảy nước miếng? Anh ta nhìn thấy được!!! Trời ơi, chết mất thôi!

Rốt cục, người đàn ông này đáng sợ đến cỡ nào chứ, Tiểu Nhược cảm giác như mình vừa xuống địa ngục, không, mình vừa mới gặp Satan a! Oa, oa, oa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29: Vị Khách Không Mời Mà Tới

“Thiếu gia, đến rồi.”

Lái xe nhẹ giọng cung kính nói. Xe dừng lại ở một nơi cao cấp. Đây là nơi ở của Thẩm Hạo Ngôn tại Châu Âu. Mặc dù không thường xuyên ở lại đây, nơi này vẫn luôn có người giúp việc phụ trách công việc hàng ngày, giữ cho nơi này luôn sạch sẽ.

“Ừm.”

Đôi chân thon dài, đẹp đẽ bước ra, thẳng hướng cửa chính trạm trở hoa văn mà bước tới. Tiểu Nhược đi theo ở phía sau, tò mò nhìn xung quanh biệt thự cao cấp trước mắt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Đi vào trong biệt thự, chỉ lo nhìn bốn phía xung quanh, không chú ý tới người đàn ông trước mặt lại đột nhiên dừng lại, nàng liền va đầu vào lưng hấn.

“A...”

Tiểu Nhược khẽ kêu một tiếng, sờ sờ chiếc mũi bị đập vào, vừa mới ngẩng đầu lên, đã cảm thấy không khí quanh mình có điểm không đúng, nàng cảm giác mưa to gió lớn lại sắp ập tới.

“Ngôn, em đã trở về !”

Tiếng gọi vô cùng thân thiết vang lên trong phòng khách, một mỹ nữ tóc vàng từ trên những bậc thang trở hoa bước xuống. Mái tóc xoăn tự nhiên xõa ra trên vai, kết hợp với bộ lễ phục đỏ như lửa bó sát cơ thể và giày cao gót đỏ tươi khiến vóc dáng xinh xắn trở nên thướt tha mà quyến rũ. Đôi mắt to dường như có thể phóng ra điện mê hoặc lòng người.

Đôi mắt Thẩm Hạo Ngôn nhìn thẳng vào người con gái từ trên tầng bước xuống, nét mặt khiến người ta không biết rốt cuộc là mừng rỡ hay phẫn nộ, hấn cứ đứng như vậy nhìn cô gái đang đi tới.

Mỹ nữ thướt tha đi đến bên cạnh Thẩm Hạo Ngôn, từ từ ôm hấn, hai tay để lên gáy của hấn, cơ thể mềm mại như rắn, nhiệt tình hôn hấn.

Tiểu Nhược che miệng, mở to mắt nhìn hai người ôm hôn nhau như giữa chốn không người, đầu óc trống rỗng, dường như có một cái gì đó đâm vào tim nàng. Nàng chán nản quay đầu, đứng vào trong góc, nàng nghĩ mình giống như người thừa vậy.

Còn Thẩm Hạo Ngôn thì không hiểu nổi tại sao người trước mặt lại bất ngờ xuất hiện, lại còn ôm hôn hấn. Hấn tức giận muốn đẩy cô ra, lại bị tiếng nói nhẹ nhàng kia khiến hấn dừng tay.

“Ngôn, em rất nhớ anh.”

Thật sự rất nhớ, trên mặt mỹ nữ tóc vàng rơi xuống một giọt lệ. Hai tay lại càng gắt gao ôm hấn.

Dù cho bản thân mình có giận người con gái trước mặt đến mức nào đi chăng nữa, khi cô dám đem hấn chơi đùa trong lòng bàn tay, hấn đã thề cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa, sẽ không cho cô cơ hội để làm tổn thương hấn lần nữa. Vì cô, hấn mất đi nhiều lắm, đó là tình cảm thủy chung, trước sau không thay đổi. Vậy mà giờ phút này đây, khi ở trước mặt hấn, cô lại dám khóc lóc nói cô nhớ hấn.

Hắn nên nói cái gì bây giờ, là cô diễn xuất quá tốt, hay là hắn thật sự ngu ngốc ? Mà , chết tiệt, bây giờ hắn đang làm gì thế này, hắn vậy mà lại lau đi nước mắt của cô, ôm cô? Trong lòng, hắn tự nhủ với chính bản thân mình, đây là lần cuối cùng. Vì người con gái này.

“Em thật sự rất nhớ anh, em yêu anh, Ngôn, em phát hiện em thực sự không có cách nào để có thể quên anh ... “. Cô thao thao bất tuyệt mà nói, hôn càng thêm nồng nhiệt, ôm càng chặt hơn.

Thẩm Hạo Ngôn vẫn không trả lời cô, yêu ? Hắn không tin tình yêu thật sự vĩ đại như vậy, nếu như cô yêu hắn, vì sao 3 năm trước lại phản bội hắn? Cô vốn đã có người trong lòng vậy mà còn đùa giỡn hắn. Yêu, từ này thật không đáng một đồng. Như muốn trút hết cơn giận dữ với cô, hắn lấy lại quyền chủ động, cầm lấy mặt cô, hung hăng hôn trả.

Amaris, người con gái ích kỉ này, vẫn luôn làm theo ý mình, không thêm quan tâm cảm nhận của hắn, hắn có thể sẽ lại cho cô cơ hội để làm tổn thương hắn sao ? Đáp án là không bao giờ !

Thời điểm hắn làm điều này, không thấy được sự buồn bã cùng tổn thương của Tiểu Nhược. Không muốn nhìn thêm, nàng thất vọng đi ra ngoài, rồi đi bầu không khí tràn đầy ngọt ngào kia.

Bọn họ là người yêu xa cách đã lâu nay gặp lại đi, tình cảm của bọn họ nhất định là rất tốt, có lẽ vì bất đắc dĩ nên mới phải xa nhau, nhất định là như vậy... Tiểu Nhược miên man suy nghĩ, tưởng tượng ra tình tiết của một vở kịch, nàng đã sớm quên mất bây giờ nàng là vợ chính thức của Thẩm Hạo Ngôn, dù cho trước kia bọn họ là người yêu thì sao, cũng không thể thay đổi sự thật nàng là vợ của hắn.

Nhưng mà, nàng lại không biết.

Nàng cứ như vậy mà đi, lặng lẽ rời đi, chẳng thêm quan tâm ở đây là đất nước xa lạ, là thành phố xa lạ, cứ như vậy mà tùy tiện đi ra ngoài !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30: Bị Lạc Ở Pari

Cảm giác mất mát mãnh liệt trào dâng che lấp tất cả các giác quan của cô, chân cô bước đi trong vô thức, cô không biết rằng mình đã vô thức rời xa khỏi căn nhà của Thẩm Hạo Ngôn.

Đứng ở ngã tư, nhìn dòng người tấp nập, xe cộ như mắc cửi . Cô nên đi đâu bây giờ, nơi này không phải đất nước quen thuộc, ở đây cô hoàn toàn là một người xa lạ. Cô muốn quay về nhà Thẩm Hạo Ngôn nhưng lại thất vọng, cô không biết nhà anh ta ở đâu. “Hay là gọi điện cho anh ấy” trong lòng cô vang lên giọng nói nhỏ nhỏ nhắc nhở, “Nhưng số điện thoại của anh ấy, mình cũng không biết” Cô đang vui mừng vì sắp được cứu, tâm tình lại rớt xuống vực: “ Cho dù có biết thì làm sao, anh ấy cũng không quan tâm mày, người ta bây giờ đang vui vẻ bên cô gái quyến rũ kia, làm sao có tâm trí mà ...”.

Trong nháy mắt, đôi mắt cô lại mang vẻ ảm đạm, vừa nghĩ đến hình ảnh bọn họ coi cô như không khí mà ôm hôn thân mật, không biết là tại sao trong lòng cô cảm thấy khó chịu, với tình huống như vậy, cô còn có thể ở lại đó được không, tiếp tục giả ngây giả ngô, chúc phúc cho họ sao?

Không, cô không thể làm như vậy được. Cho dù cô không có ưu điểm gì cả, không đẹp đến nỗi nghiêng nước nghiêng thành, không có nhiều người yêu thích, nhưng ít nhất cô vẫn còn lòng tự tôn của mình.

Nhưng cũng vì lòng tự tôn đó mà cô bị lạc ở một đất nước xa lạ. “Tiểu Nhược, mình phải chịu đựng, mình không thể dễ dàng bị đánh gục như vậy, không sao...” Ở trong lòng, cô không ngừng tự động viên bản thân, cho dù hiện giờ cô rất hoang mang lo sợ, bắt đầu hoảng hốt.

Ánh tà dương dần dần biến mất, màn đêm chuẩn bị bao trùm tất cả, cô cứ miên man suy nghĩ, không biết nên làm gì, cái không khí lạnh lạnh của buổi đêm ở Paris lại làm cho cô càng thêm lo lắng.

Nên làm gì bây giờ? không Nhìn được, cô đành ngồi xuống, dựa vào tường, ôm lấy đầu gối, lẩm bầm một mình.

\*

Lúc đó trong khu nhà của Thẩm Hạo Ngôn.

Người đâu?

Thẩm Hạo Ngôn tức giận, ném điện thoại xuống đất. Chết tiệt, người con gái ngu ngốc kia, cô có biết cô đang ở nơi nào hay không, vậy mà dám tự tiện đi ra ngoài. Còn hắn, dù đã phái người đi tìm nhưng vẫn không nhận được thông tin gì, thật đáng chết! Bực bội, hắn đi tới đi lui trong đại sảnh

Sự xuất hiện của Amaris đã làm cho hắn thật kinh ngạc, với tất cả những gì đã xảy ra , không thể phủ nhận, tâm của hắn có chút trùng xuống, nhưng Thẩm Hạo Ngôn hận nhất là loại người phản bội- đặc biệt là người hắn yêu nhất.

Cho nên, sau nụ hôn trừng phạt, cô ta còn định tiến thêm một bước thì cũng là lúc hấn đẩy cô ta ra. Lãnh đạm tuyên bố rõ ràng với cái người vẫn xinh đẹp lồng lẩy như ngày nào, rằng: chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi!

Nhưng mà cô ta lại nói với hấn là cô phát hiện vẫn còn yêu hấn, muốn quay trở lại với hấn, lần này trở về là muốn cùng hấn bắt đầu lại một lần nữa. Nói xong, cô ta đi thẳng lên lầu, để cho hấn một cục tức không nuốt nổi.

Cô ta xem hấn là gì? Là đồ chơi sao, vui vẻ thì quan tâm khi không cần thì vứt đi sao. Hừ, hấn đâu có ngu đến như vậy!

Sau đó hấn xoay người, lại không thấy “cái đuôi” nhỏ của mình đâu, hấn tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng ấy (minhmap: “cái đuôi” là chỉ chị Nhược nhá).

Hấn như muốn lục tung cả căn nhà lên nhưng cũng chẳng thấy gì, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình, Không, không, hấn không nên vì cô mà lo lắng, cô chỉ là vợ hấn- người vợ trên danh nghĩa, dù muốn hay không, cô ấy cũng phải nói cho hấn một tiếng là đi đâu. Hấn lo lắng chẳng qua là vì không muốn người bên mình mất tích một cách bí ẩn.

Phải, nhất định là như vậy! Hấn rũ bỏ những cảm giác không nên có, nhớ đến hành vi của cô gái ngu ngốc kia, hấn lại nổi giận, lệnh cho mọi người gấp rút tìm người. (minhmap: lo thì cứ bảo lo, còn nguy biện. Thảm ca: này \*đập\*, nhieu chiện à, lo làm đi. Minhmap: \*mếu\*, e đình công).

Sắc trời dần tối, hấn lo lắng rút thuốc ra hút, từng điều, từng điều cháy hết, hàng lông mày vẫn nhú chặt, nghe thuộc hạ báo cáo không tìm thấy,

“Tiếp tục tìm cho tôi!” Hấn rống lên trong điện thoại, bực mình ném nó xuống, đám người này, nuôi bọn họ thật tốn cơm, ngay cả một người mà cũng không tìm được.

Còn cô gái ngu ngốc kia, aiz, thật là phiền phức! Cô có biết hai chữ “nguy hiểm” viết như thế nào không? Trời thì tối, phố xá thì xa lạ, mặc dù trị an ở Paris tốt, nhưng một người con gái ngoại quốc lẻ loi đơn độc ở bên ngoài, làm sao mà an toàn được. Hơn nữa, nếu hấn đoán không nhầm thì bây giờ chắc là cô ấy lạc đường rồi, trên người cũng không có tiền bạc, nếu có xảy ra chuyện gì thì...

Chết tiệt... vừa nghĩ đến những nguy hiểm vẫn luôn rình rập, hấn tức giận, nhanh chóng cầm áo khoác trên ghế sofa, lấy chìa khóa, tông cửa xông ra ngoài.

Hấn nhất định phải tìm cô gái ngu ngốc đi lạc kia trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31: Mẹ Của Amy

“What can I do for you?” Bên cạnh, những câu hỏi thăm ân cần thi nhau vang lên, thì ra là, một người con gái ngoại quốc như cô lại ở trên đường phố đông đúc ôm đầu ngồi xôm ở góc tường, tình huống này đã khiến cho nhiều người chú ý. Tất cả mọi người đều cho rằng cô đang khóc, rồi rít thể hiện mình là người Paris thân thiện. Tiểu Nhược ngẩng đầu, nhìn xung quanh, lắc đầu, cô cũng không biết làm thế nào để nói cho họ biết rằng thực ra nàng cũng không biết rõ địa chỉ nơi ở của mình

Hơn nữa, tiếng Anh của cô cũng không được tốt lắm, nên chỉ có thể lắc đầu và nói thêm: “No”

Người đi đường thấy cô gái Phương Đông này chỉ mỉm cười rồi lắc đầu nên rời đi luôn.

Màn đêm dần buông xuống, cô cũng chỉ có thể ôm chặt lấy cơ thể mình, núp ở góc tường. Bây giờ cô chỉ hi vọng, người của Thẩm gia có thể phát hiện ra cô đã mất tích, dù cho phải đối mặt với người yêu cũ của hấn thì sao, bây giờ cô cũng chỉ muốn trở về nhà mà thôi! Cô thật sự rất nhớ nhà, nhớ bố mẹ của cô!

Nhưng mà, mong ước của cô lại không thành sự thực, mãi cho đến khi hoàng hôn đỏ rực tô điểm cho ngõ lớn ngõ nhỏ của thành phố này, cô vẫn như trước, cô đơn ngồi một mình.

“Gâu gâu...” Một tiếng chó sủa nho nhỏ, cùng với cảm giác ngứa ở chân, khiến cô cảnh giác ngẩng đầu lên, lại thấy bên chân mình là một con chó quý, nó dùng con mắt hình bầu dục nhìn cô, còn lấy thân hình nho nhỏ kia cọ cọ cô, dường như đang an ủi cô không có nhà để về.

Hai mắt Tiểu Nhược cay cay, thầm nghĩ khi cô bị bỏ rơi, cũng còn có một con chó nhỏ đến an ủi mình. Ôm lấy con chó nhỏ, cô nhìn đôi mắt thông minh của nó, khẽ nói: “Chó nhỏ, cảm ơn mày, cảm ơn mày rất nhiều!” Ngay cả một con chó nhỏ cũng muốn làm bạn cùng mình, cô làm sao lại không xúc động, làm sao có thể không chờ đợi! Biết đâu kì tích sẽ xuất hiện, đúng không?

Nàng khẽ nhắm mắt ngủ thì xung quanh những tiếng kêu đầy lo lắng vang lên: “Amy, Amy...”

Tiếng kêu ngày càng gần. ” Amy, con đang ở đâu, mau ra đây.” Amy ? Amy là ai, có lẽ là đứa trẻ nhà ai đi chơi về muộn khiến bố mẹ lo lắng chẳng.

“A.” Cho đến khi một tiếng nói mừng rỡ vang lên.”Amy, baby, mẹ sợ chết mất, thì ra con ở đây ! ” Nhìn kĩ lại, một thân lễ phục màu đen với thắt lưng tinh tế , mái tóc đen tung bay, xõa trên vai, toàn thân tỏa ra hơi thở tao nhã đầy cao quý. Nhìn thấy cô ấy ôm lấy con chó trong tay mình, Tiểu Nhục nhất thời ngây ngẩn không biết làm thế nào. “Cảm ơn cô, Amy luôn chạy đi lung tung, khiến tôi lo lắng gần chết, may là nó ở đây với cô.” Cô gái vui sướng cảm ơn cô.

”Ừm, không cần cảm ơn, tôi cũng không giúp được gì, chỉ là vừa khéo nó lại chạy đến đây thôi.” Thì ra Amy là con chó nhỏ của cô ấy, chờ một chút, “Cô nói tiếng Trung ?” Bây giờ Tiểu Nhục mới nhận ra, hóa ra cô ấy nói tiếng Trung, trong lòng bỗng dâng lên một dòng nước ấm, ở nơi đất khách quê người này lại có thể nghe thấy ngôn ngữ của đất nước mình, thật làm người ta kinh hỉ biết bao nhiêu.

“Ừ, đúng vậy, tôi là người Trung Quốc.” Cô gái mỉm cười trả lời, lát sau lại nhớ tới việc Tiểu Nhục kì quái ngồi ở góc đường bèn hỏi:

“Tại sao cô lại ở đây, cô gặp khó khăn gì sao, nếu cần tôi giúp đỡ cứ việc mở lời.” Đều là người mình cả, dĩ nhiên nên đặc biệt quan tâm rồi.

“Ừm, tôi quên đường trở về, tôi tự mình đi ra ngoài. . không. . không biết địa chỉ của bạn tôi.” Nói xong, mặt của Tiểu Nhục liền đỏ.

“A, không sao, nếu không thì tới nhà tôi đi, một cô gái như cô ở chỗ này không an toàn lắm.” Nhận thấy Tiểu Nhục xấu hổ, cô gái cũng không hỏi nữa, liền bảo cô đi đến nhà cô ấy ở tạm.

“A, cảm ơn, thôi, tôi ở đây chờ cũng được.”

Có lẽ bọn họ sẽ tới tìm cô, nhưng mà cũng chỉ là có lẽ thôi, cô cũng không chắc bọn họ có đi tìm cô hay không nữa. Tiểu Nhục cười khổ.

“Chờ đợi như vậy cũng không phải cách, nếu như bọn họ không tới, cô phải làm sao bây giờ? Đi đến nhà tôi đi, Amy cũng rất thích cô đấy, nếu không phải người nó thích thì nó không để cho ai chạm vào đâu !” Nói đến cục cưng của mình, ánh mắt cô gái trở nên dịu dàng hơn. “Ừm, thật là một tiểu tử đáng yêu, tôi cũng rất thích nó, nhưng mà tôi vẫn nên chờ ở đây thôi, tìm không thấy tôi, bọn họ sẽ lại lo lắng. ” Dù cho biết rằng không có khả năng đó, cô vẫn không nên đi lung tung thì hơn.

Thấy cô kiên trì như vậy, cô gái cũng không gượng ép, trái lại còn dựa vào tường, bên cạnh cô, thấy cô giật mình, mới lười nhác mở miệng: “Cô kiên trì như vậy, mà tôi lại không yên tâm nên đứng đây cùng cô tâm sự, à mà gọi tôi Jane là được, còn cô?”

“Thật sự cảm ơn cô, tôi tên là Bạch Tiểu Nhục.” Giới thiệu với nhau xong, hai cô gái bắt đầu trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32: Tìm Thấy Vật Bị Mất

Thảm Họa Ngôn điên cuồng tìm kiếm, hần lái xe đi khắp các con phố lớn nhỏ của Paris nhưng vẫn không thấy được bóng dáng Tiểu Nhục, cảm giác “lực bất tòng tâm” đè nặng lên tâm trạng hần, bức bối, tức giận, hần đập mạnh hai tay lên tay lái, tiếng còi chói tai vang lên giữa đêm khuya.

“Gâu. . .gâu”Amy nằm trong ngực Jane sợ hãi kêu lên. (minhmap: trời ơi, chó mà tên Amy >.

“Amy, mày làm sao vậy”. Nó chưa bao giờ như thế cả, có chuyện gì thế? Cô gái tên Jane cúi xuống vuốt đầu nó.

“Gâu. . .gâu. . .gâu”Amy vẫn không ngừng sủa, còn giẫy giụa muốn nhảy xuống. Hai cô gái nhìn nhau, nhún vai tỏ vẻ không hiểu.

Amy đột nhiên chạy đến cái ngã tư phía trước, đứng bên cạnh một chiếc Porche kêu lên. (minhmap: chó mà khôn ghê, porche mới đứng cạnh).

Đột nhiên có một con chó sủa tới sủa lui trước mặt mình, Thảm Họa Ngôn không biết nên cười hay nên khóc, con chó này, không có việc gì lại đến trước mặt hần sủa ầm ĩ. Mở cửa xe, hần phải đuổi con chó này đi, không khéo người ta tưởng hần trộm cắp gì bị chó cắn.

Không nghĩ tới con chó nhỏ này không sợ chết, lao lên cắn cắn ông quần hần, kéo hần đi đến góc đường.

Không làm gì được, hần đành đi theo nó, cũng tò mò muốn xem có gì ở góc đường kia.

Amy dẫn hần đến nơi, nó liền cọ cọ vào người Jane, miệng kêu “ư ừ” như đang khoe thành quả. Cả hai người đều ngước lên nhìn nam nhân trước mặt, một người kinh ngạc, một người rất tự nhiên chờ xem kịch vui.

Jane nhẹ giọng nhắc nhở bên tai cô “ông chủ cô đến rồi kìa”. “Ông chủ”?Đúng vậy, nhìn thế nào cũng thấy anh ta đang tìm bảo bối nha~

“Ông chủ gì?” Tiểu Nhục mờ mịt, nhìn người đàn ông trước mặt như thủy lôi sắp bùng nổ nên cô có chút chột dạ lui lại.



rời nhà, cần phải bị trừng trị thích đáng, đói bụng rồi thì vào phòng bếp tự làm đồ ăn.

Hắn rời đi để lại cô với vẻ mặt khóc không ra nước mắt, cô thở, trước khi hắn đi cô đã thấy hắn cười nhạo cô.

cô xoay người đi vào phòng bếp khí phách mà rộng rãi kia, ông trời, người có tiền chính là đây, ngay cả phòng bếp cũng to hơn so với phòng của cô. cô tiếp tục tìm đồ ăn...

Ở trên lầu, “Cô ở đây làm gì?” Nhìn thấy cô ta ở trong phòng mình, Thẩm Hạo Ngôn cảm thấy mình như một đũa ngọc bị cô ta đùa bỡn vậy. Nhưng mà bây giờ, cô ta đừng hòng mơ tưởng tới điều đó nữa.

“Ngôn, đừng đối xử với em hung dữ như vậy, em vẫn rất yêu anh, lần này trở về đây em muốn bắt đầu lại một lần nữa. Em phát hiện chính mình vẫn rất yêu anh.” Amaris đứng lên đi tới trước mặt hắn, yếu ớt nói ra, đôi mắt đẹp dường như hiện ra ánh sáng trong suốt, lên án suy nghĩ của người trước mặt là không nên.

“Cô yêu tôi ? ” Người con gái này lại dám nói yêu hắn, vậy cô ta đem “người ấy” để ở đâu?

“Em và anh ấy đã chia tay rồi, em phát hiện người trong lòng của mình chính là anh. Bọn em cảm thấy nếu hai người cứ miễn cưỡng ở một chỗ với nhau cũng không phải việc tốt.”

Nói đến “người ấy”, trong mắt cô hiện lên một tia bối rối, thực ra người kia cũng không phải không tốt, yêu mình, lại còn rất cưng chiều mình, hơn nữa anh ấy lại cùng người trước mắt giống nhau như đúc, nhưng mà hai người là hai tính cách khác nhau, quan trọng nhất là người trong lòng cô lại là Thẩm Hạo Ngôn.

“Đây là tình yêu của cô? Cô gọi cái này là tình yêu đích thực ? Lúc ấy cô nói với tôi đã tìm được người mình yêu chân chính, cô nói người trong lòng cô là người khác, cô nói cô không muốn ở cùng một chỗ với tôi nữa.... Chả lẽ những lời nói đó lại là giả ? Bây giờ cô lại muốn làm gì nữa ? ” Nói đến đây, Thẩm Hạo Ngôn lại càng kích động, hai tay bóp chặt lấy hai vai của cô, lực mạnh, hét lên.

Tiếng hét lớn tới nỗi khiến Tiểu Nhược dưới lầu đang ăn cơm cũng phải giật mình. Sau khi dọn dẹp qua loa phòng bếp, cô bèn đi lên tầng, muốn nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Có một căn phòng cửa còn chưa đóng, đầu cô vừa mới ló vào bỗng nhiên rụt lại. Cô nhìn thấy một màn trong phòng kia:

“Em, Ngôn, em...”

“Cô không cần ngại biện ! Tôi cho cô biết, tôi sẽ không tin cô nữa, không bao giờ ! Cô nghe có hiểu không, không -bao- giờ”. Hắn cắn răng, nói rõ ràng từng từ, từng chữ, nhất là hai chữ cuối cùng kia.

“Em...”. Cô bị hắn làm cho sợ, bộ dáng hắn bây giờ trông thật đáng sợ, hai con mắt đỏ ngầu, trên trán đầy gân xanh, lý trí nói cho cô biết, cô không nên nói thêm gì nữa, nhưng cô không tin hắn thật sự không còn chút tình cảm nào với cô, cô không tin. Vậy nên, cô muốn đánh cược với hắn một lần.

Cô dùng hết sức mình đem hắn kéo ngã xuống giường, hai tay ôm lấy cổ hắn, dùng sức hôn lên môi hắn, ngăn chặn sự cự tuyệt của hắn, cả người giống như bạch tuyết quần chặt lấy người hắn.

Động tác của cô quá bất ngờ, làm cho Thẩm Hạo Ngôn nhất thời không chống đỡ được, lão đảo ngã xuống giường cùng cô, buồn bực muốn đứng lên lại bị cô quấn lấy.

Cảnh tượng như vậy xuất hiện trong mắt Tiểu Nhược lại là do bọn họ không kiềm lòng không nổi nên mới lên giường với nhau nóng bỏng như vậy. Nhìn cảnh này, thần kinh của cô không chịu nổi kích thích mãnh liệt như vậy. Thì ra đúng là thế , không sai, bọn họ đúng là người yêu cũ, bây giờ không phải là tình cũ không rủ cũng tới sao ? Cô, là cái gì chứ, cái gì cũng không phải, đáng lẽ vừa rồi cô không nên trở lại đây, nên đi cùng Jane mới đúng.

Cô, chỉ là người thừa mà thôi. Ngồi trong phòng, Tiểu Nhược trầm nghĩ. Nàng tìm danh thiếp trong túi xách, nhấn điện thoại lên.

Có điều, cô lại không nhìn thấy Thẩm Hạo Ngôn dùng sức đẩy Amaris ra, bỏ cô ta ở trong phòng, tức giận quay người đi đến phòng đọc sách.

Tất cả cô đều không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34: Lời Mời Dự Tiệc

Cô lấy hết dũng khí, cầm điện thoại gọi cho Jane. Bên kia, điện thoại rất nhanh có người bắt máy, làm cho cô muốn hỏi hận cũng không kịp. Jane nhắc điện thoại, theo thói quen dùng tiếng Anh trả lời, đợi lâu cũng không có ai đáp lại, suy nghĩ một lát Jane liền nhớ đến Tiểu Nhược mới quen không lâu, lập tức nhẹ nhàng dùng tiếng Trung nói:

“Tiểu Nhược à, là cậu sao, mình rất vui khi cậu gọi đến?”. Jane cảm thấy có gì đó bất thường, cô kiên nhẫn đợi câu trả lời của người bên kia.

“Mình, mình có làm phiền cậu không?” Mắt nhìn lên đồng hồ, đã gần 12 giờ đêm rồi, cô chẳng suy nghĩ gì đã gọi điện cho người ta, không biết có làm phiền người ta không, tự động cắn cắn môi, tự trách mình.

“A, đâu có phiền gì đâu, lúc nào mình cũng hoan nghênh cậu gọi tới, càng hoan nghênh cậu đến nhà mình chơi, mình chỉ ở có một mình thôi, buồn lắm” Quả thật là vậy, Jane được gả cho một người chồng tốt, một ngày kiếm được không biết bao nhiêu là tiền, anh ấy nói là để cho cô một cuộc sống sung túc, đầy đủ, hiện tại anh ta kiếm được nhiều tiền rồi nhưng cô thì như oán phụ trong thâm cung, à, không sao, anh ấy có việc của anh ấy, cô cũng có hứng thú của mình, chồng cô còn rất nhiệt tình giúp đỡ cô sang Paris hoàn thành ước mơ của mình, mở một cửa hàng thiết kế.

“Mình, thật ra cũng chẳng có việc gì, chỉ muốn tìm người nói chuyện, hôm nay lại vừa hay quen biết cậu, cậu thật tốt...” Như gặp đúng mùa hoa nở, Tiểu Nhược liền cùng Jane thảo thảo bất tuyệt.

Jane biết được Tiểu Nhược cũng học thiết kế, liền nhiệt tình mời cô tham gia vào cửa hàng của mình. Mặc dù Tiểu Nhược rất vui mừng nhưng cô cũng biết rằng mình đã kết hôn, không còn được tự do theo đuổi những gì mình thích nữa, dù có thích cô cũng đành từ chối. Nghe Tiểu Nhược từ chối, Jane cũng hơi tiếc nói: “lúc nào mình cũng hoan nghênh bạn”.

Điện thoại vừa cúp liền nghe tiếng gõ cửa, cô kinh ngạc xoay người lại nhìn người đang đứng trước mặt mình, là anh ấy! Không phải anh đang cùng tình nhân cũ ôn lại chuyện xưa sao, sao lại đến phòng cô.

Bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Nhược, thấy hấn khiến cô kinh ngạc đến vậy sao? Hấn có làm gì sai à? Bỏ tờ giấy xuống trước mặt cô: “Tối mai có một bữa tiệc, cô phải đi cùng với tôi, mai Amaris sẽ dẫn cô đi chọn lễ phục”.

“Tiệc rượu” Anh muốn cô đi tham gia buổi tiệc sao, không được, cái gì cô cũng không biết, lỡ đến lúc đó cô lại làm ra chuyện gì không đúng nữa thì sao, rất mất mặt nha, yến hội là để dành cho tầng lớp thượng lưu, cô là giai cấp lao động bình thường thôi, không thích hợp tham gia mấy cái tiệc tùng đó đâu, không đi có được không. Tiểu Nhược vẻ mặt khó xử nhìn Thẩm Hạo Ngôn.

“Bữa tiệc này nhất định phải tham gia, người chủ trì yến hội này là người nắm giữ gần như hoàn toàn thị trường tài chính Châu Âu, đây là cơ hội tốt để công ty gia nhập thị trường Châu Âu, tôi không thể bỏ qua cơ hội này được”

Nhìn cô khó xử hấn cũng thấy tội nhưng cô là vợ hấn, đã là vợ thì phải phối hợp với hấn, đương nhiên cả việc cùng nhau đi dự tiệc, về việc này, ngay lúc lấy hấn, cô đã phải chuẩn bị tâm lý rồi chứ, không phải sao? Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

“Em...” Cô vẫn cố vùng vẫy, thà chết chứ nhất định không chịu hy sinh, nhưng Thẩm Hạo Ngôn đã cho là mình truyền đạt xong rồi nên xoay người rời đi, gần đây, hấn luôn có những cảm giác rất kỳ lạ, ánh mắt thường xuyên không tự chủ dừng trên người cô thật lâu, lý trí nói cho hấn biết, loại cảm xúc này không tốt, cho nên, hấn cố gắng tránh mặt cô, phải hạn chế nhìn thấy cô, hạn chế chạm mặt cô. Thêm nữa là vấn đề của Amaris khiến hấn cảm thấy rất bức bối.

Hấn xoay người bước đi, hại Tiểu Nhược còn bao nhiêu lời muốn nói mà không nói được, đành hậm hực nuốt mấy lời nói đó vào bụng.

Trời ạ, tham gia yến hội, có ai nói cho cô biết nên làm cái gì bây giờ. Hic!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Xấu hổ Vô Cùng

Amaris buồn bức dẫn Tiểu Nhược đi chọn lễ phục. Hôm nay vừa mới sáng sớm, hấn lại bảo cô dẫn Tiểu Nhược đi chọn lễ phục để tham gia yến hội đêm nay. Cho dù không muốn, nhưng đây lại là việc mà anh bảo cô làm, hơn nữa để khiến anh đổi ý, muốn cô làm gì cô cũng sẵn lòng. Cho dù cô ta là vợ của anh thì sao, cô sẽ lại khiến anh phải quay về bên cô. Nghĩ đến đây, khóe môi bất giác mỉm cười, nhìn Tiểu Nhược thử chiếc váy dạ hội màu đen làm từ tơ tằm, cùng với chiếc dây đeo hình chữ V vòng qua cổ, trong lòng thoáng hiện lên một tia vui mừng, có một cái gì đó xuất hiện trong đầu cô ta.

“Cái này được đấy, rất hợp với cô.” Bước đến bên người cô, bảo nhân viên bán hàng đem chiếc váy gói lại.

“Nhưng mà...” Nhưng mà cái váy này lại rất hở hang nha, Tiểu Nhược cảm giác cái dây trên cổ dường như có thể tuột ra bất cứ lúc nào vậy. Cô thẹn nghĩ trong lòng.

“

Tiểu thư, chiếc váy này thật sự rất hợp với cô, hơn nữa đây là tác phẩm duy nhất do nhà thiết kế của chúng tôi tạo ra.”

Nhân viên bán hàng thấy cô muốn từ chối, liền mỉm cười nhìn cô giới thiệu, không thể mất đi khách hàng trước mặt được, hơn nữa đây còn là khách quen.

“Chúng tôi muốn mua nó, phiền cô đem chiếc mà tôi với cô ấy thử gói lại.” Amaris nói lại với nhân viên bán hàng, rồi kéo cô đi tính tiền.

Yến hội

Khi bọn họ đến bữa tiệc, Tiểu Nhược phải nhanh chóng điều chỉnh lại hô hấp của mình, cô căng thẳng đến nỗi không biết nên nhìn nơi nào, những ánh mắt xung quanh khiến cô bất an, tâm của cô đều ở trên cổ, chỉ sợ nó sẽ tuột xuống khiến cô phải xấu hổ.

Tiểu Nhược nắm chặt lấy tay Thẩm Hạo Ngôn. Thẩm Hạo Ngôn cũng biết rõ rằng người con gái bên cạnh mình đang căng thẳng, nhưng lại không lên tiếng, chỉ bình tĩnh đi chậm lại cùng cô.

Hành động vô ý này khiến cho lòng Tiểu Nhược trở nên ấm áp, cô liền mỉm cười ngọt ngào với anh. Ở trong giây phút này, cô lại vô tình cười khiến trong lòng Thẩm Hạo Ngôn xẹt qua một tia kích động, hần muốn hôn lên đôi môi đỏ hồng kia, hần đã sắp hôn lên đôi môi ấy nếu như trước mắt không vang lên tiếng chào hỏi của Sứ Kim Sâm. Hần giấu đi vẻ thất vọng trong lòng, hỏi thăm người trước mắt.

Còn Tiểu Nhược nghĩ tới chuyện vừa xảy ra mà trong lòng vẫn còn sợ hãi, ông trời, chỉ còn một chút nữa thôi, trước hàng trăm con mắt của mọi người anh lại hôn cô, cô có phần biết ơn người xuất hiện đúng lúc kia, nếu không cô có thể trở thành mục tiêu để mọi người có thể bàn tán rồi. Cô ngượng ngùng không dám nghĩ mọi người xung quanh có thể đã nhìn thấy một màn xấu hổ sắp xảy ra kia, cô cúi đầu thờ dài.

“Lại đây tôi giới thiệu một chút, đây là Sứ Kim Sâm tiên sinh.” Quay sang người con gái đang ngượng ngùng đứng bên cạnh mình, hần bật cười trong lòng, thật là đáng yêu, mới vừa nãy hần còn chưa kịp hôn cô, vậy mà cô đã đỏ mặt rồi.

“Sứ Kim Sâm tiên sinh, đây là...” Thẩm Hạo Ngôn chuẩn bị nói ra từ “vợ”, đã bị người ta ngắt lời.

“Sứ Kim Sâm tiên sinh, sinh nhật vui vẻ, chúc ông phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.” Amaris đi tới bên cạnh bọn họ chen ngang lời giới thiệu của hần.

“Cảm ơn cô, Amaris, đã lâu không gặp mà cô vẫn xinh đẹp như vậy, haha...” Sứ Kim Sâm rất nhanh đã quên mất lời giới thiệu của Thẩm Hạo Ngôn.

“Ngài cứ quá khen, ngài vẫn còn chưa có gả đâu.” Amaris đắc ý, may mà mình đến sớm, mặc dù Ngôn đã kết hôn, nhưng đây là Châu Âu, rất ít người biết, mọi người dường như cũng cho rằng bọn họ mới là một đôi. Vài năm gần đây, câu chuyện Kim Đồng Ngọc Nữ cũng không phải thần thoại, nếu như cô không ngu như vậy, nếu cô không vứt bỏ anh, nhưng mà không sao, cô trở về đây chắc chắn lại có thể có được anh.

“À, tiệc sắp bắt đầu rồi, cô có thể nhảy một điệu với ông già này được không?” Ông ta đưa tay muốn mời cô nhảy.

“Tất nhiên rồi.”

Trước khi đi, cô còn dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: “Ngôn, chờ em.” Lời nhắc nhở như vậy gọi ra biết bao tưởng tượng xa xôi.

Việc này khiến khuôn mặt Tiểu Nhược trong nháy mắt đã mất đi ánh hào quang. lát sau, Thẩm Hạo Ngôn lại bị người khác kéo đi nói chuyện. Cô ở bên cạnh ngơ ngẩn nhìn ly rượu cốc-tai trước mắt.

Khi hần nói chuyện xong, thì cũng là lúc Amaris cùng Sứ Kim Sâm cũng đã nhảy xong. Amaris cười nói:

“Tiểu Nhược, cô không biết chứ, Ngôn là cao thủ về khiêu vũ đấy, để anh ấy dẫn cô một điệu được không, chúng tôi đã lâu không thấy được phong thái của anh ấy.” Vừa nói xong, những người bên cạnh cũng hòa theo, rồi rút vỗ tay.

Mới nghe, cô còn rất kinh ngạc, nhưng mà câu nói đằng sau lại khiến thần kinh cô trở nên căng thẳng. Khiêu vũ ư? Cô.. cô không biết!

“Đừng lo lắng, còn có anh ở đây.” Dường như biết rõ sự khó xử của cô, hần đứng bên cạnh liền lên tiếng trấn an cô. Tiếp đó, tay cô đã bị một bàn tay to lớn, ấm áp cầm lấy, dẫn vào trong sàn nhảy.

“Xin lỗi anh! Xin lỗi...” Từng tiếng xin lỗi được nói ra, Tiểu Nhược gấp đến nỗi muốn khóc, thức ra khi nhảy cô luôn dẫm lên chân hần. “Thả lỏng, cứ bình tĩnh, không cần suy nghĩ nhiều...”. Một tay hần ôm chắc eo của cô, một tay lại cầm chặt lấy tay cô, lại còn hướng dẫn bên tai cô, muốn làm cho cô thoải mái.

Tiểu Nhược nghe xong lời của hần, từ từ thả lỏng cơ thể của chính mình, cảm thấy mình có thể theo kịp tiết tấu của hần, trong lòng trở nên vui mừng.

Nhưng mà, đến lúc làm động tác xoay người với độ khó cao, cô lại cảm thấy dây buộc trên cổ hơi lỏng, trong lòng cô dâng lên dự cảm chẳng lành. Ngay sau đó, bộ lễ phục trên người cô bỗng tuột xuống. Cô còn chưa kịp hét lên, đã nhanh tay bắt lấy y phục đang rơi xuống, mà Thẩm Hạo Ngôn cũng bị biến cố trước mắt hù dọa, nhưng mà ngay lập tức, hần đã cởi áo khoác của mình ra, chạy đến bên người cô, ôm cô rồi đi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này, bàn luận sôi nổi, đủ loại lời đồn, hai người bọn họ đã trở thành tiêu điểm. Mặt Tiểu Nhược trắng bệch, vùi đầu trong chiếc áo vét rộng thùng thình của hần.

“Em ở đây chờ anh một chút, anh sẽ mang em đi khỏi đây ngay lập tức.”

Thẩm Hạo Ngôn để lại những lời này rồi đi vào trong đám đông. Mà Tiểu Nhược lại cảm thấy ánh mắt xung quanh đang dò xét cô, có cả khinh bỉ cùng



## Chương 37: Tắm Uyên Ương

“Em...em lạnh quá!” Tiểu Nhựt bị hán ôm vào trong lòng, cảm giác rất khó chịu, hít thở cũng không thông, vì sao đột nhiên lại đối xử với cô như vậy, không phải hán rất ghét cô sao? Bây giờ lại làm ra những chuyện không giống ngày thường, chắc hán uống rượu say, nhất định là vậy, nếu không tại sao cô lại cảm thấy ánh mắt hán nhìn mình trở nên dịu dàng hơn, hán là người lạnh nhạt mà, làm sao có thể chứ, nhất định là cô hoa mắt !

“Đi tắm nước nóng !” Không để cho cô cự tuyệt, hán đã ôm lấy cô đi đến phòng tắm, đúng lúc đó Bạch Tiểu Nhựt lại vùng vẫy muốn đứng dậy.

“Thả em xuống, mau thả em xuống...đừng như vậy...”. Dù cho Tiểu Nhựt có kháng nghị như thế nào đi nữa, thì người ôm cô vẫn làm như không nghe thấy, bước chân không dừng, tiếp tục đi đến phòng tắm.

Dùng chân đá văng cánh cửa, thả cô xuống, cơ thể cao lớn cúi xuống mở nước nóng, sau đó lại quay người nhìn cô, dùng ánh mắt bảo cô.

“Anh...anh có thể ra ngoài, em...em sẽ tự mình...hắt xì...”. Còn chưa nói xong, cô đã hắt xì vài cái. Không thể nào, mới đi dưới mưa, nhưng mà cô lại cảm thấy trước mặt hơi mờ, đầu choáng váng, chẳng lẽ cô lại bị cảm? Cô thầm nghĩ. Cô bất ngờ lão đạo dựa mình lên tường, , tỏ vẻ mình không sao, nhưng mà sắc mặt người đó càng khó coi, cơ thể cũng nghiêng về phía này, người này muốn làm gì chứ? Cô lùi lại

“Bạch Tiểu Nhựt ! Cô đúng là không biết điều !”. Cô lại muốn đuổi hán đi sao? Dầm mưa, đứng cũng không vững lại còn bưng bình như vậy, cô gái này luôn có cách khiến hán nổi giận, nếu không dạy dỗ cô tử tế hán cũng không phải Thẩm Hạo Ngôn.

“Anh...anh muốn làm gì...đừng tới đây...a...”. Trong nháy mắt, trời đất quay cuồng, cô nằm ngang trên đùi hán, chỉ một lát sau, Tiểu Nhựt hoảng sợ kêu lên, khóc thút thít.

Thẩm Hạo Ngôn buồn cười nhìn cô gái nằm bên bồn tắm khóc đến hồ đồ cả lên, ông trời à, hán xuống tay nặng lắm sao, cô khóc thành như vậy, hán nhớ rõ hán chỉ vỗ vào mông cô vài cái tượng trưng thôi mà, cô gái này làm sao vậy? Cô có cần phải khóc thảm như vậy không, làm như hán là bạo quân không biết thương hoa tiếc ngọc không bằng.

“Đừng khóc nữa, cô khóc cái gì? Không được khóc !”

Trong lòng bị tiếng khóc của cô làm cho rối loạn, hán lớn tiếng quát cô. Hán không thích nhìn thấy phụ nữ một khóc hai nháo, cô tình gây sự, phụ nữ thật phiền phức. Hơn nữa, khi người phụ nữ này khóc, hán lại cảm thấy buồn chán, luống cuống. Cảm giác này thật không dễ chịu một chút nào cả, vậy nên tốt nhất cô đừng có khóc nữa,

“Em...em có làm sai cái gì sao ? Sao anh lại đánh em ?”

Không biết có phải là do cô thực sự bị hán đánh đau hay không, có lẽ cô chỉ mượn cơ hội này mà khóc ra tất cả những oan ức, những điều không vui ở trong lòng, dù sao bây giờ cô cũng đang khóc như mưa giông như một tên hề. Hán...hán sao có thể đánh vào chỗ đó của cô chứ? Đánh xong còn không cho cô khóc, tại sao hán có thể bá đạo như vậy! Khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã nóng tới mức có thể chiên trứng, cô...cô thực sự mất hết mặt mũi rồi!

“Cô lại khóc, đừng khóc ngay! ”

Hán tiếp tục uy hiếp. Nhưng mà người phụ nữ này vẫn tiếp tục khóc.

“Cô...cô còn khóc nữa, tôi liền đem cô ném vào trong bồn tắm, giúp cô tắm rửa!” Dù cho uy hiếp thế nào cũng không được, hán đành phải sử dụng đến đòn sát thủ này, hán không tin người phụ nữ này có thể làm như không nghe thấy.

“Hức...em...em không khóc...”. Nghe hán nói vậy, dù cho còn oan ức, cũng không dám khóc ở trước mặt hán nữa, vội vàng lau hết nước mắt đang không ngừng rơi ra, tiếng khóc thút thít cũng không phải kiểm soát được nhanh như vậy, cô quay lưng đi, không dám nhìn hán. “Tôi còn tưởng rằng cô muốn tôi giúp cô tắm rửa, thực tế thì tôi cũng không để ý lắm!” Hán hứng thú nhìn cô tự nhiên thả nước mắt vào rồi lại thu vào , xem ra không dọa cô, cô cũng không nghe lời. Hán giờ lên nụ cười bất chính, cố ý trêu đùa cô.

“Em để ý...em để ý...hắt...hắt xì” Cô lại bất ngờ hắt xì.

“Nếu cô còn không tắm, tôi sẽ giúp cô tắm.” Cô gái này muốn chết đúng không, muốn bị cảm mạo đúng không, dầm mưa lâu như vậy, lại còn ở đây tranh cãi với hán.

“Em tắm...em tắm, anh đi ra ngoài trước đi...”. Hán không đi ra ngoài thì làm sao cô dám tắm? Mặc dù hán và cô là vợ chồng, nhưng cô cũng coi mở đến nỗi muốn cùng hán tắm uyên ương nha.

“Cô đã nói như vậy, không bằng...chúng ta tắm uyên ương, thế nào?” Hán đến gần cô, xấu xa nói nhỏ vào tai cô.

“Ách...anh...” Người này biết thuật đọc tâm sao? Làm sao hán lại biết rõ ý nghĩ của nàng chưa, quá...quá giỏi đi.



mộng cô nở hoa luôn!

“A! Sao tự nhiên trần nhà lại xoay chuyển, a a, em đang bay, a a ha ha...” Thảm Hạo Ngôn đàn mặt ra nghe cô nói chuyện, có khi nào, uống rượu nhiều quá, điên luôn rồi không? Hay là cô uống trộm rượu của hắn? Có làm không vậy, để hậu quả cho hắn chịu sao? Thật sự là ầm ỹ mà.

Hắn thề, hắn mà để cho cô uống rượu lần nữa thì hắn sẽ không mang họ Thảm!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39: Say Rượu

“Bịch...” Một tiếng, Thảm Hạo Ngôn ném vật nhỏ say rượu này lên giường, đắp chăn lên, muốn làm cho cô tự sinh tự diệt, không nghĩ rằng vừa mới xoay người đã bị một luồng sức mạnh giữ lấy, hắn giương mắt nhìn góc áo bị nắm chặt, hắn định đưa tay gạt ra, ai ngờ người phụ nữ kia lại...

“Này, buông tay! mau buông tay!” Người phụ nữ này nổi điên cái gì chứ, kéo áo hắn làm gì?

“Bạch Tiểu Nhược, người phụ nữ này, mau buông tay!”

Tiểu Nhược bị tiếng quát đe dọa, không những không buông tay, lại càng nắm chặt, thậm chí còn... cắn tay của hắn? Cắn? Cô là chó con sao?

Hay là do xương của hắn tươi ngon?

“Đừng... ừm...” Tiếng nói mơ hồ, giống như người ta muốn cướp đồ ăn ngon của cô vậy, cô quyết tâm không buông ra thứ gì đó trong miệng, cho nên dù cho Thảm Hạo Ngôn có dùng cách gì để gạt tay của cô ra thì cũng vô dụng, cô vẫn cương quyết không buông.

“Cô mau buông tay...” Một bên hắn thở hổn hển, một bên Tiểu Nhược không ngừng nói:

“Đừng như vậy, đừng rời đi...” Nếu như không chắc chắn cô uống rượu của hắn, hắn thật sự không tin điều mà mình nhìn thấy trước mắt, có lẽ hắn sẽ cho rằng đây là mưu kế của cô, sắp tâm hãm hại hắn!

Nhưng mà bây giờ, cái này cùng với quyền rũ hắn thì có gì khác nhau? Nhìn cô hét cắn lại gặm, hơn nữa với loại lực đạo giống như con mèo nhỏ này, cùng với con muỗi cắn ở trên cũng chẳng khác nhau là mấy.

, không hề cảm thấy đau, chỉ gọi ra trong hắn từng trận ngứa ngứa tê dại, hắn dường như cảm nhận được trong cơ thể có một luồng sóng ngầm dâng trào mãnh liệt. Cô vẫn còn chưa ngừng nói:

“Không buông, buông ra, anh sẽ đi, đừng đi...” Có lẽ cô cảm thấy nóng nên không ngừng tự kéo đi áo của mình, lộ ra bờ vai trần, còn có cánh xuân sắp lộ ra ngoài nữa, cô thực sự say rồi, không phân biệt rõ ràng được tình hình hiện nay, thứ cô đang cầm là cái gì, người nào, hơn nữa cô cũng không biết rằng vô tình đã quyến rũ ai.

Thảm Hạo Ngôn tuy lãnh khốc nhưng là người có thể duy trì lí trí, nhưng giờ khắc này đây, hắn chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt khiến hắn miệng đắng lưỡi khô, lí trí sắp đổ xuống cống, mà hắn, dường như cũng không muốn ngăn cản.

Ngay sau đó, hắn giống như con báo nhanh nhẹn mà đẩy Tiểu Nhược ngã xuống giường, thân thể cường tráng ép cơ thể nhỏ xinh của cô lên giường, tay chân hắn cố định cô ở trên giường, muốn ngăn cô không đánh hắn nữa. Đột nhiên thay đổi chỉ khiến Tiểu Nhược thêm điên cuồng mà gầy dựa, kêu, thậm chí còn nức nở, trong nháy mắt cô giống như một người điên vậy. Thảm Hạo Ngôn cúi xuống, đôi môi dày hồ mạnh lên thanh âm phiến não kia, quả nhiên, mùi vị rất ngon., hắn liều mạng dây dưa, mót vào, cố ý khiêu khích cô, làm cô hưng phấn cùng hắn. Cho đến khi cô cảm thấy hít thở không thông, hắn mới tách ra một chút, đôi môi nóng như lửa đi xuống, chỉ dùng một tay giữ chặt cô, tay kia bắt đầu chu du trên thân thể mềm mại của cô, tay hắn vuốt ve thân thể cô, giống như ma pháp trên từng đường cong của cô.

“Đừng... đừng làm thế...” Nóng quá, trên người cô nóng như có lửa đảo qua, môi thì bị làm phiền, còn có bàn tay ở trên người cô liên tục gây ra từng đợt tê dại, trong cơ thể dâng lên một cảm giác xa lạ, khiến cô bất an, cô gầy dựa vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi cảm giác giằng vò này. Thế nhưng làm thế nào cũng không thể di chuyển dù là một chút, cơ thể cường tráng kia ép cô đến không thở được.

“Linh... linh...” Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên đến chói tai, Thảm Hạo Ngôn chán nản lấy di động muốn tắt máy, nhìn thấy dòng chữ hiện trên màn hình, ngẩn ra, để lại, tiếng chuông vẫn vang, cuối cùng hắn vẫn nhận, bên kia truyền đến tiếng của Amaris:

“Ngôn, anh ở đâu vậy, em muốn nói chuyện với anh... anh ấy” - Âm thanh vội vã, ngắt quãng. Không đợi cô nói xong, hắn nói:

“Cô không cần gọi nữa, chúng ta không có khả năng!” Hắn liền ngắt điện thoại, tháo pin ra, đem di động ném thật xa. Nhanh như vậy khiến Đằng











Chỉ thấy hần ngược mắt lên nhìn cô, không biết hần đang suy nghĩ điều gì. “Anh không được? Được, được! bây giờ anh sẽ phải cho em thấy anh có được hay không.” Thật đáng giận, sao cô dám nghi ngờ khả năng của hần, đụng chạm đến tự ái đàn ông của hần.

Con sói cuối cùng cũng nhe hàm răng sắc nhọn về phía con dê nhỏ bé, con dê hét lên một tiếng chói tai rồi biến mất trong miệng con sói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 46

Tin buồn là tác giả dấu mất chương này đi đâu ấy, tìm hoài cả trên web Đài - trung cũng không thấy. Cả nhà thông cảm xem tiếp chương 47 nha cũng không bị ngắt mạch chuyện đâu mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 47

Khi Tiểu Nhược mở mắt ra đã thấy mình đang ở trên máy bay, bên ngoài là trời xanh mây trắng. Cô mơ mơ màng màng nghĩ không phải mình đang ở Paris sao, sao lúc này lại ngồi trên máy bay được chứ? Ngay lúc này người bên cạnh đã cho cô đáp án, hần quay đầu sang nhìn cô với vẻ mặt đùa cợt cùng nụ cười khoe hàm răng trắng sáng rồi gật đầu giống như đã đọc được suy nghĩ của cô. Không thêm để ý đến sự giận dữ và xấu hổ của cô, hần quay mặt lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô lập tức nhớ đến lúc trước, hần vừa bá đạo lại vừa độc tài “chứng minh”, rõ ràng nói là trừng phạt, mặc dù cô không biết mình có lỗi gì, sai chỗ nào nhưng cô có cảm giác chính mình làm vật hi sinh cho con tức giận của hần. Cô đã sớm biết người này tính tình nóng nảy, luôn làm cho người ta cảm thấy một giây trước còn lơ lửng trên thiên đường, một giây sau rơi xuống thịt nát xương tan.

Nhìn xem, hiện tại không phải như vậy sao, tối hôm qua còn mây mưa với cô như vậy, đêm cô lăn qua lăn lại như một đứa bé. Bây giờ lại một mình thoải mái nằm ngủ, còn nữa, mới sáng sớm đã đem cô lên máy bay, làm cô không cách nào ngủ ngon được nhưng căn bản là cô không có cơ hội chống lại. Hần, cái tên này quen bá đạo rồi, luôn thích thay người khác quyết định, hoàn toàn không để cho người ta cơ hội nói chữ “không”.

Hình như từ đêm hôm đó, tất cả mọi chuyện bất đồng đều biến mất, mặc dù hần vẫn lạnh lùng như vậy, không đòi cưới xin. Cô tựa hồ cảm thấy có cái gì đó mới nảy sinh nhưng cụ thể là gì thì cô lại không biết. Toàn thân đau mỏi, mí mắt trĩu nặng, cô quay đầu trừng mắt nhỏ giọng oán trách cái tên ngồi kế bên mình nhưng cuối cùng cũng không đầu lại “thần ngủ” đang kêu gào, mơ mơ màng màng đi vào giấc mộng, dường như nghe được tiếng cười nhẹ của hần, hần đang cười? Cười cái gì chứ, nhất định là cô nghe lầm rồi, cái tên lạnh lùng như núi tuyết đó làm sao có thể có biểu cảm như vậy được.

Mãi cho đến khi tự mình nghe thấy tiếng cười đó, Thẩm Hạo Ngôn tự mình thấy ngạc nhiên, vừa rồi là âm thanh của hần sao? Đúng thật là hần đã cười chỉ vì cô gái nhỏ trước mặt đang chu cái miệng nhỏ đáng yêu, rõ ràng là đang nhắm mắt mà miệng cứ làm bầm oán trách hần. Thực sự tối qua hần đã làm cô mệt chết rồi, hần trở thành một con sói đói khát, đem cô ăn đến cả xương cốt cũng không còn một mảnh, cho đến khi thỏa mãn mới chịu buông tha cho cô.

Sáng sớm hôm nay hần bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Vốn định cầm lên ném đi nhưng chữ hiện trên màn hình khiến hần do dự một lát. Ấn nút nghe chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã nhanh chóng nói một tràng, hần mơ hồ nghe không rõ: “Cái gì vậy, nó hiện tại đang ở nơi nào?”. Năm đó không để ý tới, liều lĩnh phui mông rồi đi, bây giờ như gió thổi tới, hần rốt cuộc phải làm sao? Trong lòng như dậy sóng, lẽ nào.... Một loại cảm giác giống như sắp mất đi một cái gì đó khiến hần thấy bất an nên hần phải quyết định về nước ngay lập tức.

Đó là nguyên do mà cô cứ như vậy bị ép đưa lên máy bay, hần đã phải suy nghĩ kỹ mới làm như vậy. Trợ lý Lý vừa mới báo cáo cho hần biết, “Nó” đã bắt đầu hành động, nhiều công trình vốn có thể giành được đều bị mất. Xem ra nó đã bắt đầu ra tay, vậy hần cũng không thể yếu kém, đã đến lúc phản công rồi. Đã nhiều năm như vậy đây chính là lúc để bọn họ thanh toán những ân oán trước kia.

“Trợ lý Lý, giúp tôi đem hồ sơ của những công trình bị đoạt mất gần đây kiểm tra rõ ràng, đã đến lúc phản công lại.”

Bên trong nhà họ Thẩm, Thẩm Hạo Ngôn cúp điện thoại, ngồi trong phòng nhìn chằm chằm vào một tấm hình. Cuối cùng thở dài nói: “Đã lâu không gặp, em trai!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 48: Không Biết Lý Lẽ

Khi Tiểu Nhược tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện mình đã ở nhà họ Thẩm, cô không dám chắc nên vội vã chạy đến cửa sổ sát đất, lấy tay kéo rèm ra, bên ngoài bây giờ đã là một mảng tối nhưng cô vẫn nhận ra đây là nhà họ Thẩm.

“Rốt cuộc đã trở về” Không cần sống ở thành phố phồn hoa mà xa lạ đó nữa, thật tốt quá. Cô rất thích Paris- một thành phố mang hơi thở của nhân văn, nhưng có lẽ nơi đó đã để lại cho cô những kỉ niệm buồn, hoặc cũng có lẽ quê hương, đất nước mình luôn là nơi tốt nhất.

Sau khi trở lại, cuộc sống lại trở về như trước, aizz, cô lại thành kẻ vô công rồi nghề. Kể từ khi về nước, cô cũng không chạm mặt Thẩm Hạo Ngôn, hần luôn đi sớm về trễ, khi hần về thì cô đã đi ngủ, khi cô dậy thì hần đi làm rồi. Cô còn tưởng rằng sau đêm đó hần và cô sẽ cùng ngủ chung phòng, nhưng hiện tại... Cô cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa. Kì thật, như vậy cũng rất tốt, quan hệ của bọn họ chẳng qua là một tờ khế ước, chỉ cần có một đứa bé là xong. Nếu như may mắn có lẽ trong bụng cô đã có một sinh linh nhỏ bé. Như vậy, ngày tự do của cô cũng không còn xa nữa, chung quy bọn họ chỉ là giả dối, thái độ của hần rất rõ ràng. Hần chỉ muốn có người thừa kế công ty, do đó những hành vi kia cũng không phải là bất hợp lý. Haizzz, thế mà cô lại ở đây phiền muộn một mình, đúng là ngu ngốc mà.

Bỏ qua ý nghĩ không rõ kia, cô quyết định buông tha chính mình, cô muốn đi dạo phố, đến tiệm sách hay đi cafe. Một buổi chiều nhàn nhã, thời gian thoải mái, không có tài xế riêng, không có người giúp việc, chỉ một mình đi xe bus, một mình đi tàu điện ngầm...

“Thiếu phu nhân, để tôi đi cùng cô”

“Đi Vương, không cần đâu, tôi tự đi được mà”. Cô muốn đi một mình, đã bao lâu rồi cô không được tự do vui vẻ.

“Không được, cô đi một mình tôi không yên tâm. Lỡ có xảy ra chuyện gì, tôi khó ăn nói với lão phu nhân” Nghe cô nói muốn tự đi, bà nóng lòng ngăn cản.

“Đi Vương, bà yên tâm đi, không có việc gì đâu, chỉ là dạo phố thôi mà, tôi chỉ muốn đi chơi thôi, lâu lắm rồi tôi không tự mình đi, chỉ cần đi không nói cho họ biết, thì họ làm sao mà biết được” Nói đến đi chơi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại sáng lên, làm cho đi Vương không nỡ ngăn cản.

“Đúng là...” Bà rất muốn chiều theo ý của cô chủ, nhưng nếu thiếu gia biết được thì không tốt, mặc dù thiếu gia không dặn dò là hạn chế tự do của cô chủ, nhưng cậu có dặn là để ý đến cô. Dù sao người nhà họ Thẩm không phải tầm thường, chỉ sợ...

“Đi Vương, cho tôi đi có được không, tôi đảm bảo sẽ trở về nguyên vẹn mà, nhaaaa!!!” thấy đi do dự, cô liền giả bộ đáng thương, dày mặt xin xỏ.

“Thiếu phu nhân, thật sự à không được, xin đừng làm khó chúng tôi, thiếu gia có dặn phải chăm sóc cô kĩ càng, tôi đi dùng cô có thể xách đồ cho cô, không phải rất tốt sao?” Không nhìn thấy, không nhìn thấy, không mềm lòng, không mềm lòng. Cô gái kia giống hệt một con nai, đôi mắt mở to, chớp chớp lấy lòng, làm cho người ta muốn yêu chiều

“Đi Vương- “ cô tiếp tục làm nũng

“Được rồi, được rồi, cô đi đi, nhưng cô phải mang theo tài xế”. Ai, đúng là không có tiền đồ mà, cuối cùng cũng phải chịu thua.

“Uhm, tôi cũng định đi nhờ xe”

“Cô phải đồng ý, nếu không tôi cũng không có cách gì giúp cô”

“Thật sao?thật sao? Tôi đồng ý là được à?” Vậy cũng tốt, so với việc không được đi thì được đi vẫn vui hơn”.

“Uhm, vậy để tôi kêu lái xe chuẩn bị, khi nào trở về thì nhớ gọi lái xe, còn nữa, cô ra ngoài phải cẩn thận, còn nữa...” Di Vương lo lắng dặn dò đủ điều.

“Được rồi mà đi” Cô buồn cười cắt đứt tràng liên thoảng của bà, giờ phút này tâm tình Tiểu Nhược rất vui vẻ.

“Cô thật là...” Thật là làm cho người ta lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49: Không Biết Lý Lẽ











“Thảm phụ nhân, cô đừng quá kinh ngạc, chúc mừng cô, cô đã mang thai” Vị bác sĩ tốt bụng kia cho rằng cô nghe không rõ, liền tốt bụng nhắc nhở cô sắp làm mẹ.

Khi Tiểu Nhược kinh hoàng hét chói tai, ngược lại di Vương lại nhanh chóng nói “cảm ơn” còn cảm kích nắm chặt tay vị bác sĩ kia, thật giống như là bà đang mang thai vậy. Tiểu Nhược không nói gì.

“Lần này thật tốt, lão phu nhân chắc chắn sẽ vui vẻ, Thảm gia rốt cục cũng có người nối dõi..”

Di Vương rom róm nước mắt, sống ở Thảm gia lâu như vậy, nhìn Thiếu gia lớn lên, hôm nay còn có thể chăm sóc tiểu thiếu gia, không biết có bao nhiêu là vui vẻ

“Di Vương..” quá, quá khoa trương rồi, cô chỉ là mang thai thôi, có cần kích động như vậy không

“Không sao, tôi chỉ là vui quá thôi, trở về thôi, báo cho lão phu nhân biết, bà nhất định sẽ rất vui...”

Chờ một chút, có cần phải bỏ cáo thiên hạ thế không? Tiểu Nhược buồn rầu nghĩ, chuyện xấu hổ như vậy, sao lại đem ra khua trống khua chiêng mà bỏ cáo thiên hạ chứ. Đường như cô suy nghĩ quá nhiều rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 55: Người Đàn Ông Không Về Nhà (1)

Quả nhiên là bây giờ Bạch Tiểu Nhược đang mang thai, vui vẻ nhất chính là Thảm lão phu nhân, ngay khi được thông báo qua điện thoại, bà đã phân phó di Vương thế này thế kia, dặn dò Tiểu Nhược không được làm cái này, không thể làm cái kia, theo xu hướng hạn chế sự đi lại của cô, thậm chí nếu như có thể, bà còn muốn cô cái gì cũng không được làm. Tiểu Nhược chớp mắt, có cần khoa trương như vậy không, lúc này em bé cũng chỉ mới mấy tháng thôi mà.

Thảm lão phu nhân nói một câu: “Aiz, qua điện thoại không thể nói rõ ràng, bây giờ ta tới đó, cứ thế nhé, tí nữa gặp con..” rồi cúp máy. Nói, nói không rõ ràng? Đã nói lâu như vậy rồi, lại còn... Tiểu Nhược lại cảm thán lần nữa, người Thảm gia thật là mạnh mẽ, hoàn toàn không cho người ta một cơ hội từ chối.

“Áy, bỏ ra, bỏ ra ngay, không được cầm, không được cầm, ..” Vừa vào cửa, lão phu nhân liền cất tiếng, bà thấy Tiểu Nhược cầm dao gọt trái cây, động tác nguy hiểm kia khiến bà sợ hãi, tâm tư cũng thể hiện qua giọng nói.

“Tiểu tổ tông, xin con thương xót, bỏ xuống đi, đi theo ta đi tâm sự một lát...” Lão phu nhân nhanh chóng đưa tay đem dao bỏ xuống, kéo cô đi tới phòng khách. “Nhưng...” Cô gọt được mà, vì sao bà không để cô gọt chứ, không phải chỉ là hoa quả thôi sao.

“Đừng có nhưng mà, đi thôi..”

“Ha, Tiểu Nhược, thật là tốt, tốt, cuối cùng mẹ cũng có một đứa cháu mập mập rồi.” Cuối cùng bà cũng đợi được, hừ, xem mấy bà già kia có thể khoe khoang trước mặt bà được nữa hay không, đến lúc đó, bà sẽ mang đứa nhỏ vô cùng đáng yêu nhà bà đến làm cho mấy người kia chảy nước miếng, ha ha.. Năm tay người nào đó, lão phu nhân âm thầm tính toán. Tiểu Nhược chợt cảm thấy rung mình, cô quay đầu lại thì thấy mẹ chồng cười đến híp cả mắt, bà vui như vậy ư, chẳng qua là cô chỉ mang thai mà thôi.

“Mẹ... mẹ...” giống như là trúng xổ số vậy.

“Con làm sao thế, đừng vội, từ từ nói.” Có rất nhiều thời gian cho con nói, mẹ không vội, lão phu nhân ta có thể nghe con nói đến khi trời tối cũng không sao.

“Con..” thờ ơ, Tiểu Nhược âm thầm tự cắn ngón tay của mình. Thật bức nha, gần đây cô luôn nói lắp, may là không bị người nào đó trông thấy, nếu không cứ giết cô đi cho xong.

Lại nói, người nào đó đã nhiều ngày không về nhà, chán ghét cô đến thế sao, vậy nên chuẩn bị quay lại với người yêu cũ rồi? Cô biết, dù cho bọn họ có mối quan hệ kia, cũng chỉ là một hợp đồng mà thôi, nhưng mà tại sao anh lại không quan tâm cô chứ, dù chỉ một chút, không nên để cô bất gặp, ít nhất nếu không nhìn thấy, cô cũng không phải đau lòng, khổ sở.

“A đúng rồi, Tiểu Nhược, Hạo Ngôn biết rồi ư? Dù gì cũng sắp làm cha rồi, lại không thấy mặt, thật là, đi gọi thiếu gia tới cho ta.” Lão phu nhân chỉ một cái phất tay ra lệnh cho quân gia đem cái người sắp được làm cha gọi tới.

“Thưa lão phu nhân, thiếu gia đang..” thiếu gia bọn họ không về nhà mấy ngày rồi, bọn họ làm sao biết cậu ấy bây giờ ở đâu, nếu thật sự phải gọi điện cho thiếu gia, nói rằng lão phu nhân cho gọi, tin rằng thiếu gia sẽ trực tiếp chinh ông một trận, ông không có đủ can đảm như vậy a, ai tới cứu ông với..

“Đang làm gì, nói, có phải nó đã lâu không về nhà ? ” Quả nhiên là không ai hiểu con bằng mẹ, thật khâm phục, quân gia thật muốn đồng ý với lão phu nhân.

“Không...không phải, đương nhiên không phải như vậy...” Ông rất muốn nói thật, nhưng mà chỉ có thể nuốt vào bụng. Dù sao đồ ông ăn là của thiếu gia, tiền lương cũng là của thiếu gia, vậy nên...

“Tiểu Nhược, nói cho mẹ biết. Có phải nó đã không về nhà vài ngày rồi không, thằng con hồ đồ này...” Xem sắc mặt hai người cũng biết tiểu tử kia không về, đúng là tức chết bà mà.

“Không phải...” Trục giác muốn nói tốt cho anh, Tiểu Nhược mày đúng là hết thuốc chữa.

Bà nên nghiêm khắc trừng trị thằng con trai không về nhà kia, bỏ rơi không chịu quan tâm đến vợ, mà lại gần bó yêu thương với đồng văn kiện kia, OS ! (Sa : OS chắc là oh shit, mẹ Thẩm xi teen we’)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 56: Người Đàn Ông Không Về Nhà (2)

“Cái gì? Như thế này còn ra thể thống gì nữa?” Tiếng nói tức giận của Trầm lão phu nhân vừa vang lên, còn chưa kịp trừng phạt cái người đàn ông không chịu về nhà kia, trong lòng bà cực kỳ khó chịu, lửa nóng đang cháy hừng hực; bà cầm remote chuyển kênh như để trút bớt khó chịu trong lòng, ai ngờ... vừa ngược mắt nhìn lên tivi bà bất gặp ngay cảnh rất “thích mắt”.

Bàn tay của lão phu nhân đang rất ngứa ngáy, thằng con trời đánh kia đã có vợ con rồi mà còn trêu hoa ghẹo nguyệt, mà người phụ nữ kia là loại người bà ghét nhất- con gái ngoại quốc, vậy còn chưa nói, lại còn để cho người ta đưa tin lên tivi, thật là tức chết bà mà!

Trước kia, bà phản đối hẳn với cô ta, cô gái kia không phải bị Mục Hạo nói cho không còn mặt mũi gì sao, sao bây giờ lại tiếp tục thương tổn hắn. Bà chắc chắn sẽ không cho phép

“Ta—ta—” lão phu nhân đứng loạng chạng rồi ngã phịch xuống ghế, đúng là thằng con bất hiếu, bà đã già thế này rồi mà còn muốn trêu tức bà.

Bên cạnh, quân gia nhanh chóng lấy remote bật kênh khác. Lão phu nhân không ngừng tức giận, di Vương cùng Tiểu Nhược đứng bên cạnh cũng không biết nói gì, thiếu gia của họ bây giờ... thiếu phu nhân lại đang mang thai, hắn cũng sắp làm cha rồi, mà còn như vậy. Di Vương lắc đầu, không thể hiểu nổi suy nghĩ của lớp trẻ.

“Tiểu Nhược- -” lão phu nhân chần chừ gọi con dâu

“Mẹ, con không sao- -” nhưng bất kỳ ai cũng nhìn ra cô đang cật lực, chỉ cần thấy khuôn mặt tái nhợt kia là biết, nhưng không ai vạch trần lời nói dối của cô cả, cái không khí quý dị này lan tràn bao trùm cả căn phòng.

Hình ảnh hai người kia luôn lượn quanh trong tâm trí Tiểu Nhược, cô không nghe được nội dung tin tức kia, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa, thì ra hẳn không về nhà không phải vì công việc bận rộn, đối với việc hẳn không về nhà, cô luôn nghĩ rằng công việc hẳn bề bộn nên không về được, àiz, thì ra là cô đã sai hẳn không về là vì cô gái kia. Cô ấy đến Trung Quốc khi nào vậy?. Phải chăng lần đầu gặp lại, hai người bọn họ đã hẹn gặp lại, chỉ là lúc ấy có cô nên không tiện, nên mới gặp nhau trong nước. Trong khoảng thời gian này, hai người họ ngày nào cũng gặp nhau sao? Một đồng câu hỏi không ngừng xuất hiện trong đầu cô làm cho cô suy nghĩ lung tung.

Hắn rốt cục vẫn chọn cô ấy, lựa chọn nối lại tình xưa. Như vậy chuyện làm vợ chồng trên danh nghĩa của hai người phải chăng sắp chấm dứt, khi cô đang mang thai con hắn, trên hợp đồng có nói, chỉ cần cô mang thai, hai người đều được tự do, làm việc mình muốn. Lần này, cô đã mang thai, vậy mà hắn đến liếc cũng không thèm liếc cô một cái.

Đưa tay đặt lên bụng, khoe miệng cô nhắc lên một nụ cười khổ, thật là kỳ diệu, nơi này lại có thể chứa đựng cả một sinh mệnh, hiện tại cô cũng có thể được coi là mẹ rồi. Khó có thể hình dung được cảm giác của mình, giờ khắc này, cô nghĩ sẽ tìm một người để chia sẻ niềm vui này, đối với những gia đình bình thường khác, người đó sẽ là cha đứa bé, nhưng cô thì... “Con ngoan, không sao cả, về sau mẹ con mình cùng sống với nhau, con sẽ không cô đơn.”. Cô thầm nói với đứa con chưa ra đời của mình như vậy. Không sao cả, chỉ cần con bên cạnh cô, cô sẽ thấy vui vẻ, sẽ hạnh phúc.

Về phần người đàn ông không chịu về nhà lúc này đang bận tới mất tối mũi, gần đây “Hắn” hành động nhiều lần, nhiều lần tạo ra tình huống bất lợi cho công ty, cần hẳn phải ra mặt để giải quyết, khiến hắn rất bức mình. Hằng ngày hắn đều ở công ty làm thêm giờ, không thể về nhà, hắn thật nhớ cô vợ nhỏ của mình, chỉ cần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đó một chút thôi cũng thấy thỏa mãn rồi, thật ra hắn rất muốn ôm vợ vào lòng nhưng — nhưng đó chỉ là ý nghĩ thôi. Người đàn ông đáng thương thờ dài, đầu lại vùi vào đồng văn kiện chất cao như núi kia, vẫn vô tư chưa biết mình đã tạo ra sóng gió, trở thành nhân vật bị oán trách nhất trong miệng mọi người, hắn cũng không biết mình đã rơi vào bẫy của người khác.

Cùng lúc đó, một người đàn ông khác, tay cầm remote, ngồi trước tv, thâm trầm cười. Anh ta ngửa đầu uống một hơi sạch một ly rượu mạnh, anh ta biết







anh không phải là người như vậy, chỉ là gặp dịp thì chơi, không biết mình vì cái gì mà có thể khẳng định như vậy, nhưng cô vẫn nghĩ nên tin tưởng anh.

“Hừ, cô đau khổ sao? Đây là do chính miệng anh ấy nói cho tôi biết, chẳng qua là do anh ấy không muốn nói chuyện với cô nên bảo tôi tới thôi.” Rất tốt, rốt cục cô ta cũng có phản ứng.

“Anh ấy, anh ấy...” Anh thật sự nói như vậy sao, nói chuyện với cô khó lắm sao? Cô không tin, không tin, không tin anh có thể làm như vậy, nhất định là cô ta nói sai, nói sai rồi. Tiểu Nhược không muốn tin Thẩm Hạo Ngôn có thể suy nghĩ như vậy.

“Là do chính miệng anh ấy nói ra, hơn nữa anh ấy còn nói...”

Nhìn sắc mặt Tiểu Nhược thay đổi, trong lòng Amaris mừng thầm, cô ta quả thật rất dễ lừa gạt. “Anh ấy còn nói, cô chẳng qua cũng chỉ là kẻ mang thai hộ mà thôi!” Đôi môi đỏ mọng của Amaris phun ra những lời tuyệt tình.

“Cô chẳng qua cũng chỉ là mang thai hộ mà thôi!” Những lời này cứ lơ lửng trong không trung rồi như muốn đập vào người Tiểu Nhược, hai mắt cô mở thật to, cả người bắt động!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 60: Không Muốn Tin

“Cô chỉ là người mang thai hộ” Lời nói này cứ lẩn quẩn bên tai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đi, hần nói, cô chỉ là người mang thai hộ. Sẽ không, không phải như thế! Hần sẽ không nói như vậy, sẽ không. Tiểu Nhược, không cần phải sợ, không nên tin tưởng người ngoài. Tay cô nắm chặt thành ghế sofa ngoài ban công, cơ hồ như muốn đem nó bóp nát, trong lòng Tiểu Nhược không ngừng đấu tranh: một bên nghĩ đó có lẽ là sự thật, dù sao quan hệ của bọn họ chỉ là trên giấy tờ, thời gian này chỉ là thời gian thực hiện hợp đồng thôi, làm sao có thể - mặt khác, trong lòng cô lại có một thanh âm vang lên, không nên tin lời cô ta nói, cô ta có ý, cô ta muốn cho cô hiểu lầm, muốn tình cảm hai người rạn nứt, cô cần phải đi hỏi hần. Hai bên giành giật nhau, Tiểu Nhược cực kỳ hỗn loạn.

“Sẽ không như vậy đâu, anh ấy làm sao có thể...” cất lên tiếng nỉ non, liều mạng chối bỏ, là lừa gạt cô đúng không, cô ta gạt cô,

“Tôi cũng biết cô sẽ không tin, nhưng đây là sự thật, cô có thể đi hỏi anh ấy” Xem bộ dạng Tiểu Nhược bị đã kích, Amaris biết kế hoạch đã thành công một nửa, cô ta cũng biết, Tiểu Nhược nhất định sẽ bị ảnh hưởng, không nhiều thì ít, Cô ta tự tin bảo Tiểu Nhược đi hỏi Thẩm Hạo Ngôn vì cô ta biết chắc Tiểu Nhược sẽ không dám đi

“KHông thể nào...” cô không tin, cũng không muốn tin, nhất định không được tin lời cô ta nói, phải tìm Hạo Ngôn để chất vấn cho rõ ràng, không thể ngồi đây mà nghĩ lung tung được

“Tôi biết, tôi nói cô cũng không tin, nhưng bây giờ chúng tôi đang rất tốt, trước kia tôi sai nên chúng tôi mới chia tay, bây giờ thì khác rồi, tôi vẫn còn yêu anh ấy mà anh ấy cũng còn yêu tôi...” dừng lại một hồi lâu, Tiểu Nhược có thể thấy được tình cảm dào dạt từ đáy mắt của Amaris, rồi sau đó cô ả lại nói: “cho nên chúng tôi sống với nhau, chừng cứ đây” Cô ta rút ra một xấp hình đưa cho Tiểu Nhược.

Quay đầu nhìn lại, một xấp ảnh đặt trên bàn trà, Tiểu Nhược run rẩy vươn tay, lấy xấp hình đó, nhiều lần chần chừ muốn rút tay nhưng cuối cùng cô cũng vươn tay lấy nó. Chớp mắt một cái, hai mắt cô mở to nhìn hai người trong ảnh: “Đây là...” lần lượt từng cái một, cô run rẩy xem hết, càng về sau, lòng cô lại càng lạnh lẽo, bây giờ không phải mùa đông, nhưng tại sao cô lại cảm giác lạnh đến vậy, cảm giác như mình bị chôn vùi trong từng lớp tuyết dày đặc (minhmap: edit tới khúc này nghe bài Song from the secret garden) thấy thể thâm wá).

“Đã thế này mà cô còn không tin thì tôi cũng hết cách, chúng tôi còn yêu nhau, không nghĩ đến việc chia tay...” kê thêm một liều thuốc mạnh cho Tiểu Nhược, Amaris không tin Tiểu Nhược sẽ trấn tĩnh được nữa, không thể trách cô nha, cô không thể trơ mắt nhìn người ta cướp đi Hạo Ngôn, mà cô gái này so với cô còn thua xa. Cho dù cô ấy mang thai thì thế nào, cô cũng sẽ làm cho cô ấy tự động rời khỏi Thẩm gia- bằng bất cứ thủ đoạn nào.

“Làm sao lại...” như vậy—lấy đôi tay che miệng lại, trên tay cô ảnh chụp đã rơi đầy đất, tâm cô như bị nghiền nát. Giờ khắc này, chỉ sợ cô không muốn tin cũng không được, ảnh chụp rõ ràng như vậy, trừ khi trên thế giới này có hai Thẩm Hạo Ngôn, nếu không người trong ảnh chắc chắn là anh ấy, lần lượt từng tấm hình thân mật của hai người như đánh vào trái tim yếu đuối của Tiểu Nhược, cũng không cần đi hỏi hần nữa, hành động của hần là câu trả lời xác đáng nhất, từ trước tới giờ hần chưa từng thích nàng, thật chí một chút cảm tình cũng không có, quan hệ của bọn họ chỉ là một hợp đồng thôi, một tờ khế ước, mà cô chỉ là người đi thuê.

“A” Tiểu Nhược bỗng la lên, bàn tay theo bản năng vượt vượt cái bụng đang đau đớn, mồ hôi lạnh túa ra, cô chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng hít thở, mặc dù không phải phép nhưng ý tứ đuổi khách rất rõ ràng. Hiện tại, cô cần yên tĩnh nghỉ ngơi, cần cẩn thận suy nghĩ.

“Được rồi, tôi cũng chỉ nói đến đây thôi, tôi khuyên cô suy nghĩ cho cẩn thận, tiếp theo nên là cho phải, được rồi, tôi không còn lý do gì để ở lại nữa...” tốt nhất là cô nên bỏ đứa bé trong bụng đi. Nói xong, Amaris xoay người, cao ngạo bước đi

Chỉ một giây sau, hai người cùng biến sắc...













Nghe xong những lời này của anh, thần sắc của Thẩm Hạo Ngôn càng khó coi, khóe miệng co giật, Đằng Phong nghĩ anh muốn nổi giận nên cũng không đại gì ở lại chịu đựng, liền xoay người đi lên lầu. Đằng Phong nghĩ anh muốn làm cái gì, dù sao cũng phải có người chịu phạt nên cũng không suy nghĩ nhiều, nói ra một câu: “Có lẽ cô ấy buồn chán, một mình đi ra ngoài một chút, tỉnh táo rồi sẽ quay trở về thôi...” Không biết những lời đó có lọt vào tai hắn hay không, chỉ nghe cánh cửa bị khép lại “rầm” một tiếng, Đằng Phong vỗ ngực sợ hãi, may mình không phải là cái cánh cửa đó.

Không lâu sau trên lầu như có động đất, tiếng vật nặng bị ném xuống đất, âm thanh vang lên trong đêm tối ngột ngạt hết sức rõ ràng. Đằng Phong cất bước chạy lên lầu, tìm tiếng động phát ra từ thư phòng, dùng sức đá bật cửa, cảnh tượng thực sự dọa tim hắn.

Trong phòng vô cùng bừa bãi, mọi thứ đều nằm trên mặt đất, vật bằng thủy tinh, bình rượu đỏ, giá sách... Đập vào mắt anh là màu đỏ hồng trên mặt đất, không biết là của rượu hay của thứ khác. Cho đến khi lướt qua đồng hồ loạn, thấy cái tên to xác kia đang nằm trên mặt đất, anh bước nhanh tới kiểm tra hơi thở của hắn. Trời ơi! May là hắn vẫn còn sống! Anh gọi xe cấp cứu, chuẩn bị đỡ hắn dậy, lại mơ hồ nghe hắn nói cái gì mà “Tuyệt đối không ly hôn”, anh chưa kịp nghe rõ ràng thì hắn đã thực sự hôn mê bất tỉnh.

Lúc kéo tay hắn, phát hiện trong tay hắn nắm tờ giấy, anh nghi ngờ nhìn, tròn to hai mắt. Trời ơi! Đơn ly hôn?!

Chẳng trách cậu ta lại thế này, làm sao cậu ấy có thể chấp nhận chuyện này đây???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 68: Cuộc Sống Không Có Em

Khi Tiểu Nhược bỏ đi, mọi người đều cảm thấy thật khó hiểu và đau lòng, họ không thể tưởng tượng rằng việc mất đi đứa trẻ lại khiến cho cô bị đá kích mạnh đến như vậy, thậm chí đến mức muốn bỏ đi. Ban đầu mọi người tưởng rằng cô chỉ đi đâu đó cho khuây khỏa, đến tối sẽ trở về nhưng đợi đồ con mắt cũng không thấy bóng dáng cô đâu... cô đã không bao giờ trở lại căn nhà này nữa. Thẩm lão phu nhân khi nghe tin cô bỏ đi liền ngất xỉu, trực giác khiến bà suy đoán rằng chuyện này nhất định có liên quan đến con trai của mình, vì thế khi vừa thấy mặt hắn bà liền mắng cậu con trai quý tử này một trận:

“Mày lại làm gì có lỗi với Tiểu Nhược để nó phải bỏ nhà đi hả? Thằng con xấu xa này...” Bị mẹ già chất vấn, hắn cũng không trả lời, chỉ âm trầm đứng đó, không thanh không sắc khiến cho lão phu nhân lại càng tức giận:

“Đừng tưởng không nói tiếng nào thì sẽ xong chuyện, đi tìm Tiểu Nhược về đây!”

Một lúc sau, lão phu nhân đợi mãi mà chẳng thấy hắn phản ứng gì, bà lại tưởng “thằng con trai quý tử” của bà không muốn đi tìm con dâu về nên định dạy dỗ tiếp thì nghe thấy tiếng hắn gần từng câu từng chữ, rồi lạnh lùng xoay người rồi đi,

“Không cần mẹ nhắc nhở, con sẽ tự đi tìm cô ấy”

Bà chỉ còn kịp nhìn theo bóng lưng hắn, rồi lẩm nhẩm nói theo: “aizz, chờ chút a...”

Hắn nhất định sẽ phải tìm được cô, hỏi cho rõ ràng rốt cuộc là chuyện chết tiệt gì đang xảy ra....

Hôm đó, hắn mệt mỏi cực độ, công việc mấy ngày qua chất cao như núi, hắn rốt cục cũng giải quyết xong, đem công ty trở lại quỹ đạo bình thường. Tâm tình thoải mái, nhanh chân về nhà vừa đi vừa nghĩ đến thân hình bé nhỏ kia, hắn muốn ôm cô một cái thật chặt, hôn nhẹ cô một cái, thế nhưng khi vừa bước chân vào cửa nhà lại nhận được tin cô bỏ nhà đi.

Hắn cứ nghĩ là bọn họ chỉ trêu đùa hắn thôi, cũng không ngờ rằng khi bước vào thư phòng hắn lại thấy tờ đơn ly hôn để trên bàn! Lúc này, hắn như phát điên lên, cái gì có thể đập, có thể ném hắn đều ném đi cả, hắn cũng không biết cảm giác lúc đó là phần nộ hay bi thương nữa, hắn chỉ cảm giác tim mình như bị hàng ngàn hàng vạn nhát dao đâm vào, đau—hắn chỉ biết dùng cách này để giải tỏa sự mất mát, sự đau đớn trong lòng mình, cuối cùng không thể gắng gượng, hắn ngã gục xuống mặt đất. Phải chăng việc Tiểu Nhược bỏ đi khiến hắn thành như vậy? May thay, thân thể hắn rất tốt nên chỉ phải nằm viện theo dõi vài ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 69: Gặp Lại – Ác Ma Đại Giá Quang Lâm

Hai năm sau....



Tiểu Nhựt chỉ có thể trốn mắt nhìn người kia lười biếng mở mắt ra, khuôn mặt hần mang chút mơ màng, không hiểu chuyện gì xảy ra đang chờ cô giải thích. Chờ lâu không thấy cô mở miệng, hần dứt khoát lật thân, lấy

tay gối đầu, nằm nghiêng người nhìn chăm chăm cô

Tiểu Nhựt chợt dạ, lắp bắp nói:

“Cái kia... cái kia...” Tiểu Nhựt nói nửa ngày mà chỉ nói được hai tiếng “cái kia”. Trong lòng cô cực kì hối hận, sao mà cô lại vô dụng như vậy, đối mặt với hần lại không nói năng được gì cả (?\_?). Cô còn hùng hồn nói hần không ảnh hưởng gì đến cô thể mà bây giờ....Nhưng quan trọng là: bọn họ bây giờ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, làm sao lại có thể...có thể chung chăn gối cơ chứ? Lại còn làm những việc không nên làm?

“Tại sao..tại sao lại...” Tiểu Nhựt vừa cắn cắn góc chăn như trút giận lại không dám nhìn người đàn ông kia

“Uh, sao?” Người đàn ông lười hỏi một câu, giọng nói trầm trầm mỉa mai khiến Tiểu Nhựt thiếu chút nữa vất tằm chăn trên người nhào tới, không thể trách cô nha, từ nhỏ cô đã bị Anime ảnh hưởng (minhmap: khu. .khu Anime : Truyện tranh Nhật Bản). Người đàn ông này chỉ mới hai năm không gặp mà thay đổi nhiều quá, khiến cho cô choáng váng. Phải nhận ra, việc nhỏ không nhận được sẽ ảnh hưởng tới việc lớn, lời của ông cha nhất định phải học theo. Tiểu Nhựt hít sâu, nín thở nói:

“Cái kia.... Chúng ta...” không thể như vậy. Đầu cô cúi thấp đến độ sắp chạm đất, không có can đảm nói hết câu. Liếc trộm hần, nói thế nào cũng là hần sai, nhưng tình cảnh bây giờ người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ cô là làm sai chuyện gì đó, đang nhận lỗi với chồng mình.

Hơn nữa, hiện tại giữa bọn họ là loại quan hệ gì đây, hai người họ đã ly hôn rồi mà, chia tay rồi mà còn có thể như vậy sao? Nghĩ như vậy, Tiểu Nhựt liền khôi phục lại sức chiến đấu, bị lấn qua lấn lại, eo đau nhức cũng phải, cô cố gắng đứng thẳng người, khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên nhìn hần

“Chúng ta.. không thể.. như.. nh ư vậy được” người cô mềm nhũn, cô đem lời nói xong, trong lòng nhẹ nhõm không ít

“À! sao lại không được?” vẫn giọng nói nhàn nhạt, chỉ có chữ “À” thì lông mày khẽ nhíu lên một chút.

Vì cái gì, tất nhiên là có rất nhiều lý do rồi, mấy lý do đó không thể đếm trên đầu ngón tay được, Tiểu Nhựt tức muốn học máu. Cảm giác lạnh lạnh, kéo kéo miếng chăn, cô lại muốn hét lên, lấy chăn che người lại, cô bây giờ không phải... , sao lại có thể chứ, âm thầm dùng sức giữ chặt một góc chăn

Tiểu Nhựt bỗng nổi điên lên:

“Vì cái gì à? Anh hỏi tôi vì cái gì sao? Được, tôi nói cho anh biết, chúng ta đã ly hôn. Đây là lý do quan trọng nhất, nói đến đây giọng cô có chút ảm đạm

“Vậy thì thế nào”

Ly hôn rồi mà lại còn cùng nằm nói chuyện được người ta gọi là tái hôn, mà dù sao thì hai người họ cũng đâu có ly hôn, nhưng bây giờ hần không muốn nói cho cô biết, hần lại muốn trêu chọc con mèo nhỏ của mình một chút, ai bảo cô dám trốn đi đến tận hai năm, làm hần tốn bao nhiêu công sức đi tìm cô.

“Như thế nào? Chính là chúng ta không thể nằm ngủ chung trên một chiếc giường, giống như bây giờ, tối hôm qua như vậy...” Nghe hần nói như thế hần không quan tâm, máu cô lại càng sôi lên, người này đúng là mặt dày thật, trước kia hần đâu có vậy, nhưng sao bây giờ hần lại thế cơ chứ?

“Sau đó thì sao?” hần vẫn ung dung nhìn cô nổi giận, chơi với cô đúng là thú vị mà

“Sau đó, sau đó thì, anh phải về nhà anh...” Thanh âm của cô ngày càng yếu, thật là vô dụng mà

“Cho nên sao?” Tiếp tục hỏi

“Cho nên, cho nên, cứ coi như chúng ta không có chuyện gì xảy ra, đường ai nấy đi, nước sông khôn phạm nước giếng...” cô ngây ngốc trả lời câu hỏi của hần “Tóm lại, chúng ta không thể ở cùng một chỗ”. Đúng vậy, không thể lại sống chung.

“Cho nên, em muốn nói là, chúng ta ly hôn rồi thì không thể ở cùng một chỗ? Đây là loại lý do gì?” Nói xong khinh thường nhìn cô

“Không thể ở cùng nhau có rất nhiều lý do, nói đến một trăm cái cũng không hết, nói đến sang mai vẫn còn, hơn nữa, máu chốt là, ly hôn không có nghĩa là phải ở xa nhau, không còn bất kỳ liên quan gì đến nhau...” Càng nói hần càng kích động, giọng càng ngày càng cao lên, đồng thời chăn cũng bị kéo lên. Chỉ là hai người không ai phát hiện, Tiểu Nhựt thở gấp, người này thật là!

“Kì thật, anh muốn nói là, em thật nhất gan, không dám thừa nhận là em còn yêu anh! Những thứ kia căn bản không phải là lý do!”

Cuối cùng còn bỏ thêm một câu: “Lý do của em toàn bộ không tính, chúng ta... chúng ta chưa từng ly hôn”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.









nữa, không muốn nghe theo lời sắp xếp của hấn nữa, trước kia chịu đựng như vậy là đủ rồi.

“Được lắm, hai năm trước em tức giận bỏ đi, chỉ để lại một tờ đơn li hôn bắt anh phải thu dọn tàn cục, hai năm sau gặp lại, em lại học được chiều mới, dám đem anh ném qua vai, hử? Thật là tốt nha, không ngờ em lại có nhiều khả năng đến vậy.”

Bắt lấy cô, xanh mặt lên án cô, Tiểu Nhược không thể mở miệng, một lát sau, hấn lại tiếp tục:

“Lần này, lần này em lại định làm thế nào? Làm cho anh lo lắng, tát cho anh một cái, sau đó lại bỏ trốn sao? Hay lại giống như bây giờ?”

Tiểu Nhược hoài nghi, có phải hấn có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác hay không? Làm sao lại có thể biết hết được suy nghĩ của cô vậy?

Thẩm Hạo Ngôn tạm ngừng, nhìn cô không muốn mở miệng, hấn lại dùng tay kéo kéo cằm cô, bắt cô phải nói:

“Nói đi, trả lời xem, em định làm như thế nào đây?”

Này, người này sao lại có thể giả bộ như cây ngay không sợ chết đứng đi chất vấn cô chứ? Người sai là hấn mà, rõ ràng đều là lỗi của anh ta, còn muốn cô như thế nào, chẳng lẽ phải tươi cười niềm nở rước người tình của hấn về phục vụ thì hấn mới hài lòng hay sao? Việc đi đến hôn nhân của hai người có cũng không phải do tình yêu, nên việc li hôn cũng là lẽ thường, không cần phải xem cô như tội phạm mà chất vấn như thế chứ? Tiểu Nhược cảm thấy ủy khuất vạn phần, hốc mắt đã có vài giọt nước long lanh, lại quật cường nhìn hấn:

“Anh buông tay tôi ra, hôn nhân của chúng ta đã là một sai lầm rồi, anh còn muốn tiếp tục sao?”

Nếu cuộc hôn nhân đó không duy trì được nữa, hai năm trước không li hôn thì bây giờ li hôn. Nghĩ đến việc này, cô cũng rất đau lòng, rất khó chịu nhưng giờ khắc này, cô thật sự nghiêm túc suy nghĩ đến việc hai người họ nên tách ra.

“Thả em? A, em đang nói đùa sao, đừng quên, em là vợ anh”

Cô lại dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn hấn, cầu xin hấn thả cô, làm cho hấn vừa đau vừa hận, hấn chỉ có thể uy hiếp cô, bắt cô ở bên cạnh hấn.

“Anh, anh chỉ việc kí tên thôi, đơn tôi đã viết sẵn rồi, không phải sao?” Từ hai năm trước đã chuẩn bị tốt, vì sao ngay lúc đó hấn không kí, cô không muốn biết và cũng không muốn tìm hiểu kĩ.

“Kí tên, anh không muốn, muốn nghĩ em cũng đừng nghĩ đến nữa, tờ giấy đó anh đã xé nát rồi!”

“Vì sao, sao lại không chịu buông tha cho tôi, anh không — thích tôi, không phải sao, nếu không phải tại sao năm đó anh lại như vậy...”, tại sao hấn cứ phải hành hạ cô, không thương cô thì sao không buông tay, tại sao không tha cho cô?

“Mèo con à, anh biết, anh biết chuyện năm đó anh nợ em một lời giải thích, Mặc kệ em có tin hay không, năm đó anh không phản bội em, không có sống chung với Amaris, đây là sự thật.”

Hấn đột nhiên buông tay cô ra, cô mệt mỏi dựa vào tường. Năm đó, thật ra cũng không thể trách cô hiểu lầm hấn, là mình tự đem đá đập vào chân mình

“Anh vô tội, mặc kệ em có tin hay không.”

Tiểu Nhược ngây người “Anh không phản bội em”, hấn nói hấn không phản bội cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 75: Sự Thật Năm Đó

“Anh không phản bội em!”

Những lời nói này nhẹ nhàng hòa vào khoảng cách giữa hai người, Tiểu Nhược cũng không biết phải nói gì lúc này, suy nghĩ phảng phất nhớ lại chuyện trước đây.

Thẩm Hạo Ngôn thất vọng, lau lau mặt, dựa người vào tường châm một điếu thuốc rồi từ từ nhả khói, sau đó mới bắt đầu nói tiếp:

“Năm đó, em vì những bức ảnh kia mà hiểu lầm nhưng thật ra đó là một âm mưu đã được lên kế hoạch sẵn, mục đích của hấn chính là muốn đối phó anh. Khi đó, anh vì muốn xử lý hấn, muốn ngăn chặn những rắc rối mà hấn gây ra nên ngay cả thời gian về nhà cũng không có, Người trong bức hình ấy không phải là anh.”

Tiểu Nhược vừa nghe thấy thế, lông mày hơi nhíu lên: “Không phải là anh?”



Có lẽ hấn đã thành công nếu như không có người mà hấn gọi là anh trai đang đứng trước mắt này đi khắp nơi phá hỏng mọi chuyện của hấn thì hấn đã thành công rồi, cho nên hấn không từ thủ đoạn nào..... Ngay cả việc lợi dụng người phụ nữ trước mắt năm đó hấn cũng đã dùng đến nhưng khi mẹ hấn nhìn thấy hấn đã kích động nắm lấy tay hấn khóc lóc nói nhiều năm qua rất nhớ hấn. Lúc đó hấn mới biết mình cũng không tệ như vậy, người mẹ đáng thương đang ở trước mặt hấn cũng không biết đến sự tồn tại của hấn, tất cả mọi chuyện đều do cha hấn làm, ngay từ khi hấn mới sinh ra đã mang hấn cho đi.

“Vì thế cho nên bọn anh không biết đến sự tồn tại của nhau, mà em cũng biết mẹ thương em như thế nào mà.” Thẩm Hạo Ngôn đối với người em trai này cũng có chút áy náy cho nên cũng không muốn em mình tự trách như thế.

“Đúng vậy, nhưng đáng tiếc là người đàn ông đó không quan tâm đến tôi.” Hấn hận người đàn ông đó cho đến tận bây giờ cũng không thể nào bỏ qua được.

“Cha... anh thừa nhận ông ấy đã làm sai nhưng dù sao ông cũng là cha chúng ta, em hãy thử tiếp nhận ông ấy, dù sao bây giờ ông ấy cũng đã rất hối hận.”

“Vậy anh thực sự là em trai anh ấy?” Tiểu Nhược nghe bọn họ nói chuyện nhin không được liền hỏi.

“Đúng vậy.”

“Mọi chuyện đều do tôi bày ra, chuyện trên tạp chí là do tôi, hình cũng là của tôi.” Hấn thừa nhận.

“Cho nên anh tôi nói không sai, cô nên tin tưởng anh ấy.” Hấn thừa nhận.

“Những gì cậu ta nói đều là sự thật, em hãy tin cậu ta.” mặc dù hấn không giỏi trong việc thuyết phục người khác nhưng vì cô hấn cũng đành ra sức cố gắng. Chỉ có như vậy cô mới chịu để ý đến hấn

“Cho nên em đừng rời đi!” Thẩm Hạo Ngôn buồn buồn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Miêu Tân Nương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 76: Thử Tin Tưởng Anh Thêm Một Lần Nữa

“Được rồi, chuyện xưa đã qua rồi, không cần thương hại tôi, tôi không quen thấy người ta nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy, cái gì nên nói thì tôi đã nói rồi, vậy tôi đi đây. Không cần tiễn, hai người cứ tiếp tục...” Thẩm Dương- thật là lạnh lùng mà- không nhìn tới hai người kia đang dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm nhiệt tình nhìn hấn, aizz, thật là kích thích hấn mà. Hấn đành đi ra ngoài, uống một chén

“Không tiễn, đi nhanh đi.” Thẩm Hạo Ngôn cũng có điểm không nhin được, hiện tại liên liệu mạng đuổi người, cũng không thềm nghĩ vừa rồi là ai đã giúp hấn giải oan chứ, đúng là đồ vong ân bội nghĩa

“Người này, thật là, vừa lạnh sẻo đã quên cảm giác đau rồi sao?” Vừa muốn sáng khoái rồi đi, Thẩm Dương nghe thấy người này hạ lệnh đuổi khách, tính tình lại khó chịu nữa rồi, nhin không được muốn đùa với Thẩm Hạo Ngôn một chút

“Được rồi, cậu có thể đi, đi nhanh một chút...” rồi xua xua tay như đuổi muỗi

“Hạo Ngôn, anh...” Tiểu Nhược thử làm dịu không khí của hai người kia, nhưng hình như chẳng ai để ý đến cô thì phải!

“Anh...” nhướn lông mày lên, nhưng Thẩm Dương- hít một hơi thật sâu, hạ hỏa, cười một tiếng rất gian tà, chậm chạp nói:

“Nhớ kỹ, lần sau không dễ dàng tha cho anh nhanh như vậy đâu, chờ xem, đừng để tôi bắt được yếu điểm của anh” Dứt lời, tiêu sái rời đi.

Vừa nghe thấy anh còn có một em trai lại phải trải qua một tuổi thơ bất hạnh, bản tính lương thiện của Tiểu Nhược trỗi dậy, cô cảm thấy có chút đồng tình với người vừa gặp kia, mới vừa gặp mặt “em chồng” thì đã có ý muốn hấn thường xuyên đến chơi

“Hấn không chết được đâu, ngược lại còn sống rất tốt ấy chứ, còn có sức đến tính kế, phá anh, thu hồi ánh mắt đồng tình kia của em đi, hấn không đáng thương đến thế đâu, đừng để hấn lừa gạt”

Thẩm Hạo Ngôn khinh thường nói, cô gái này, quả nhiên là bị bộ dạng đáng thương của tiểu tử kia mua chuộc, thật sự là không biết nên cảm ơn “cậu em” này hay đánh cho hấn một trận đây nữa?

“Đúng là...” Tiểu Nhược đang muốn nói tiếp thì



